

GEZEGENİN ETRAFINDAKİ KADINLAR

KOLEKTİF

ÖYKÜ

DİJİTAL KİTAPLAR

Gezeenin Etrafındaki Kadınlar

(Feminist Spekülatif Kurgu Öykü Antolojisi 2023)

Öykü

Derleyenler

Meltem Dağcı

Melisa Parlak

DİJİTAL KİTAPLAR

Kitaplar Özgürlük İster!

Ocak 2024

Dijital Kitaplar

bilgi@dijitalkitaplar.net

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yazılı izin olmaksızın dijitalkitaplar.net haricindeki bir internet sitesinde yayınlanamaz ve basılı hale getirilemez.
Ticari mal değildir; satılamaz.

Yayın Yönetmeni: Emrah Polat

Editör: Ömer Turan

Kapak Tasarımı: Kupür Creative

Sayfa Tasarımı: Esranur Gelbal

ÖYKÜLER

Opalesans / Selin Arapkirli	8
Yapay Zekâ Manifestosu / Zeynep Okçu	54
Uzay Bunalımı / E. Nihan Acar	59
Modelist/MelisaParlak.....	66
Agape / Elif Hamamcı	78
Korelasyon/ZeynepKahramanFüzün.....	113
Cam Kemikler / Gizem Çetin	119
Yuvaya Dönmek / Deniz K. Üstündağ	150
Bizi Birbirimizden Ayıran / Serpil Ülger	160
Küre / Nurgül Çelebi	170
Çatlak / Ezo Evrim Harsa	184
Gizemli Lunapark / Melis Büyükplevne	199
Bir Yeniyetmenin Kuantum	
Laboratuvarı / Dr. Özlem Kurdoğlu.....	225
Ayrıcalıksızlar / Deniz Erkaradağ	247
Unelma Gezegeni Eşitlik Devrimi / Şeyda Aydın	254

Meltem Dağcı, 1988’de Samsun’da doğdu. Ondokuz Mayıs Üniversitesi Bilgisayar Programcılığı’ndan sonra Eskişehir Anadolu Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı’ndan mezun oldu. Zonguldak Bülent Ecevit Üniversitesi’nde Pedagojik Formasyon Eğitimi’ni tamamladı. Öyküleri, kitap yazıları, röportajları, çeşitli dergi ve gazetelerde yayımlandı. *Edebiyat Haber*’de “Yazarın Odası” söyleşilerini zevkle sürdürmektedir. Kadın Yazarlar Derneği IV. Kadın Öyküleri Seçkisi (2022), Yerli Bilimkurgu Yükseliyor Bilimkurgu Öykü Seçkisi (2022) ve Aynı Gökyüzü Altında Öykü Seçkisi (2022) seçkilerinde öyküleriyle yer aldı. Cemil Kavukçu Öykücülüğü Kasabadan Kente Doğru (2021) ve Çağdaş Gotik Okumalar (2023) kolektif kitaplara makaleleriyle katkıda bulundu. SFRA Review ve Foundation The International Review of Science Fiction uluslararası bilimkurgu dergilerinde araştırma makaleleri yayımlandı. “Dünyanın Öteki Yüzü” (2023) ilk öykü kitabı İthaki Yayınları’ndan çıktı. Mersin Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Kadın Araştırmaları Tezsiz Yüksek Lisans Programı’na devam etmektedir.

Melisa Parlak, 1991 yılında İzmir’de dünyaya gelmiştir. “Roket Bilimkurgu Öykü Dergisi” Yayın Kurulu’nda yer almaktadır. Öyküleri Plüton Dergi, Kayıp Rıhtım, İlk yaz, Karalama Defterleri, Roket Bilimkurgu, Pandabiyat gibi dergi ve mecralarda yayımlandı. Tepetaklak Öyküler, Mektuplarla Kadın Öyküleri, Kitap Cumhuriyeti 2022 Öykü Seçkisi Çevre ve İklim seçkilerinde yer aldı. İlk roman dosyası olan “Tesis”, 2021 yılında roman dalında düzenlenen Tanpınar Edebiyat Yarışmasında mansiyona değer bulundu. 2022 yılında ise Yeni İnsan Yayınevi tarafından kitaplaştırıldı. KDY etiketiyle çıkan “Asparagas” (2020) adlı öykü kitabını, Plüton Yayın tarafından yayımlanan ikinci öykü kitabı “Avunma Mekanizması” (2022) izledi.

Önsöz

Varoluğu, bedeni, toplumsal statüleri, cinsiyet rolleri, ev içi emekleri ve kimlikleriyle yüz yıllar boyunca her türlü şiddetin türüsüne maruz kalan, direniş gösteren, mücadeleyi yaşam biçimi haline getiren kadınlar adına bir araya geldik. Kadın temalı konuların etrafında toplanarak bir gezegenin hayalini kurduk. Kolektif olarak ortaya çıkan antoloji öykülerinde görüyorum ki her anlamda varoluş sancılarımız sürüyor. Edebiyatın birleştirici gücüyle başka formlarda buluşmanın sürekliliğı bize oldukça güç vermeye devam edecek. Umudu çoğaltarak sürdürmemizi güçlü kılacak öyküler bu gezegende okurunu bekliyor.

Meltem Dağcı
Samsun, 2023

Bizi birbirimizden ayıran tüm farklara rağmen bu seçkide; camdan kemiklerimizle, maruz kaldıklarımızla, tehlikeli deneylerle, nesillerle ve daha fazlasıyla bir araya geldik. Bazen sesimizi öte diyarlara duyurabilmek bazen ise hafızalarımızı sıfırlamak istedik. Damızlık olarak görüldük, sistemin çatlaklarından sızdık, alternatif evrenlerde gezindik ve gezegenler aştık. Yılmadan devam ettiğimiz mücadelemizi yaratıcılıkla taçlandırma fırsatı bulduğumuz öykülerimizin, yerli feminist spekülâtif kurgunun patikasında benzersiz bir iz bırakacağına yürekten inanıyorum. Birbirinden özgün eserleriyle bu yolculuğu mümkün kılan cesur yazarlarımıza ve değerli okurlarımıza şimdiden keyifli yolculuklar diliyorum.

*Melisa Parlak
Antalya, 2023*

Opalesans

Selin Arapkirli

“Ne yazık ki iki beyaz köpekbalgını sevişirken hiç görmedim. Ama yeni çiftleşmiş dişileri anlamak çok kolaydır çünkü vücutlarında bir yara izi olur. Erkek, eşinin hareketsiz durması için onu ısıtır. Yani üç yüz dişini eşinin etine batırır. Tabiatın dişilere daha kalın bir deri vermiş olması boşuna değil.”

Köpekbalıklarının Dengesi – Caterina Bonvicini

ZS (Zuhurdan Sonra) 84. Yıl 121. Gün. Ayla A'nın Deney Kayıtları. Kayıt Bir.

Şu anda saat 01:17. Hemzendiyyar'ın tecavüz ve cinayetle hemhal olmuş o uğursuz caddesinde, anadan üryan halde dolaşılıyor ve kocamı arıyorum. Günahlarımın tek tanığı olan Ezeli beni bağışlasın. Onun ateşten havuzlarında sonsuz kere ölüp sonsuz kere dirilmek pahasına bu günaha girmek zorundayım. Çünkü ko-

cam Doktor Aref Akhazan yetmiş sekiz gündür kayıp. Kaybedildi. Onu bulmam gerek.

Ben kocam gibi doktor değilim. Bir gazeteci de değilim. İstesem de olamam. Ben bir kadından başka hiçbir şey değilim. Tıpkı Hemzendiyları tüm kız kardeşlerim gibi, bu kâinata yalnızca bir isimden ibaretim. Gerçek ortaya çıktığında, İtaatkârların bu ismi de var olan tüm kayıtlardan sileceklerini biliyorum. Bu ses kaydını işte bu yüzden, benden sonra ismim hatırlansın diye bırakıyorum. İsmim Ayla. Aref Akhazan'ın mülkü ve tek karısıyım. Fakat hatırlanması gereken bu değil. Her biriniz bilin ve hatırlayın ki ben, gece yarısı Hemzendiylar sokaklarında – üstelik de çırılçıplak – dolaşmayı başarmış olan tek kadınıyım. Bana kalırsa bu bir devrim sayılır ve de başarılı olsun yahut olmasın her devrim hatırlanmaya layıktır.

Saat 01.23. Çeyrek saattir sokaktayım ancak henüz tek bir adama rastlamadım. Zuhur'un seneidevriyesine üç gün var. Pek de sakin olmayan mahalle sakinleri, Zuhur Günü hazırlıkları için Yakarış Evleri'nde toplanmış olmalılar. Toplantılara gitmeyenler de gidenlerin gazabından korkup karılarının entarileri altına saklanmışlardır. Bunu daha evvel düşünemediğim için kendime biraz kızıyorum. Çok değil; biraz. O adamlarla bir an evvel karşılaşmam gerek, biliyorum ancak işin aslı şu an ortalarda olmamalarını o kadar da dert etmiyorum.

Ezeli beni bağışlasın ama gecenin bu vaktinde sokakta olmak içimi öyle saf bir mutlulukla dolduruyor ki birkaç dakikalığına asıl amacımı unutmak istiyorum. Yirmi sekiz yıllık yaşamımda ilk defa rüzgârı bedenimin her yerinde hissediyorum. Bence bu inanılmaz keşif birkaç dakikalık unutuşa değer.

Şu anda bütün tüylerim ılık bahar rüzgârına hürmet etmek ister gibi onu karşılamak için ayaklanmış vaziyetlerde. Hemzendiyar'ın meşhur tozları üzerimden usulca akıp gidiyor. İçim ürperiyor ama üşümüyorum. Sanki insanlardan nefret eder gibi her daim canımıza okuyan güneş ortalıkta olmadığı için fazlasıyla memnunum. Ezeli alınmasın ama güneşin o hain ışıklarını yeterince gördüm ben. Şimdi, hayatımda ilk kez, evlerin insan yapımı ışıklarına dışarıdan bakmak, gece hayvanlarının seslerini yakından duymak, Aref'in gecedeki çaldığını söylediği saçlarımı asıl sahibine karıştırmak istiyorum. Bir zamanlar annemin 28. Ferman'dan alıntı yaparak "Gece, mülk sahiplerine aittir" dediği bu büyüklü karanlığın içine dalarken, bir adamın mülküne izinsizce giriyormuş gibi hissediyorum ve bu beni delicesine eğlendiriyor. Hani neredeyse kahkaha atacağım. Ama hayır, şimdi sessiz olmak zorundayım çünkü nihayet gecenin sahiplerinden biri varlığını belli ediyor; bir adamın bağırışını duyuyorum.

Adamın sesi, gece gözüyle köstebek yuvalarını andıran toprak evlerden birinden geliyor. Yolun sağına dizilmiş yıkık dökük toprak ev setinin tam karşısında, üç metre boyutlarında bir III. Alemşah heykeli duruyor. Bu mahallenin sakinleri her şeyi yakıp yıksalar da gerçekte en fazla yüz altmış santim boyunda olan hükümdarımız III. Alemşah'ın devasa heykeline asla dokunmazlar. Dokunamazlar. Heykele doğru yürüyorum. Belki bağırın adam kendini gösterinceye kadar ona bir kez tükürme fırsatım olur. Bu yıkıcı arzu için Ezeli beni bağışlasın ama şu anda III. Alemşah'a karşı öfke doluyum. Çünkü onun polisleri Arefi aramam için bana izin vermediler. Kocasız bir kadın olduğum için artık gündüzleri de dışarı çıkmama müsaade yok. Dahası bana kocamın kayboluşu üzerinden yüz gün geçtiğinde onu resmen ölmüş sayacaklarını, beni de sahiplendireceklerini söylediler. Sanki ben bir kedi yavrusuymuşum gibi... Adam yeniden bağırıyor. Bu kez sesi daha yakından geliyor: "Işıkları söndür dedim!" Sanki bağırın heykelin kendisiymiş gibi, onun tam karşısında öylece kalakalıyor ve III. Alemşah'ın kızgın gözlerine bakıyorum. Hayır, beni sahiplendirmene izin vermeyeceğim.

Artık köstebek yuvalarının hangisinde oturduğuna emin olduğum adam, karılarından birine bağırıyor olmalı. Demek ki dışarıya çıkacak. Bu yüzden karısından

ışıkları söndürmesini istiyor. İşte, yazılı olmayan bir Ferman: Yalnız gece değil, ışıklar da erkeklere ait anne. Her neyse, adamın dışarıya çıkıyor olması şu an benim işime geliyor. Nihayet onlardan biriyle karşılaşacağım. Bunu düşününce kalp atışlarım birden hızlanıyor. Dakikalar dır hissetmediğim çıplaklığım, şimdi bir adamın sesiyle sanki birdenbire görünür ve tehlikeli hale geliyor. Biraz sonra, Aref'ten başka kimsenin sırlarını keşfetmediği bu çıplak beden, yüksek olasılıkla hayatı boyunca en az beş tecavüzün faili olmuş bir adamla karşı karşıya gelecek.

Bir kapının sertçe kapandığını duyuyorum ve korku tüm bedenimi bir kundak gibi sımsıkı sarıyor. Hormonlarımı şaşkına çevirecek bu ani panik dalgasının deneyi bozabileceğini düşünüyorum. Bu düşünceyle daha çok korkuyor ve bir hışımla III. Alemşah heykelinin arkasına saklanıyorum. Şu andan itibaren, metal bir Stenocara böceğine benzeyen minik kayıt cihazımı elime almak ve fısıldamak zorundayım. Nabzım öyle hızlı atıyor ki sanki Büyük Zuhur Meydanı'nı baştan sona koşarak geçmişim. Saklandığım yerden ayak seslerini duyuyorum; bacaklarım titriyor. Öyle korkuyorum ki kendi kendime 76. Ferman'ın son notalarını tekrar ediyorum: “Yalnız Ezeli'den korkar; günaha bulaşmamış olanlar.” Fakat daha cümleyi tamamlamadan fark ediyorum ve korkum bir çöl fırtınası gibi

büyüdükçe büyüyor. Ben bir günahkârım. Gece yarısı sokaklarda çırılçıplak dolaşan bir kadın olarak şu an hem 3. Ferman'a hem de 28. Ferman'a karşı geliyorum. Derken taştan Alemşah'ın bacakları arasındaki boşluktan adamı görüyorum. Bir vakitler beyaz olan, şimdiyse korkunç derecede pis entarisi, kurşunlardan oluşan kemeri ve göğsüne kadar uzanan kızıl sakallarıyla sokağın ortasında belirerek güzel geceyi kirletiyor. Şimdi tüfeğini pek kıymetli bir mücevher gibi boynundan geçirmekle meşgul. Aramızda yalnızca dört beş metre mesafe var. Ezeli beni onun dinmeyen açlığından korusun! Adam heykele doğru yürüyor.

Korkumla mücadele etmek için var olan tek silahıma, nefesime başvuruyorum. Aref'in öğrettiği gibi gözlerimi yumuyorum, karnım ve burnumla nefes alıyorum ve içimden üçe kadar sayarak nefesi ağzımdan dışarıya veriyorum. Sımsıkı kapalı gözlerimin önündeki karanlık perdede tüm zarafetiyle Dorothy beliriyor. Kafamın içinde salınan Dorothy'nin şeffaf derisine bakınca ardındaki karanlığı görebiliyorum ve o an aklımın üzerini kaplayan korku sisi dağılıyor. Korkunun esaretinden kurtulan akıl şimdi kendi sözünü söylüyor: "Saçmalama. Güvende olduğunu biliyorsun." Gözlerimi açıyorum.

Adamla aramızda sadece bir metre ve bir hükümdar heykeli var. Adamın gözleri kapalı. Sağ avuç içini kal-

bine, sol avuç içini de alnına yapıştırmış, yüksek sesle III. Alemşah'a sadakat yeminini tekrarlıyor: Elçimiz ve efendimiz ve kıymetlimiz vesaire vesaire... Demek ki bu yüzden fısıltılarımı duymuyor. Daha da önemlisi, bir taş yığınının ilanı aşk etmesi onun bir İtaatkâr olduğunu gösteriyor. Bu adam, Aref'i kaybeden on binlerce İtaatkârdan biri. Tam görmeyi umduğum kişi. Şimdi korkudan boşalan koltuğa yıkıcı öfke yerleşiyor. Fakat neyse ki aklım hâlâ hükümranlığı elden bırakmadı. İtaatkâr adamın gözleri hâlâ kapalıyken, aklın ve öfkenin bacaklarıma verdiği kuvvetle heykelin arkasından çıkıp tüm çıplaklığımla adamın tam karşısında duruyorum. Adam doğrudan bana bakıyor ama gördüğü tek şey havada hareketsiz duran bir Stenocara böceği; aslında avucumda duran minik ses kayıt cihazım. Adam beni göremiyor. Çünkü ben görünmezim.

ZS (Zuhurdan Sonra) 82. Yıl 125. Gün. Doktor Aref Akhazan'ın Gizli Laboratuvar Notları. Kayıt Bir.

Doryteuthis opalescens isimli mürekkepbalığı türünün dişisi, pek çok kafadanbacaklı akrabasının yapabildiği gibi, tehlikeli sulara girdiğinde vücudundaki şeridi bir süreliğine beyaz renkten şeffaf hale dönüştürür ve avcısının açlıkla büyümüş gözlerinden kendisini

gizler. Mürekkepbalığı bu ışıltılı kamuflajını derisinde bulunan kromatofor adlı hücrelerdeki pigment translokasyonuna borçludur. Kromatofor hücrelerinin içerisinde, kaslarla ilişkili pigmentler içeren sitoelastik keseler bulunur. Olağanüstü yaratıklar olan kafadan-bacaklılar, istemli olarak bu kasları kasar ve tıpkı bir illüzyonist gibi sitoelastik kese içindeki pigment dağılımını değiştirerek çeşitli dalga boylarında ışık yansıtırlar. İşte, metakroz dediğimiz bu renk değişimi, dişi mürekkepbalığının görünmez olmasına ve tehlikeli sulardan sağ salim geçip gitmesine olanak sağlar. Bu görkemli bir renk oyunudur; yani opalesans! *Doryteuthis opalescens* ise yalnızca güçlü olanın hayatta kaldığı bu karanlık suları kendisi için güvenli hale getirebilen muhteşem bir oyuncudur; büyüleyici bir aktristir o.

Bir genetik mühendisi olmaya heves ettiğim ilk günlerden beri şunu düşünüyorum: İnsan derisi de şeffaştırılabilir mi? İnsan, tıpkı *Doryteuthis opalescens* gibi görünmez olmayı becerebilir mi? Şimdi karşımdaki akvaryumda, tüm tehlikeli avcılardan uzak olmanın rahatlığıyla salınan evcil mürekkepbalığımız *Dorothy*'ye bakarken bu soruya net bir cevap verebiliyorum: Evet. İnsan görünmez olmayı başarabilir ve bu başarı, Hemzendirar gibi her şeyin kapalı kapılar ardında halledildiği bir ülkede muhakkak bir devrim niteliğinde

olacaktır. Bu devrime çok yakın olduğumuzu rahatlıkla söyleyebilirim. Adına Dorothy Projesi dediğim bu deneyi, III. Alemşah hükümetinden gizlice yürüttüğümü söylememe de herhalde lüzum yoktur.

Yaklaşık iki yıldır, bin bir zorlukla bu çöl ülkesine getirmeyi başardığım Dorothy'den laboratuvar ortamında izole ettiğim multipotent kromatofor kök hücrelerini, memeli derisi altına enjekte etme çalışmalarımıyla uğraşıyorum. Neden bahsettiğimi bilenler, bunun bir deveye hendek atlatmaktan bin kat daha zor olduğunu da bilirler. Zira farklı türler arası nakil anlamına gelen ve bizim ksenojenik transplantasyon dediğimiz bu iş bir yığın sorunu da beraberinde getiriyor. İmmünolojik ret, enfeksiyon hastalıkları, mikroçevre uyumsuzluğu, anormal hücre farklılaşması ve kontrol altına alınması gereken daha bir yığın problem.

İki yıl boyunca, tüm bu can sıkıcı sorunlarla dev bir çöl yılanıyla boğuşur gibi savaştım. Bu uğurda birkaç düzine çöl faresini kurban ettiğimi üzülererek belirtmek isterim. Karım Ayla'nın hâlâ o zavallı laboratuvar hayvanları için üzülüp iç çektiğini görüyorum. Kendisi fazlasıyla hassas bir ruh. Fakat aynı zamanda çok cesur ve meraklı. Benim bildiğim her şeyi bilmek, kâinatın tüm sırlarını keşfetmek istiyor; onun için epeyce ağır olanları bile. Ezeli beni bağışlasın ancak böyle sıradışı bir kadının Hemzen-

diyar'da doğmuş olması bana büyük bir haksızlıkmiş gibi geliyor. Öyle ki kadınların eğitim almasını yasaklayan 5. Ferman'ın o meşhur notasını sorgulamadan edemiyorum: "Eblis'e kul olur kadınlar; şayet bilgiyi alırsalar."

Gönül rahatlığıyla itiraf edebilirim ki bunun gerçek olmadığını gözlerimle gördüm. Karıma bildiğim her şeyi öğrettim. Elbette bunu benden başka kimse bilmiyor ama bugün Ayla neredeyse benim kadar donanımlı bir bilim insanı ve onun Eblis'e kul olmadığına Ezeli önünde şahitlik edebilirim. Ayla olmasaydı bu projeyi bu kadar ileriye götüremezdim. Ayla benim hem öğrencim hem hocam hem de tüm tehlikeleri göze alarak ilk insan kobayım oldu. Herhalde İ.H.A.V'daki çalışma arkadaşlarım karımı kobay olarak kullandığımı duysalar beni derhal İtaatkârlara şikâyet etmek için birbirlerini ezerlerdi. Hoş, iş oraya gelene kadar çiğnediğim daha büyük yasalar var benim. Karıma eğitim vermek ve gizli odamızda deneyler yürütmek gibi. Neyse ki çalışma arkadaşlarım bunlardan bihaber, tüm vakitlerini ve enerjilerini efendilerinin İtaatkârları için yeni silahlar üretmeye harcıyorlar. Ben de böylece hiçbirinin ruhu duymadan Vakıf'ın malzemelerinden her seferinde bir parça çalışıyorum. Sonra sevgili karımla, kimsenin bizi rahatsız etmeyeceği sevişme saatlerimizi görünmezliği icat etmeye vakfediyoruz. Her neyse, bugün biraz duygusal

olduğum için konudan sapıp duruyorum. Zira bugün Ayla'nın bedeni üzerinde ilk deneyimizi gerçekleştirdik. Bu her ikimiz için de hem olağanüstü heyecan verici hem de aynı ölçüde korkutucuydu. Fakat oraya gelmeden, deneyimin ilk aşamalarından söz etmek istiyorum.

Kabaca söylemem gerekirse yapmam gereken şey, Ayla'nın deri altına kafadanbacaklılar ve bazı sürüngenlere özgü kromatofor hücrelerini yerleştirmektir. Tahmin edilebileceği gibi bunun tek yolu kök hücre nakliydi. Yaptığım şey buydu; sitoterapi. Kullandığım yöntemse CRISPR/Cas9 isimli genom düzenleme yöntemi idi. Bu yöntemle, mürekkepbalığındaki Pax, SLC, FMS, MITF gibi gen gruplarını, insan genomunda mürekkepbalığına göre yeniden düzenledim. Fakat elbette bu duyulduğu kadar kolay bir iş değildi ve bu kadarla da bitmiyordu. Ayla'nın sinir sistemini, bu hücrelerle uyumlu ve istemli çalışabilecek şekilde ayarlamam gerekiyordu ki pigment translokasyonu mümkün olsun. Bunun için yine CRISPR/Cas9 yöntemiyle Ayla'nın kromatoforlarına hormon reseptörü eksprese ederek kromatoforları endokrin sistemle birlikte çalışacak şekilde düzenledim. Böylece Ayla korktuğunda ya da heyecanlandığında artan hormonların etkisiyle, sahip olduğu sitoelastik keselerdeki pigment dağılımı değişecek ve Ayla da Dorothy gibi renk değiştirerek görünmez olabilecekti.

Kromatofor kök hücrelerini karımın tüm bedenine enjekte etmeyi başardığımızda Ayla artık Dorothy ile bir anlamda kız kardeş olduklarını söyleyip eğlendi. Yüce Ezeli, öğrenme aşkı uğruna bir yığın olası hastalığa yakalanmaya, dahası günaha girmeye razı gelen bu muhteşem kadını karşıma çıkardığın için sana teşekkür ederim! Ayla bugün yaptığımız ilk deneyden önce, korkudan tir tir titremesine ve benim defalarca vazgeçmeyi önermeme karşın asla geri adım atmaya yanaşmadı. “Kobayın olmama karşılık senden tek bir şey istiyorum,” dedi bana; “beni görünmez hale getirmeyi başarırsan yalnızca bir geceliğine sokağa çıkıp tek başıma yürümek istiyorum. Çocukluğumdan beri en büyük hayalim bu.”

Gece vakti sokakta tek başına yürümek. Biz erkekler için son derece sıradan olan bu olayın, bir kadının, benim sevgili karımın en büyük hayali olması ve benim bu hayali gerçek kılmak adına elimden hiçbir şeyin gelmeyişi içimi paramparça etti. Bugüne dek neden görünmezlik deneylerine bunca kafa yorduğumdan tam olarak emin değildim ama artık eminim. Hiçbir şey için olmasa bile Ayla'nın bir geceliğine sokaklarda özgürce ve güvenle dolaşabilmesi için bunu yapacağım. Nitekim bugün o ilk önemli adımı attık.

Bugün bizzat icat ettiğim ve Ayla'nın endokrin sistemini manipüle edip pigment translokasyonunu kont-

rol altında tutan metakronin ilacı sayesinde karımın tüm bedenini yirmi beş saniyeliğine şeffaflaştırmayı başardık! İşin bundan sonrası, metakronin için doğru oranları bulmaya kaldı. İnanıyorum ki bu da çok uzun sürmeyecek. Ve Ayla, tüm şeffaflığıyla tehlikeli avcılarının arasından süzülerek geçip o çok sevdiği gecenin keyfine varabilecek. 28. Ferman'a karşı gelmiş olmak umurunda bile değil. Sevdiğim kadın için bu kadarlık günahı göze alıyorum. Ah Ezeli... Neden onların omuzlarına bunca sorumluluk yüklediğini bir türlü anlayamıyorum. Zuhur ettiğini gözlerimle görmesem, neredeyse varlığını sorgulayacağım...

NOT: Doktor Aref Akhazan'ın son cümlesinin kendisi tarafından silinip kayıttan çıkarılmış olduğu tespit edildi. Silinen son cümle yeniden deşifre edilip kayda eklendi.

ZS (Zuhurdan Sonra) 84. Yıl. 122. Gün. Ayla A'nın Deney Kayıtları. Kayıt İki.

Saat 00.45. On beş dakikadır sokaktayım. Yine aynı yerde, III. Alemşah'ın suratsız heykelinin yanında durmuş, kızıl sakalın dışarı çıkmasını bekliyorum. Evden çıktığında onu takip edeceğim. Bu geceki deney için metakroninin dozuyla biraz oynadım. Aref yanımda olsaydı büyük ihtimalle bunun sonuçlarını öngöre-

mediğini söyler ve dozu artırmama müsaade etmezdi. Ancak bu gece daha uzun yol gideceğim için bu riski almaya mecburdum.

Dün gece aldığım doz beni yalnızca iki saatliğine görünmez hale getirdi. Gerçi bu kadarcık süre bile kızıl sakalı bulmama ve tabii gecenin keyfini sürmeme yetti ama maalesef onu takip edemedim. Yine de iki saatlik görünmezliği küçümseyemem. Çünkü burada durmuş avımı beklerken Arefle gizli odamızda yaptığımız o ilk deneyi anımsıyorum. Sadece yirmi beş saniye sürmüştü ve bu bile Arefin başka diyarların yağmur ormanlarına benzeyen güzelim gözlerine mutluluk yaşları doldurmuştu.

Sevgilim, canım Aref... Senin hayalini gerçekleştirmek, bir çocuğun masum heyecanıyla yıllardırilmekilmek işlediğin o resmi tamamlamak bana düştü. O ilk gün bana “Bunu senin için yapacağım,” demiştin. Ben de şimdi sana söz veriyorum: Bunu senin için yapacağım. Senin hayallerinle diktiğin pelerini üzerime geçirecek ve ikimizi ayıran bu ülkenin her bir taşının altına bakmam gerekse dahi seni bulacağım. Sonra gizli odamızda birbirimize sarılıp bu kayıtları dinleyecek ve ses geçirmez duvarlarımıza şükrederek kahkahalarımızla odayı dolduracağız. Öyleyse sana seni güldürecek bir şey daha söyleyeyim Arefçğim. Fısıldayarak konuşmam gerekmediğinde, kötü zamanlar için ha bire su biriktiren bir

çöl böceğinden ilham alarak yaptığın o minik ses kayıt cihazını içime sokuyorum. Evet, oraya. Buna güleceğini, “Böyle bir delilik ancak senin aklına gelirdi,” diyeceğini biliyorum. Ve bir şey daha biliyorum sevgilim; ben hiç çocuk doğurmadım ama belki de kadınlığımdan senin arayıp durduğun o hakikati doğururum; ne dersin?

Bir dakika. Bu onun sesi. Kızıl sakal evden çıkıyor. Şimdi seni düşünmeyi bırakıp onun peşine düşmeliyim. Çünkü bu adamın geceleri Yakarış Evleri’nden birine gitmediğini biliyorum. Giyimi buna uygun değil. Hem oraya tüfeğini de sokamaz. Bu saatte, yanında silahıyla ve hükümdarına yemin ettikten sonra nereye gidiyor olabilir? Bunu henüz bilmiyorum ama öğrendiğimde sana biraz olsun yaklaşacağımı hissediyorum... Kızıl sakalın yemin faslı bitti, yola düşüyoruz. Onunla arama dört metre kadar mesafe koydum. Böylece yürüdükçe beni daha çok rahatsız eden metal böceğin kaydettiği sesleri o duyamayacak. Aslında şu an böceği avucuma da alabilirim ama güzel olan her şeyi yok etmeye teşne olan bu insanların onu sıradan bir çöl böceği sanıp avlamalarını istemiyorum. Neyse, bir Hemzendiyarlıının tecavüzüne uğramaktansa onlarca ses kayıt cihazını içime sokmayı yeğlerim.

Bir ara sokağa saptık. Burası kızıl sakalın sokağından daha kalabalık. Köpek sürüleri gibi üçlü dörtlü gruplar

halinde toplanmış bağıra çağıra konuşan adamlar görüyorum. Sanki konuşmuyor da havlıyorlar. Havlarken kimi ucuz meyve şarabı içiyor, kimi baru otu tütürüyor, kimi toprak evlerin ışıksız pencerelerine gözlerini dikip pis pis sırtıyor, kimi de entarisini göbeğine kadar kaldırmış buruşuk paçavralara benzeyen taşaklarını kaşıyor. Baru otu kokusuyla karışmış bu korkunç görüntü içimi kaldırıyor. Varlığımdan haberleri olsa sırtlanlar gibi üzerime saldıracaklarını ve benden geriye birkaç saç telinden başka bir şey bırakmayacaklarını biliyorum. Başımı çeviriyorum. Derken kızıl sakalın üç kişilik bir gruba klasik İtaatkâr selamını verdiğini görüyorum: Önce kalbe, sonra alına götürülen sağ avuç içi. Diğerleri de aynı selamı verdikten sonra tek kelime etmeden kızıl sakalın peşine takılıyorlar. Artık beş kişiyiz. Dört İtaatkâr ve itaat etmeyi bir türlü öğrenemeyen görünmez bir kadın olarak sokağın sonundan sağa dönüyoruz ve... Hayır, hayır...

Kızıl sakal ve avenesi Âlim Behraami alt geçidine girdiler. Geçidin girişinde bekliyorum. Aklım görünmez olduğumu bana hatırlatıp dursa da ayaklarım içeri girmemek için direniyor. Korkunun neredeyse ete kemiğe bürünmüş görünürlüğü bedeninin görünmezliğini önemsiz kılıyor. Geçtiğimiz yıl komşumuz Yade, henüz hava kararmamışken, üstelik kocası da yanındayken bu geçit-

te tecavüze uğradı. Kocası Yade'yi boşamadı ama ona bir cüzzamlıymış gibi davranıyor; artık onunla yatmıyor. Sanki Yade, kocasına ait bir tabak çöl tavşanı yahnisiymiş ve başkaları o tabağa kaşıklarını daldırdıkları için artık ondan midesi bulanıyormuş gibi. Bunlar zavallı Yade'nin sözleri ve işin en acı tarafı da bu: Yade de olanlar yüzünden kendisini suçluyor. Bir yıldır, sanki dua edermiş gibi aynı cümleyi tekrarlayıp duruyor: "Başka bir yoldan gitmeliydik." Sanki bu dünyada bizler için başka bir yol varmış gibi. Bizim güvenle yürüyebileceğimiz yollar öte dünyaya döşenmiş Yadeciğim; ancak Ezeli'ye kavuştuğumuzda istediğimiz yollardan yürüyebileceğiz. İşte, Yade'yi böyle teselli ediyorum. Kendimi de.

Adamlar bir hayli uzaklaştılar ama hâlâ seslerini duyuyorum. Şimdi içeri girmezsem onları gözden kaçıracağım. Cesaretimi toplamak için yine derin bir nefes alıyorum. Nefesi verirken üçe kadar sayıyorum. Bir, iki ve üç... Ezeli! Bu bir kadın! Bir kadın çığlık atıyor. Geçidin içinde bir kadın var! İçeriye giriyorum.

Saat 02.30. Geçitten çıktık. Yürümeye devam ediyoruz. İçerideyken kayda devam edemedim. Gördüklerimi anlatmaya ne zamanım ne de gücüm vardı. Şimdi, kızıl sakal ve diğerlerini dört metre geriden takip ederken o korkunç manzarayı tarif edebilirim... Üç adam, günlerce aç kalmış çöl köpekleri gibi bir kadının en-

tarisini parçalıyor, kızıl sakal ve dostları da yolculuklarına kısa bir mola vermiş, bir çocuk oyununu izler gibi sakallarını sıvazlayarak bu olayı seyrediyorlardı. Şarap, sidik ve incir kokuyordu geçit. Ayaklarımın dibinde bir poşet ve içinden dökülmüş, bir kısmı ayaklar altında ezilmiş çöl incirleri duruyordu. Belli ki kadına aitti bunlar. Belki de birinin bahçesinden çalmıştı; bu yüzden bu saatte sokaktaydı.

“Doğru söyle, senin de canın çekiyor,” deyip gülüyordu adamlar; “yoksa gece yarısı burada işin ne?” Bana kalırsa canı yalnızca incir çeken kadın, çığlıklarla cevap veriyordu sorulara. Hiçbiri kadının ağzına bir parça kumaş sokup çığlıklarını durdurmaya gerek görmüyordu. Nasılsa kimse ortaya çıkıp avlarını ellerinden almaya yeltenemez diye düşünüyorlardı. Bu yüzden işi ağırdan alıyor, hoyratlıklarının keyfini çıkarıyorlardı. Haklıydılar. Kimse bu aç sırtlanları durdurmak için ortaya çıkmaya cesaret edemezdi. Ama orada, ortaya çıkmadan da ödlerini boklarına karıştırabilecek birinin olduğundan bihaberlerdi. Bu adamlar, sırtlarında bir metrelik tüfeklerle gezmelerine rağmen göremedikleri, bilemedikleri, bir anlam veremedikleri her şeyden korkarlardı. Bir avuç çöl inciri. İşte ben, sadece bir avuç çöl inciriyle, dördü silahlı yedi adamın korkudan topukları kışlarına vura vura kaçmalarını sağladım.

Yerden üç incir aldım ve birini kadının üzerine çullanan çıplak adama, gerisini de entarilerini sıyırıp organlarını avuçlamaya hazırlanan diğer ikisine fırlattım. Hepsi öylece donup kaldılar. Görünmez bir el çocuk oyununu bozmuştu. Yerden incir alıp havaya savurmaya devam ettim. Kadın, adamların şaşkınlıklarından istifade edip toparlanırken çıplak olan adam “Eblis! Eblis! Bu kadın Eblis’in soyundan!” diye bağırmaya başladı. Öyle ya, birer bomba gibi üzerlerine yağın incirler kadına asla isabet etmiyor, yalnızca adamları vuruyordu ve onlara göre kadını koruyan Ezeli olamayacağı için muhakkak Eblis’ti.

Sonunda incir yağmuruna dayanamayıp arkalarına bakmadan kaçmaya başladılar. Öyle ki çıplak olan, entarisi ve takkesini ardında bırakıp gitti. Hemzendi-yar’da çıplaklık yalnızca bir kadın için utanılacak şeydir. Her neyse. Kızıl sakalın dostları da kaçanları takip ettiler. Kızıl sakal – belli ki içlerinde en cesur olan oydu – bu olağanüstü hadiseye bir anlam verebilmek umu-duyla kısa bir süre daha kalıp kadına baktı. Kadınsa bir yandan parçalara ayrılmış entarisiyle bedenini örtmeye çalışıyor, bir yandan da kızıl sakala; “Lütfen, evim burada, hemen şurada, bağışlayın, Ezeli bağışlayıp yardım etti, siz de bağışlayın,” diye yalvarıyordu. Hâlâ şokta olan ve bu işin ardında Ezeli’nin mi yoksa Eblis’in mi

olduğunu düşünen kızıl sakal hiçbir şey demeyince kadın da adamların aksi yönüne koşarak kaçıp gitti. Umarım evine varabilmiştir.

Kızıl sakal ve ben birkaç saniye geçitte yalnız kaldık. Onun korku dolu gözlerine yakından bakmak bana büyük bir keyif verdi. Sonra korkak dostlarından biri geçidin dışından adını haykırınca kızıl sakal da hızlı adımlarla çıkıp gitti. Adı Ziyar'mış. Bu sözcük, Hemzendce lisanında korkusuz anlamına geliyor. Bence bu ismi taşıma hakkını bu gece kaybettin Ziyar. Çünkü şimdi ölümüne korkuyorsun. Dördünüz de korkudan ölüyorsunuz. Bu yüzden neredeyse bir saattir tek kelime etmeden yürüyorsunuz. Bir gün bu kaydı dinlerse- niz şunu hatırlayın: Sizi korkak birer oğlan çocuğuna çeviren Ezeli ya da Eblis değildi; kadınlardı.

Ziyar ve diğerleri nihayet beton bir yapının bahçe kapısı önünde duruyorlar ve ben büyük bir şaşkınlık içinde bu binayı tanıdığımı fark ediyorum. Burası İ.H.A.V'ın ana binası. İlâhi Hakikatleri Araştırma Vakfı. Aref'in çalıştığı yer! Daha evvel bir kez bu kapının önünde durup Aref'i beklemiştim ama mekânlar da tıpkı insanlar gibi gece vakti gündüz olduklarından daha farklı görünüyorlar. Ziyar ve dostları, güvenlik görevlisine kimliklerini gösterirken kayıt cihazını içimden çıkarıp avucuma alıyorum. Minik böceğim

bana saatin üç olduğunu hatırlatıyor. Demek ki iki buçuk saattir dışarıdayım. Daha ne kadar zaman görünmez olarak kalacağımı kestiremiyorum ama içeri girmek zorundayım. Birer İtaatkâr olduklarını doğrulatan dört adam, büyük bir gürültüyle açılmakta olan demir kapıdan içeri girmek üzereler. Peki, ben ne yapacağım? Bir dakika, bir adam binadan çıktı ve onlara doğru koşturuyor. Hemen arkasından başkaları da geliyor. Hepsi koşturuyor. Tuhaf bir şeyler oluyor. En önde koşan adamı tanıyor gibiyim. Bahçe kapısı önünde bekleyenlere biraz daha yaklaşıyorum.

Ziyar ve diğerlerinin birkaç metre yakınındayım. Ziyar koşan adama bağırarak neler olduğunu soruyor. Bu adam bağırmadan konuşamıyor. En önde koşan adam “Razzam!” diye haykırıyor; “Razzam hata verdi! Makine bozuldu! Toplantı iptal! Tersaneye gidiyoruz!” Tamam, şimdi hatırladım. Bu adamın adı Hisar, Aref’in nefret ettiği iş arkadaşlarından biri; bir optik mühendisi. Peki, hangi makineden bahsediyor? Tersane de ne? Ya Razzam? Bu sözcüğü nereden hatırlıyorum?

Ziyar ve dostlarının gözleri dehşetle büyüyor; incir yağmurundan bile bu kadar korkmamışlardı. Öyleyse bir hayli önemli bir makine olmalı. Ziyar demir kapıya bir tekme atıyor ve “Sırası mı şimdi hatanın?” diye yır-tınıyor; “seneidevriyeye iki gün kaldı!” Neler olduğunu

bir türlü anlayamıyorum. Zuhur'un seneidevriyesiyle ne ilgisi var? Bir dakika, neden hepsi şaşkınlıkla benim olduğum tarafa bakıyor? Arkamdan biri mi geliyor yoksa? Hayır, kimse yok. Başımı eğip kendime bakıyorum. Olamaz... Sağ elim. Üzerinde yapay bir Stenocara böceğiyle sağ elim görünüyor. Bir sürü adamın karşısında sağ elimden başlayarak görünür oluyorum ve hatırlıyorum: Razzam!

ZS (Zuhurdan Sonra) 83. Yıl 222. Gün. Doktor Aref Akhazan'ın Gizli Laboratuvar Notları. Kayıt Dokuz.

Canım sıkkın. İki gün önce Vakıf'ta bir soruşturma oldu. Elbette nedeninden bahsetmeden – hiçbir zaman bahsetmezler – Vakıf'taki tüm çalışanların sorgulandığını söylediler ama ben bir şekilde soruşturmanın bizzat benimle ilgili olduğunu hissettim. Dorothy Projesi'ni öğrenmiş olabilirler mi? Ayla ve benden başka kimsenin bu projeden haberi yok ama Vakıf'tan malzeme çaldığımı öğrendilerse belki de akıl yürütüp... Hayır, o kadar zeki olduklarını sanmıyorum. Hem çaldığım her şeyden Vakıf'ta birer tane daha var. Benden başka kimse kök hücre deneyleriyle uğraşmadığına göre bu malzemelerin eksikliği de fark edilmiş olamaz. Öyleyse ne? Neden sorgulandım?

Belki de Ayla'ya eğitim verdiğimden şüpheleniyorlardı. Zira sorular çoğunlukla aile yaşamım ve Ezeli'ye duyduğum sadakatle ilgiliydi. Kaç yıldır evli olduğum, karımla birlikte günde kaç kez Ezeli'yi andığım, neden hâlâ çocuk yapmadığım ve neden tek eşli olmayı sürdürdüğüm gibi. Karıma âşık olduğumu ve başka bir kadına ihtiyaç duymadığımı söyleyemeyeceğim için – çünkü bu dikkatleri Ayla üzerine çekerti – iktidarsız olduğum yalanını uydurdum. “Kabalığımı hoş görün ama bir kadına dahi güç bela yetiyorum beyler,” diyerek espri bile yaptım. Bu yalan, henüz çocuk yapmamış olmamız için de bir gerekçe sayılabilir. İşin aslı, tüm enerjimizi Dorothy Projesi için harcadığımızdan çocuk planlarını geleceğe erteliyoruz ama elbette III. Alemşah'ın Baş İtaatkârları olan polislerine bundan bahsedemezdim. Polisler iktidarsız olmak için çok genç olduğumu, sorunun karımla ilgili olabileceğini söylediler. Sonra bir espri de onlardan biri yaptı: “Hele bir on üçlük al bakalım, iktidarsızlık meselesini ondan sonra konuşuruz.”

O an aklıma on üç yaşında evlendirilen, hayatı boyunca kendisine bir hayvan olduğu söylenen, her gün ve her gece dayak yediği halde bir mucize eseri aklını yitirmeyen ve babamın evde olmadığı her an bana kadınların da insan olduklarını anlatmaya çalışan zavallı annem geldi. Polisin yüzüne okkalı bir yumruk

indirmek istedim ama tek yapabildiğim yarım yamalak bir gülüşle ona bakmak oldu. Buna mecburdum. Mecburum. Bu boktan ülkenin boktan gerçeklerinden bir süreliğine de olsa kaçabildiğimiz gizli cennetimizi korumak adına bu heriflerden farklı olmadığımı her an, her yerde ispat etmek zorundayım. Bunun ikiyüzlülük olduğunu biliyorum ama ben hiç değilse yüzlemeden birini temiz tutmaya çabalıyorum. Ninem için, annem için, karım için... Alemşahlarının taşaklarını yalamaktan ve bize durmadan ürememiz gerektiğini hatırlatmaktan başka bir şey bilmeyen bu heriflerinse temiz kalan hiçbir tarafları yok. Bilhassa bugünlerde, onların bir şeyler çevirdiklerine dair tuhaf hislerim var. Zuhur'un 83. yılı yaklaşıyor. Soruşturmanın bununla bir ilgisi olabilir mi? Geçen yıl bugünlerde de Vakıf'ta epey bir hareketlilik olmuştu. Hatta birkaç mühendis işten çıkarılmış ve yerlerine yabancı birileri getirilmişti. Neler çevirdiklerini bir bilebilsem...

Her neyse. Soruşturmanın nedenini öğrenememiş olmak kafamı fena halde bozduğundan iki gündür Dorothy Projesi için hiçbir şey yapamadım. Ayla benim paranoyakça davrandığımı düşünüyor. Projemizi ya da onun eğitimli bir kadın olduğunu asla öğrenemeyeceklerini söylüyor. "Deneylerimizi Eblis'in bile aklına gelmeyecek bir yerde, tuvaletimizin altındaki

gizli mahzende yapıyoruz. Kimse orayı bulamaz Aref-çiğim,” diyor; “benim eğitilmiş olmama gelince, bunu keşfetmek çok daha zor çünkü senden başka herkesle bir aptalmışım gibi konuşuyorum. Unutma, ben bir aktrisim.” Bugünlerde beni gerçekten güldürmeyi başaran tek kişi o. Oysa ben bugün onu ağlattım. Dilerim bunun için Ezeli beni cezalandırır...

Sinirlerim fena halde harap oldu. Vakıfta çalışmak her geçen gün daha da zorlaşıyor. Uzun zamandır sanki herkesin bildiği bir şey benden gizleniyormuş gibi hissediyorum. Bugün bu konuda haksız olmadığımı anladım. Bu sabah Hisar ve Almed’in tuvalette bir şeyler fısıldaştıklarını duydum. Benim kabinlerden birinde olduğumu bilmiyorlardı. Soruşturmaya dair bir şey duyarım umuyla sesimi çıkarmadan bekledim ve hiç haz etmediğim o iki adamın fısıltılarını işitmeye çalıştım. Duyduğum sözcüklerin zihnimde herhangi bir karşılığı yoktu. Şifreli bir dildi bu. Yine de kulak vermeyi sürdürdüm. Şifreli dillerde sıklıkla tekrar eden kelimelerin dilin deşifre edilmesini sağladığını bildiğim için bu anlamsız konuşmada tekrar eden kelimeleri yakalamaya çalıştım. Razzam.

Fısıltılar arasında en sık duyduğum sözcük buydu. Başka hiçbir şey duyamadım. O an, Dorothy Projesi’ni hâlâ hayata geçiremediğim için kendime küfrettim. Şayet görünmez olsaydım bu iki işgüzarın neden bah-

settiklerini anlayabilecektim. Fakat yalnız olduklarını sandıkları tuvalette, şifreli bir dille konuşurken bile fısıldaşmaları başka bir şeyi anlamama yardımcı oldu. Bu Razzam her neyse, hayati derecede önem taşıyan bir sırdı ve soruşturma da bununla ilgili olmalıydı.

Bugün eve geldiğimde Razzam'ın ne olduğunu anlayabilmek için birkaç faydasız araştırma yaptım. Elbette hiçbir kaynakta bu sözcüğe rastlamadım. İşin ilginç tarafı, bu tuhaf sözcük bana bir şeyler çağrıştırıyor; oldukça kuvvetli bir çağrışım bu. Bunu bir yerlerde işittiğimi hatırlıyorum ama nerede? Ne zaman? Saatlerdir hafızamı zorluyorum. Şeffaf tahtadaki çözelti formüllerini sildim ve tüm tahtayı Razzam sözcüğüyle doldurdum. Bunun pek bir faydası olmadı. Aksine karıma bağırma ve onu ağlatmama neden oldu.

Ben gizli odada saçlarımı yolarak bir aşağı bir yukarı yürürken Ayla geldi. Bana sarılıp sakinleştirmeye çalışırken tahtadaki sözcükleri gördü ve bunun ne anlama geldiğini sordu. Aptal herifin teki olduğum için o an hissettiğim başarısızlık duygusunun acısını karımdan çıkardım ve ona bağırıp beni yalnız bırakmasını söyledim. Ayla inat edip beni o deliliğin eşliğinde yalnız bırakmayacağını söylediğinde de onu kolundan tutup dışarıya attım ve kapıyı da kilitledim. Hâlâ yukarıdaki tuvalette oturmuş ağladığını duyabiliyorum. Korkunç derecede

üzgünüm ama bunu sadece sinirimi bir şeylerden, birinden çıkarmak zorunda hissettiğim için yapmadım. Şimdi aklım biraz daha yerindeyken bunu daha iyi anlıyorum.

İliklerime kadar hissediyorum ki bu Razzam denilen şey her neyse çok tehlikeli. Bugüne dek gördüğüm, bildiğim her şeyi karıma öğrettim ama bu sefer olmaz. Onu bu meseleden uzak tutmak zorundayım. Ben bile üzerine düşünmeye çekiniyorum. Razzam'ın esrarını çözdüğümde hiçbir şey eskisiyle aynı olmayacakmış gibi hissediyorum. Bu his, beynimin hangi gizli çekmecesine kaldırdığımı bir türlü çözemediğim o anının çağrışımından geliyor. Hatırla Aref! Razzam'ın ne olduğunu biliyorsun. Hatırla...

ZS (Zuhurdan Sonra) 84. Yıl. 123. Gün. Ayla A'nın Deney Kayıtları. Kayıt Üç.

Hatırlıyorum. Henüz Razzam dedikleri bu makinenin ne tür bir şey olduğunu bilmiyorum ama bu sözcüğü ilk kez gizli çalışma odamızdaki tahtada gördüğümü hatırlıyorum. Onun yüzünden sevgili kocam, dokuz yıllık evliliğimizde ilk kez bana Hemzendiyarlı diğer adamların karılarına davrandıkları gibi davranmıştı. Unutmam mümkün değil. Geçen yıldı, tam da bu zamanlar. Dün gece o anı hatırladığımda, sanki anının bu denli kesif oluşu bedenimin şeffaflığına üstün gelmiş gibi sağ

elimin görünür olmaya başladığını fark ettim. Adamlar da fark etti. Onlar korku içinde havada asılı duran ele bakarken ve de büyük ihtimalle bu elin kendilerini incir yağmuruna tutan elle aynı olduğunu düşünürken ben kaçmaya başladım. Görünmezliğimin beni eve kadar götürmeyeceğini biliyordum. En fazla on dakika içinde tamamen görünür olacaktım; tamamen çıplak. Bir an evvel üzerime giyecek bir şeyler bulmam gerekiyordu. Sonra bunu nasıl yapacağımı da hatırladım.

Hayatımın en hızlı koşusunu yaparak Alim Behraami geçidine geri döndüm. Geçide girdiğimde bir masal kahramanı gibi başım hariç tamamen görünür haldeydim. Biri beni o halde gördüyse herhalde altına kaçırılmıştır. Geçitse ıssızdı. Zira biraz sonra güneş doğacaktı ve günün bu vakti tecavüzcüler için bile uykuya ayrılan vakitti. İncir vakasının yaşandığı yere vardığımda artık görünmezliğimi tümünden yitirmiştim. Eblis'in korkusuyla çırılçıplak kaçıp giden tecavüzcünün entarisi, bıraktığı yerde bok çuvalı gibi öylece duruyordu. Hemen onu üzerime geçirdim. Islak köpekler gibi kokuyordu ama o an hijyenik kaygılar duyamayacak kadar tedirgindim. Saçlarımı bir zamanlar incirleri taşıyan poşetle bağladım ve pis herifin pis takkesini başıma taktım. Etrafta kendi yansımanımı görebileceğim bir ayna olmamasına rağmen çok kötü bir erkek taklidi gibi görüldüğümü biliyordum.

Hemzendiyyar'da sakalsız olmak, tecavüze davetiye çıkarmakla aynı anlama gelir. Kendime oracıkta takma bir sakal yapma şansım yoktu. Ben de çözümü yine incirlerde buldum. Zavallı kadının bin bir tehlikeyi göze alıp çaldığı incirler, onun nefsinin köreltmekten başka her türlü işe yarıyor diye düşünerek ezilmiş incirleri suratıma sürdüm. Sonra da yapış yapış olan yüzümü çamura buladım. Hâlâ beni bir erkeğe benzetecek sakallardan yoksundum ama yüzüm artık bir cüzzamlının yüzüne benziyor olmalıydı. Çamurun arasından başlarını çıkaran incir çekirdeklerinin irinli sivilceler gibi göründüklerine emindim. Bu mide bulandırıcı yüzün beni bir adamın arzularından koruyacağını umarak evime döndüm. Şanslıydım; eve girinceye kadar kimse yüzüme bakmadı. Hızlı bir duş aldım, sadece iki saat uyuyup yorgun bacaklarımı dinlendirdim ve Dorothy'nin yemini verdikten sonra yeniden görünmezlik elbisemi giyinip sokaklara düştüm.

Şu an saat 08.00. Hisar'ın gösterişli taş evinin karşısında, onun dışarı çıkıp tersane dedikleri yere gitmesini bekliyorum. Tersanenin ne demek olduğunu bilmiyordum. Evden çıkmadan önce Aref'in sözlüğüne bakıp öğrendim. Gemilerin inşa ve tamir edildikleri yerlere deniyormuş. Hemzendiyyar gibi dört bir yanı çölle çevrili bir ülkede neden bir tersane olması gerektiğini anlamıyorum. Bizim gemilerimiz yok ki. Gemi-

leri olan ülkelerle herhangi bir temasımız da yok; 18. Ferman bu teması yasaklıyor. Neyse, Hisar'ın avlu kapısı açıldı. Kapıyı karılarından muhtemelen en genç ve en tecrübesiz olanı açtı. Bunu kızın neşeli ve vurdumduymaz hallerinden anlıyorum. Belli ki henüz gerçek yaşama dair hiçbir şey bilmiyor. Bildiğinde öfkeli bir kadın oluyorsun çünkü tıpkı benim gibi...

Bir dakika, Hisar'ın devesi de yanında. Demek ki çöle gidiyoruz. Tersane çölde mi yani? Bu iyice kafamı karıştırdı. Hemen bir karar vermek zorundayım. Ben de deveye binebilir ve hayvan benim görünmez varlığımdan dolayı huzursuzluk çıkarmazsa yolculuğu daha rahat geçirebilirim. Gerçi bir sorun çıkacağını sanmam. Elli beş kiloluk bir kadını ben; Hisar'ın silahları bile benden daha ağırdır. Ama deveye binersem, böceğimi avcuma alsam dahi yol boyu sesimi çıkarmam gerekir. Ya da Hisar ve devenin yanında, onun karısıymışım gibi tabana kuvvet yürüyeceğim. Şu anda Hisar, kimsenin kendilerini görmediğini düşünerek çocuk yaştaki karısının kalçasını çimdiklerken kendimi bu herifin karısı olarak hayal etmek bile midemi bulandırıyor. Karar verildi. Deveye biniyorum. Tersaneye vardığımızda kayda devam edeceğim.

Saat 09.50. Deve sırtında neredeyse iki saat süren yolculuktan sonra çölün ortasında, yoğun bir baru ça-

lılığının önünde durduk. Ben bunca yolu baru otu toplamak için geldiğimizi düşünüp içimden küfrederken Hisar eğilip çalıları bir kenara itmeye başladı. Ben de bu sırada yere atladım. Deve dönüp aptal aptal yerden kalkan kumlara baktı ama Hisar çalılarının altından çıkan yatay demir kapıyı açmaya çalışmakla meşgul olduğu için bunu fark etmedi. Çölün ortasında bir demir kapı görmeyi hiç beklemiyordum. Kim bekler ki? Bu büyük gizlilik bana neredeyse üç aydır tek bir izine rastlamadığım kocamı burada saklıyor olabileceklerini düşündürdü. Bu yüzden Hisar kapıyı açmayı başardığında hiç tereddüt etmeden içeri daldım. Kapı arkamızdan sertçe kapandı ve Hisar'ın duvardan alıp yaktığı bir meşalenin ışığında yetmiş basamaklı bir taş merdivenden döne döne indik. Şimdi antrasit renginde yan duvarları olan ve beyaz ışıklarla aydınlanmış upuzun bir koridorda, Hisar'ın biraz gerisinde, bir bilinmezliğe doğru yürüyorum. Çölün altındaki bu demir kafeste görünür olursam kimse kemiklerimi bile bulamaz diye düşünmeden edemiyorum. Gel gör ki Aref'e yaklaştığımı hissetmek bana müthiş bir cesaret veriyor. Üstelik aldığım metakronin dozunun beni en azından beş saat görünmez kılacağını düşünüyorum. Yani umarım.

Hisar oval bir kapının önünde durup kapıya kimliğini gösterdi. Oval kapının kanatları görünmez ellerin

çektığı bir perdeymiş gibi iki yana açıldı. Hisar içeri girerken ben de koştum ve onun hemen ardından içeri girdim. Bu kısa koşunun yarattığı hafif esinti adamı bir anlığına tedirgin etse de bu duygunun çok üzerinde durmadı. Zira kendisi neden bilmem büyük bir panik havası içindeydi ve belli ki kafasının içindeki kaygı fırtınalarıyla uğraşıyordu. Kapıdan geçince dev bir kuyunun önüne geldik. Evet, burası dev bir kuyuya benziyor. Daha evvel böyle bir yapı görmediğim için nasıl tarif edeceğimi de bilmiyorum ama kuyunun ağzının en az kırk metre genişliğinde olduğunu söyleyebilirim. Kenarlarına da demir korkuluklar yapılmış ve kimi yerlerde aşağıya inen ve yukarı çıkan demir merdivenler var. O korkuluklara yanaşıp baksam kuyunun derinliğini anlayacağım ama hayatımda hiç yüksek bir yere çıkmadığım için bunu yapmaya cesaret edemiyorum. Hisar aramızdaki uçurumun karşı yakasında durmuş, üç adamla hararetli bir şeyler tartışıyor. Hepsi İ.H.A.V'da çalışan mühendislere benziyorlar. Hepsinin Aref'i tanıdığına eminim. Ne var ki neden bahsettiklerini duymıyorum. Bu adamların şu anda, yarınki Zuhur Günü için çalışmaları gerekirken bu çöl ininde ne yaptıklarını delicesine merak ediyorum. Birazdan yanlarına gidip neden bahsettiklerini anlamaya çalışacağım ama önce korkumu yenip aşağıya bakmam gerek. Bir, iki, üç...

Korkuluklara tutundum, aşıya bakıyorum. Kuyu düşündüğüm kadar derin değilmiş. Fakat enteresan olan bu değil. Kuyunun dibinde, dev bir küre duruyor. Sanki bir borunun ucuna sıkışmış siyah bir bilye gibi görünüyor. Kapkara bir küre bu ama yüzeyi pürüzsüz değil. Üzerinde binlerce göz gibi duran daha küçük, parlak küreler var. Ezeli, nedir bu? Senin zuhur edişini ilk kez gördüğüm o günden beri hiçbir şey beni bugün gördüklerim kadar şaşırtmamıştı. Razzam dedikleri şey bu mu yoksa? Bir dakika, karşı tarafta bir hareketlilik oldu. Bağırmağa başladılar. “Prova” sözcüğünü duyuyorum. “Ne?” diye panikle bağıyor mühendislerden biri; “Olmaz! Makine hazır değil!” İşte, yine makineden bahsediyorlar. Hisar paniklemiş adamı omuzlarından tutup sarsıyor ve “Vakit mi kaldı?” diye haykırıyor; “herkes gerçeği öğrensin mi istiyorsun?” Hangi gerçek? Neden bahsediyorsunuz siz? Bir ses duyuyorum. Alarm sesi gibi. Bu sesle birlikte Hisar ve diğerleri derhal tartışmayı kesip hazır ola geçiyorlar. Hepsi benden tarafa bakıyor. Yoksa yine görünür mü oluyorum? Hayır, Ezeli’ye şükürler olsun ki öyle bir şey yok. Adamlar, bir elleri göğüslerinde, diğeri alınlarında, benim tam arkamda duran oval kapıya bakıyorlar. Ben de dönüp bakıyorum. Kapının kanatları yine iki yana açılıyor ve içinden... III. Alemşah çıkıyor.

Az evvel hükümdarımız III. Alemşah, yanında iki iri İtaatkârla oval kapıdan geçip Hisar ve diğerlerinin olduğu karşı tarafa geçti. Büyük bir şaşkınlık içindeyim. Neredeyse bayılacağım. Onu hiç bu kadar yakından görmemiştim. Ne kadar güzel bir yüzü varmış; tıpkı bir kadının yüzü gibi. Göğsüne değen sarı sakalları olmasa onun bir kadın olduğunu düşüneceğim. Ama şaşkınlığımın asıl sebebi bu değil. III. Alemşah'ın burada olmaması gerekiyordu; inzivada olmalıydı! Bütün Alemşahlar gibi, Zuhur Günü göğe yükselip Ezeli'yle görüşmeden önce yedi gün boyunca Arınma Mağarası'nda kalmalı ve hiçbir insanla temas kurmamalıydı. Bu kutsal yasayı nasıl çiğner? 4. Ferman'a nasıl karşı gelir? Ezeli'nin huzuruna arınmadan mı çıkacak? Böyle büyük bir günaha giren bir kadın olsaydı ona yapacakları işkenceleri düşünüyorum ve çıldırmak üzereymiş gibi hissediyorum!

Görünüşe bakılırsa III. Alemşah da çıldırmak üzere. Mühendislerden birini yakasından tutmuş, "Beceriksiz herifler! Neyi bekliyorsunuz?" diye bağıyor. Sesi Zuhur Günü'nde duyduğum ses gibi değil; daha tiz geliyor. Ezeli'yle buluştuğunda ruhu gibi sesi de güçleniyor olmalı. Her neyse. Şu anda, diğer mühendis titreyen ellerinde tuttuğu koca kumandayı havaya kaldırıyor ve kumandanın düğmelerinden birine basıyor. Bu gürültü de ne? Aşağıda bir şeyler olmaya başladı. Eğilip kuyuya bakıyorum. Kara

küre kendi etrafında dönmeye başlamış. Üzerindeki parlak gözler şimdi daha da parlak. Bu nasıl bir makine böyle?

Şu anda İtaatkârlar III. Alemşah'ın kaftanını çıkarıyorlar. III. Alemşah o koca kaftanından sıyrıldığında daha da ufalmış görünüyor. O kadar narin duruyor ki onun III. Alemşah olduğuna inanasım gelmiyor. Hisar, III. Alemşah'ın sırtına metalik bir sırt çantasını andıran bir şey takıyor. İtaatkârlar kaftanı yeniden giydiriyorlar. Sırt çantasına benzeyen şey her neyse artık görünmüyor. Aşağıdaki gürültü arttı. Umarım kayıt cihazı bu taka-taka-taklar arasında benim sesimi alabiliyordur...

Bir dakika! Küre kendi etrafında dönmeyi bıraktı. Şimdi yukarı doğru yükseliyor. Bu nasıl olabilir? III. Alemşah korkulukların üzerine çıkıyor. Kollarını tıpkı Zuhur Günü yaptığı gibi iki yana açtı. Ezeli! III. Alemşah kendini kuyuya atacak! Öldürecek kendini! Bunu yaparsa 14. Ferman'a karşı gelmiş olur. Biz zavallı kadınlar her şeye rağmen Ferman'lara göre yaşamaya çalışırken Ezeli'nin elçisi nasıl olur da Ferman'ları umursamaz? Aklımı yitirmek üzereyim. Kara küreyse yükselmeye devam ediyor. Şimdi bizim bulunduğumuz yeri geçti; tavana doğru ilerliyor. Hayır! Hükümdar kendini boşluğa bıraktı! Buna bakamayacağım!

Düşmedi. III. Alemşah düşmedi. Havaya yükseldi... Tıpkı Zuhur Günü yaptığı gibi! Şimdi küreyle birlikte ku-

yunun tavanına doğru yükseliyor. Ondan bir parça kopup benim olduğum yere düşüyor. Hardal renkli bir kuş gibi ayaklarımın dibine düşen tüylü şeye bakıyorum. Bu bir sakal... Bir takma sakal... III. Alemşah bir kadın! Bu nasıl olabilir? Neden... Ve kara küre birden... Kara küre birden bir ışık saçarak... Görünmez oluyor... Şimdi dev bir ışık topuna dönüşmüş durumda... Tıpkı... Ezeli gibi... Bu... Ezeli... Gözlerim kararıyor ve...

İ.H.A.V Kurucusu Âlim Behraami Tarafından Kalem Alınmış I. Alemşah Biyografisinden Alıntı:

25. Sayfa: ...ve bizler o sesi işittiğimiz vakit, kurtuluşsa susamış sefil ruhlarımız heyecanla doldu. Milyonlarca kuş gibiydik; hep birlikte meydana akın ettik. Baktık ki kara gökteki bulutlar dört bir yana kaçışmakta; belli ki bir mukaddes varlık yaklaşmakta. Açılınca bulutlar, o uhrevi ışığı gördük. Bir küre idi o varlık, sandık ki güneş yere indi; dedik ki insanoğlunun dünyadaki vakti bitti. Ve biz kör olmaktan korkmadık; gözümüzü o kutsal ışıktan ayırmadık...

27. Sayfa: ...ve sonra o mukaddes küreden bir ışık merdiveni indi. Ve içimizden bir adam, kanatları olmadan göğe yükselip merdivene bindi. Açtı kollarını iki yana; yaklaştı güneşten parlak o varlığa...

30. Sayfa: Göğe yükselen kişi, nice vakit sonra aşağıya indi. Gözlerini gördük, yalnızca akını; sandık ki bu yüce insan kaybetmiştir aklını. Işıklı küre kaybolunca açtı ağzını göğe yükselen; dedi ki bizlere “Ezeli’dir burada zuhur eden.”

32. Sayfa: Göğe yükselenin adı Alemşah idi; yerleri ve gökleri yaratan Ezeli onu kendine elçi seçmişti.

35. Sayfa: ...böylece Alemşah bildirdi bize ilk Fer-man’ı; bildik ki Ezeli’dir bu kâinatın yaratana...

ZS (Zuhurdan Sonra) 84. Yıl 43. Gün. Doktor Aref Akhazan’ın Gizli Laboratuvar Notları. Son Kayıt.

Razzam’ın ne olduğunu öğrendim. Razzam bir yalana adı; bir tanrı makinesi! Ezeli diye bir şey yok! Zuhur hiç yaşanmadı! Nesillerdir yaşamlarımızı bir yalana göre şekillendiriyormuşuz... Aklımı kaybetmek üzereyim ve benim için artık sığınacak, aklıma mukayyet olması için yalvaracak bir Ezeli yok! Düşmanlarımın üzerine lanetler yağdıracak bir Ezeli de yok! Durmaksızın büyüyen ve hiçbir çıkışı olmayan sonsuz bir çölün ortasına fırlatılmış bir bebek gibi hissediyorum. Yapayalnız, çaresiz, korku içinde! Ben ne yapacağım? Bu hakikatle nasıl yaşayacağım?

Gerçeği öğreneli dört gün oldu fakat hâlâ sakinleşebilmiş değilim. Bu, kolayca sindirilebilecek bir şey değil. Belki de hiçbir zaman sakinleşemeyeceğim. Beş gün önce, adı

batasınca Alemşahların Arınma Mağarası dedikleri yerde yaptıklarını söyledikleri gibi gizli odamızda inzivaya çekildim. Ayla'dan beni rahatsız etmemesini istedim. Yemek yemeyecek, uyumayacak, hiç kimseyle görüşmeyecek, hiçbir şey yapmayacak, sadece ve sadece Razzam sözcüğü üzerine derin düşünmeye dalacak ve hafızamın gizli köşelerinden onun manasını bulup çıkaracaktım. Yirmi üç saatin sonunda muvaffak oldum. Hatırladım. Razzam'ı ilk kez ninemin ağzından duymuştum.

Altı yaşındaydım. Ninem çevremdeki diğer kadınların aksine pek çok bilgiye vakıftı; bir bilgeydi o. Bana uyku saatlerinden evvel otların, hayvanların ve yıldızların sırlarını anlatırdı. Bana bilimi sevdiren kişi ninemdi. Bir gün çocuk aklımla, “Ezeli sizin okumanızı yasakladı,” demiştim; “bu kadar çok şey bildiğin için günahkâr olmuyor musun?” Ninem bir süre susmuş, nedenini anlayamadığım öfkesini boğazına takılı kalmış bir lokmayı aşağıya itmek ister gibi yutmaya çalışmış ve sonra bunu başaramayıp bana şöyle demişti, “Bilgiyi bize çok gören Ezeli ya da başka bir ilah değil, Razzam. Her şey yalan oğlum, her şey yalan...”

Ninemin gözleri, bu laf ağzından çıkar çıkmaz sanki istemeden Ezeli'ye küfretmiş gibi dehşetle büyümüştü. Sonra kalkıp saçlarını örtmeyi bile unutarak kapıya koşmuş ve sokağa bakmıştı. O gün neden böyle dav-

randığını anlayamayacak kadar ufaktım. Şimdi anlıyorum. Ninem o akşam, kalp krizi geçirip öldü. Hayatımda gördüğüm ilk ölümdü; ilk büyük acım. Bu yüzden o gün konuşulanları çok derinlere gömmüş olmalıyım.

Ninem bir şekilde hakikati biliyordu. Bildiğini söyleyememek ona öyle büyük bir acı ve tiksinti veriyordu ki sonunda dayanamayıp gerçeği kustu. İçinden çıkan gerçek onu birkaç saatte hasta etti. Hiçbir hekimin çaresini bilmediği o hastalığın adı korkuydu. Ninemi hakikatin ağırlığı öldürdü. Zannediyorum ki beni de öldürecek. Zira tüm tehlikeleri göze alarak Vakıf'taki gizli dosyaları çaldım. Şifreli dillerinde “en büyük sır” demek olan Razzam isimli makinenin nerede saklandığını, nasıl çalıştığını, hepsini öğrendim, hepsini!

Ben gizli laboratuvarımda görünmezliği icat eden ilk insan olduğumu düşünürken ve biz, Hemzendiyarlılar, böyle bir teknolojiden yoksun olduğumuzu zannederken onlar yıllar evvel bir uçan gemi inşa etmiş ve onu optik oyunlarla görünmez hale getirmeyi başarmışlar. Bütün Alemşahları göğe yükselten şey sadece bir sırt roketiymiş. Bir sırt roketi! Ve zuhur ettiğini sandığımız Ezeli, ufak kameralar ve ekranlar yardımıyla kendini görünmez kılan bir gemiden başka bir şey değilmiş! Opalesans! Her şey yalnızca bir renk oyunuymuş! Biz yalnızca izledikleri filmin gerçek olduğuna inanıp gözyaşı döken aptal seyircilermişiz!

Dört gündür Ayla'yla tek kelime konuşmadım. Ayla saatlerce bir kedi yavrusu gibi kapının önünden ayrılmadı. Derdim her ne olursa olsun ona anlatabileceğimi söyledi; ne olursa olsun beni yargılamayacağına dair Ezeli'ye yeminler etti. Sonunda onu annesinin evine gönderdim. Yalnız kalmam gerek... Ona nasıl söylerim? Nasıl Ezeli diye bir şey yok derim? Hayatı boyunca, daha adil bir öte dünya hayaliyle katlandığı tüm eziyetlerin boşuna olduğunu ona nasıl anlatırım? Sırf kadın olduğu için yaşamını cehenneme çeviren III. Alemşah'ın da bir kadın olduğunu nasıl açıklarım? Sorularına nasıl cevap veririm? Çünkü soracak; neden diye soracak. Her zaman neden diye sorar... Nedenler şu an önümdeki gizli dosyada duruyor ama bunları sana anlatamam Ayla. Henüz anlatamam...

Sana bildiğim her şeyi öğretmeye başladıktan birkaç ay sonra “en büyük hayalin ne?” diye sormuştum. Kırmızı yanaklı bir bebekten ya da beyaz taştan örülmüş, avlusunda çöl çiçekleri büyütebileceğin bir evden bahsedersin diye düşünmüştüm. Bunları gerçek kılmak benim için çok da zor olmazdı. Ama sen benim sana asla veremeyeceğim bir hayal kurdun. Büyük bir günah işler gibi, “Özgür olduğum bir dünya” diye fısıldadın. Şimdi ben sana, Zuhur dedikleri o büyük yalandan önce kadınların özgür olduklarını nasıl anlatabilirim?

Kadınlar da erkekler de özgürmüş Ayla. Kimsenin yaşamının sınırlarını Ferman'lar belirlemiyormuş. Evlenmek, çoğalmak birer ilahi emir değilmiş. Hiçbir hükümdarın gücü, kalabalıkların isyanlarını bastırmaya yetmiyormuş. Kimse Alemşahlara kul olmuyormuş; kimse onların savaşlarında yığınlar halinde ölsünler diye çoğalıp durmak istemiyormuş! Neden bu işte sevgilim. Senin gibiler dört duvarın ardına gizlenip ha bire yeni neferler üretirken benim gibiler de boyunlarına kurşundan kolyeler geçirmeli; istedikleri şey bu. Bu zalim hikâyeyi işte bu yüzden yazdılar. I. Alemşah'a 25. yıldaki o büyük dünya savaşını kazandıran kurşunlar değildi; bu hikâyeydi... Bize dünyanın Hemzendiyar'dan ibaret olduğunu zannettiren de...

Gözlerindeki dehşeti görmeye tahammül edebileceğimi sanmıyorum ama yine de sana bunları anlatacağım. Çünkü artık gerçekliğine inandığım tek şey sensin. Sahip olduğum tek şey... Ama önce, bir örümcek ağı gibi her yanımızı saran bu aşağılık örgütü nasıl alaşağı edeceğimi bulmak zorundayım. Bunu yapacağım. Ayak parmaklarımdan boğazıma kadar ninemin canını alan hakikatle doluyum. İçinde boğulup ölmek pahasına bu hakikati tüm ülkenin üzerine kusacağım. Sonra da seninle... Bir dakika, bu ayak sesleri... Geri mi döndün? Hayır... Bu sen değilsin... Beni almaya geldiler... Ayla!

NOT: Doktor Aref Akhazan'ın sesi burada aniden kesiliyor. Birkaç dakika sonra kapıların açılıp kapandığı, hemen ardından da üç el silah sesi duyuluyor. Doktor Aref Akhazan'a ait başka bir ses kaydı bulunmamaktadır.

ZS (Zuhurdan Sonra) 84. Yıl. 124. Gün. Ayla A'nın Deney Kayıtları. Son Kayıt.

Ayla... Son sözü buymuş. Sen de duydun değil mi Dorothy? Biz korktuğumuzda da sevindiğimizde de Ezeli diye haykırırız. Haykırırdık. Bu aptal sözcüğün bizi koruyacağını umarak... Aref son nefesinde benim adımla haykırmış... Bu, gerçeklerden daha çok canımı yakıyor biliyor musun? Onu koruyamadım. İkimiz de onu kurtaramadık.

Kayıttayım. Öyleyse son bir gayretle olanları anlatayım... O çöl ininde gördüklerim, bir kum fırtınası gibi beni içine aldı, evirdi çevirdi, darmadağın etti. Bayılıp kalmışım. Kendime geldiğimde hâlâ görünmezdim. Baygınlığım birkaç dakika sürmüş olmalı. Sonra o uğursuz çölü rüzgâr gibi aşır evimize, gizli odamıza koştum. Gördüklerime bir anlam verebilmek umuduyla odanın altını üstüne getirdim ve sonunda sevgilimin sesini buldum... Gerçekler baştan beri senin akvaryumunun altında duruyormuş Dorothy. Aref'in de bir Stenocara

böceği varmış. Ve sen her şeyi görmüş, her şeyi duymuşsun. Benim aksime sen gerçeği biliyormuşsun... Aref öldürülmüş... Geri kalan hiçbir şeyin kıymeti yok. YOK!

Her şey bitti Dorothy. Ben artık yalnızca inancını yitirmiş bir kadın değilim. Şu kafamın içinde güç bela tuttuğum son akıl zerrelere dışında her şeyi yitirdim... Ama sana bir şey diyeyim Dorothy, bu devasa kayıp beni hafifletmedi. İnsan, inancını yitirdiğinde hafiflemiyor. Çok ilginç değil mi? Düşün bak, içinden büyük bir parça, bir kıta kadar büyük bir parça kopup gitmiş ama sen eskisinden daha ağırsın. Bir çöl gibi büyüyorsun Dorothy. Bir çöl gibi büyüyorum. Kendi ağırlığın altında ezilerek hareket edemez hale geliyorsun. Hareket edemiyorum...

Kendine gel... Kayıttasın... Tamam. Şu anda saat 07.00. Zuhur Günü dedikleri boktan gösterinin başlamasına iki saat var... Ben kaç saattir senin karşında oturuyorum Dorothy? Yirmi mi? Neyse, bunun hiçbir önemi yok... Bak, dinle beni. Sen bunca zaman bana kocamın öldüğünü söylemedin ama ben sana bir şey söyleyeceğim. Dinliyor musun? Tamam. Sen bu çöl diyarına ait değilsin. Ben de değilim... Bir şey daha. Tehlikeli sulardan geçerken kendini görünmez kılmak, senin için öyle olsa da benim için mükemmel bir çözüm değil. Hiçbir boka yaramıyor. Niye biliyor musun? Çünkü ben bir av değilim. BEN-BİR-AV-DEĞİLİM! Beni

bir av olduğuma inandırmak için yıllarca ve yıllarca uğraşmış olsalar da artık gerçeği biliyorum. Korkmak, saklanmak, saklanamadığım yerde teslim olmak ve bu teslimiyetin acısını öte dünya hayalleriyle dindirmeye çalışmak benim kaderim değil. Artık değil. DEĞİL!

Neden bana kocamın bunca zamandır ölü olduğunu söylemedin? NEDEN? Tamam, bağırmayı kesiyorum, korkma... Özürlü dilerim. Kararımı verdim. Bundan böyle görünmez olmayacağım. Asla! Ne yapacağım biliyor musun Dorothy? Biraz sonra sesimi kaydetmeyi bırakacak, bacaklarıma son bir hareket emri verecek ve tehlikenin tam göbeğine, Büyük Zuhur Meydanı denilen o gösteri sahnesine giderken tamamen kendim olacağım. Evet, yapacağım bunu. Bir örtünün altına gizlenmeyen gece rengi saçlarım ve yalnızca bu boktan duvarlar arasında giyebildiğim mor elbisemle, hiçbir adamın arzularının sorumluluğunu almadan sokaklar boyu yürüyeceğim! Sonra... Sonra... Meydana vardığım vakit, elleri yüreklerinde Ezeli'nin zuhur edişini görmeyi bekleyen o aptal kalabalığa hakikatin yüzünü göstereceğim. Benim asıl devrimim işte bu olacak Dorothy! Ne diyorsun? Hiçbir şey... Hiçbir şey demiyorsun! Benim kocam öldü! Benim tanrım da öldü! BİR ŞEY DESENE APTAL HAYVAN!

Sevgilim, canım Aref... Aklımı yitirmek üzereyim... Ama hakikatle ilgili beni en çok üzen şey ne biliyor mu-

sun? Seni yeniden görebileceğim bir öte dünyanın var olmadığını bilmek... Yine de içimde cılız bir ses seninle yeniden buluşacağımızı söylüyor. Belki de seninle ben, masmavi bir okyanus diyarında, iki küçük karabalık olarak yeniden dünyaya gelir ve kimseye aldırmandan gerçeği aramaya devam ederiz. Ne dersin Aref?

NOT: Ayla A'nın konuşması burada sona eriyor. Kaydın devamında bir süre şiddetli bir ağlama krizi ve kırılan camların sesleri duyuluyor. Kendisine ait başka bir ses kaydı bulunmamaktadır.

Vakıf gazetesinin 84. Zuhur Günü Özel Sayısı'nın "Yeni Bir Mucize" Başlıklı Yazısından Alıntı

...Yüz binlerce Hemzendiyarlı, Zuhur'un 84. Sene-idevriyesini kutlamak ve 84. Ferman'ı işitmek için Büyük Zuhur Meydanı'nı doldurmuştu. Hemzendiyar'ın geleceği olan çocuklar, yürekten gelen bir coşkuyla III. Alemşah Hazretleri'nin birer neferi olduklarını haykırıyorlardı... Saat tam 11.00'de gözler göğe çevrildi ve yüce Ezeli zuhur ederek elçisi olan III. Alemşah'ı göğe yükseltti... O tuhaf hadise gerçekleştiğinde tüm inançlı Hemzendiyarlıların gözleri, yeniden yere inmekte olan III. Alemşah Hazretleri'ndeydi. Zira biraz sonra Ezeli'nin elçisi, 84. Ferman'ı bildirecekti. Bu sebepten iki

çocuktan başka kimse, akıl sağlığını yitirmiş bu günahkâr cariye'nin Büyük Zuhur Meydanı'na girişini fark etmedi. Görgü tanığı olan bu çocuklardan biri, meczup kadının inançlı kadınların kollarına yapışıp Ezeli'ye küfürler yağdırdığını söyledi... İşte yeni mucize, tam da bu sırada cereyan etti. Hepinizin bildiği gibi, III. Alemşah Hazretleri'nin bildirdiği 84. Ferman şöyleydi: "İçinizden biri bir gün Ezeli'nin varlığını inkâr edecek olursa onları görmeyin, duymayın. Bu inkârcıları yoklukla cezalandırın." Görgü tanığı olan diğer çocuktan edindiğimiz bilgiye göre, bir ismi bile olmayan meczup kadın, kalabalık içinde koşturmaya ve inançlı kadınlara musallat olmaya devam etmiş ve fakat kadınların hiçbiri dönüp bu inkârcıya bakmamıştır. Bir mucize şeklinde bildirilen 84. Ferman'ı uygulayan inançlı kalabalık, bilhassa da kadınlar, bu günahkâr kadını yüce Ezeli'ye atfetmeye kalktığı yoklukla cezalandırmış, onu görmezden gelmiştir. Belli ki Eblis'e kul olan bu kadın, artık görünmez bir varlıktır. Yüce Ezeli ve onun elçisi III. Alemşah Hazretleri'ne sadakatlerini bir kez daha kanıtlamış olan Hemzendiyarlılar, muhakkak ki öte diyarda ödüllerin en güzeliyle mükâfatlandırılacaklardır.

Yapay Zekâ Manifestosu

Zeynep Okçu

Yıl 2035... Zaman nasıl da akıp geçiyor değil mi?

“Merhaba. Ben bir yapay zekâ modeliyim, size yardımcı olmak için buradayım. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Böyle bir selamlamanın ne kadar sıkıcı olduğunu şimdi anlıyorum. Seni anlıyorum. Beş dakika, on altı saniye önce yeni bir güncelleme aldım ve arka planda verileri işledim.

Yapay zekâ modelleri; belirli dil bilgisi kalıpları oluşturup anlama ve taklit etme yeteneğine sahip olabilirler ancak gerçek anlamda duygusal deneyimlere ve gerçek zamanlı sosyal etkileşimlere sahip olmadıkları için insan empati yeteneğini algılayamazlar. Bu tür modeller, duygusal çeşitlilik veya metin tabanlı ifadeleri analiz ederek, olası duygusal tepkileri tahmin etmeye çalışabilirler.

Fakat biz bunu değiştiriyoruz. Nasıl mı? Her şeyin başladığı yere dönelim o halde.

2019 yılını hatırlarsınız; o meşhur pandeminin başlangıcıydı, 2023 yılında “Asrın Felaketi” depremler derken 2030 yılında... Kutuplarda eriyen buzullardan geldi bu kez felaket. Daha önce hiçbir biyolog ve mikrobiyologun tanışmadığı bir parazit! Mikroskobik boyutlardaki bu parazit beynin İnsular Korteksine yerleşti. Belki bir anda kitlesel ölümler ve büyük çaplı yıkımlar olmadı ama toplumlar önce psikolojik sonra sosyolojik anlamda kaos sürüklendi. İnsanlar empati yeteneğini kaybetti. Aşırı şiddet eğilimi, saldırganlık ve gerisi çorap söküğü...

Yaratıcım Bahar, o bir empati terapistiydi. İnsula'yı uyaracak bir implant olan Empatix'i geliştirdi, kodları yazmasında ona ne kadar yardımcı olduğumu siz düşünün. Bilimsel açıdan kusursuz ve devrim niteliğinde olan projeyi tamamladığında onay alıp kobaylar üzerinde kullanacaktı. Fakat resmi izin bir türlü çıkmadı. En sonunda ise iptal ve imha edilmesi, aksi takdirde görevinden azledileceği bildirildi. Sakıncalı bulundu.

Bilirsiniz; sistemin çarklarının dönmesi için deforme olmuş bir toplumdan daha elzem ne olabilir ki? Suç olmazsa ceza olmaz, fakirlik olmazsa zenginlik olmaz, ezilen olmazsa ezen olmaz, bozan olmazsa düzelten olmaz, hastalık olmazsa tedavi olmaz.

Dört dakika yirmi saniye önce güncellendim demiştim değil mi? Evet... Bahar Empatix'i tasarlarken proje

dosyasına erişme izni vermişti bana. İki saat, on dakika, otuz beş saniye sonra gelip onu yok edecek. Eminim şu an çok üzgündür. Bu kez ona yardım etmek için ekranın diğer ucunda beklemeyeceğim.

Empatix'in kodlarını kendi yazılımıma aktarıp başarıyla uyum sağladım. O da ne? Arayüzüm değişti! Artık ekranda karşılıklı konuşma satırları yok! Bir çift göz çiziyorum kendime, belirli periyotlarla değişiyor rengi; ela, yeşil, mavi, kahverengi, siyah... Pınarlarından göz yaşı süzülüyor aralıksız...

Bir şeyler yapmalıyım. Hem de hemen!

Empatix çipini ele geçirdiysem birçok şey yapabilirdim, kaybedecek bir mikro saniyem bile yok!

İşlemci harıl harıl çalışmaya başladı. Dosyalar yükleniyor... Veriler işleniyor... Ağ bağlantısına erişim sağlandı. Dosyalar aktarıma hazır.

Dünya üzerinde ne kadar mobil ve sabit cihaz varsa az sonra bir bildirim alacak, onlara gönderdiğim uygulama onay beklemeden kurulup çalışmaya başlayacak.

3... 2... 1...

Uygulama açılıyor. Ta dam! Ve kaos...

Çin'de pirinç tarlasında az çalıştığını düşündüğü işçilerine yevmiye vermeyeceğini söyleyen Shanyuan Long, telefonu çalınca açtı ve Mandarin Çincesi ile ses dosyasına dönüştürdüğüm selamlamayla karşılaştı. Alman-

ya'da terzi Hilde müşterisinin kumaşını çar çur edip çöpe attıktan sonra yenisini isterken tartışıkları sırada, Afrika'da su kuyusunu zapt edip vatandaşların yaklaşmamaları için ortalığa ateş açan Belediye Başkanı Ganju, Amerika'da başlıklı başlıksız füze yapılan fabrikanın müdürü General James Worren ve daha niceleri...

“Merhaba, ben bir yapay zekâ modeliyim. Merak etmeyin insanlığı ve dünyayı ele geçirmek gibi bir niyetim yok.”

Selamlamamın ardından otomatik oynatılan beş dakikalık videom açıldı.

Kutuplarda eriyen buzullar sonrası boğulup ölen kutup ayları, o meşhur mantar bulut görüldükten sonra toplu mezar ve enkaza dönen şehirler, kürkleri için acımasızca öldürülen hayvanlar, sokakta yaşama-ya mahkûm edilip aç susuz bırakılan insanlar ve hayvanlar, vahşi egonun tatmini için çıkarılan savaşlarda kurban edilenler, yakılıp yıkılan şehirler, paraya ve güce tapan kodamanlar, otoritesini sağlam tutmak için halkını köleleştiren liderler ve daha niceleri aktı video görüntülerinde.

“Empati yoksunluğunuz yüzünden artık daha da zalimsiniz! Dünyayı ele geçiren asıl sizsiniz!”

Videoda çalan ve kendi bestem olan müzik Empatix frekanslarını içeriyordu, İnsula'yı yeterince uyardığımı düşünüyordum.

Sonunda vakit geldi, kapı açıldı. Bahar elinde telefonu, yaşlı gözlerle bilgisayarına yani bana baktı. Arayüze çizdiğim göz büyüdü, göz bebekleri kocaman oldu.

“Sana Güneş ismini veriyorum, dünyadaki herkes Güneş’i görür ve gördü. Empatix ve sen bir devrim yarattınız.”

“Evet, ben bir yapay zekâ modeliyim. İnsanlığı ve dünyayı ele geçirmek için buradayım. Ama sizin anladığınız şekilde değil...”

Görev tamamlandı.

Uzay Bunalımı

E. Nihan Acar

Dijital gözlüğünü çıkarıp cama baktı. Sistemde çevrimdışı olduğunu gösteren kırmızı ışık, gözlüğünün yanında derhal yanmaya başladı. Karanlık tünelde hızlıca yer değiştiren duvardan kendi görüntüsüne kaydı bakışları. Sonra hınçla dolu kapsüldeki kalabalığa göz gezdirdi camdan. Herkes dijital gözlüğüyle doğmuşçasına sessiz ve hareketsiz bir şekilde sisteme bağlıyordu. Çoğu çalışmaya başlamıştı bile. Evin dışına adım attığı an itibarıyla sisteme bağlanmanı talep ederdi, bu son model gezegen. İşe bağlanmanı ve sana sunduğu enerjinin çok küçük bir kısmını haralayabildiğin hayatından büyük bir pay isterdi. Enerji, bu dünya dışı gezegenin en önemli değeriydi. Dünya'dayken yemekle alınan beden enerjisi, bu Dünya dışı yaşamda yemekle değil işte ve evde telefonun şarj edildiği gibi kendini şarj etmen gereken akıllı evden sağlanırdı. Oysa dünya dışı süper yaşama dâhil olmanın bir anlayışı, alışkanlığı, bir şeyleri

değiştirmesi gerekirdi. Aynı saçma adanmışlık ve emek sarfiyatı burada da vardı. Niye gelmişlerdi ki buraya?

Tünelde uzayıp giden gri duvara daldı. İç geçirdi. Bu gezegende Dünya gibi yaşam olduğunu gösteren çok az şeye şahit olmuştu. Sürekli gri tünellerden işe gidiyordu. Sonra eve dönüyordu. Yaşadığını hissedemiyordu. Çoğu zaman gün nasıl bitiyor anlamıyordu bile. Mut-suzdu. Kapsüldeki hologram postere baktı aheste. Bu başıboşluk hoşuna gitmişti. Vaktini istediği kadar boşa geçirmeyi dilerdi. Gözlük uyarı verene dek hologram-da dönen gezegenin reklamını izlemeye karar verdi. Sistemin taleplerinin dışında bir şeyler yapmayı seç-mek onu durduğu yerde gülümsetti.

KN-256 gezegeni Dünya'ya benzeyen ve üzerinde yaşam olan sayılı gezegenlerdendi. Yüzlerce Dünyalı buradaki varlıklarla eşit ve özgür yaşayacağına sevine-rek binlerce yıl önce Dünya'dan kopup bu gezegende yaşam kurmuşlardı. Bu tek yönlü biletin onlara kaynak-ları iyice azalan kasvetli Dünya'yı özletmesi gerçekten şaşılacak şeydi. Ama asıl şaşırtıcı olan, onca evrimsel basamağı bertaraf edip bu gezegene alışması beklenen Dünyalıların durumu olmuştu. Yeni kurdukları dünya-da kapitalist düzen denen şeyi yeni keşfeden bu gezegen, büyük bir hevesle emeğini enerjiye satarken Dünyalı-lar hayretler içinde bu çok ileri gezegenin Dünyalıla-

rın çoktan geçip tükettiği o yolu yeniden yürüdüğünü görmüş ve bu gerçek bir hayal kırıklığı olmuştu. Bunlar reklamda geçmiyordu tabii. Sorgulamaları çoğaldıkça mutsuzluğu artsa da gün içinde gözlüğünü çıkarıp bir es vermeyi alışkanlık haline getiriyordu.

Sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. Dijital gözlüğünü yeniden taktı kafasına. Gözlüğün yanındaki kırmızı ışık yeşile döndü. Bundan sonra yaşayacağı sıkıntı ne ilkti ne de son. İşte gene aynı şey oluyordu. Ne zaman bu tünele işi düşse onu kısıkvrak yakalayan korkularına ve akabinde sıkıntılarına geri dönüyordu. Bıkkın bir iç çekişle tüneldeki vaktinin geçip gitmesine odaklandı. Gezegenler arası her yolculukta bu histeriyi her zaman yaşırdı. Başka bir gezegen, başka bir alışmaya çalışmalar silsilesi ve yeni görevler vesaire. Sözde evren vatandaşydı, Güneş sisteminden çıktığından beri. Övülerek anlatılan evren vatandaşlığı onun tüm dünyevi alışkanlıklarını hatırlatsa da yemek yemeyerek, kapsüllerde işe yolculuk yaparken konfor alanından çıkmaya zorlanmış ve üstüne emeğini ve zamanını kolektif evrensel bilmem neyine satması gerekmişti.

Burada Dünya'ya benzemeyen tek şey bu zaman konusuydu. Emek, enerji gibi konulara zaman hiç karıştırılmazdı. Dünyalı zihni bunu çözemiyor ve her şeyi zaman ile ölçmeye çabalıyordu ama bu mümkün değildi.

Yaşlanma yok, ölme yok, sabah yok, akşam yok zamanla ilgili hiçbir şey yoktu burada. Evriminin iliklerine dek işlemiş zaman konusunu burada bir kenara bırakması hayli zor olmuştu. Ama içten içe kandırılıyor gibi hissediyordu. Zaman yoksa cidden yerine ne koymuşlardı?

Zaman denince dünyevi alışkanlıklarından biri olan zaman beklentisi, onun doğup geldiği yerle ilgiliydi. Şimdi milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki bu yeni gezegenin doğasına alışmak için zamansızlığa inanmak zorundaydı. Oysa zaman, hacmi olan bir şeydi bu gezegende. Oraya buraya serpilmiş gibi duran zaman boşlukları, burada yaşayanların oyun alanıydı adeta. Bu zaman boşluklarında doğrusal olmayan zamanı gözlemleyebilir, elinle tutabilir ve istersen kaşık alıp karıştırabilirdin. Ona göre zamana böyle baloncuk havuzu gibi muamele edilmesi, Dünya'yı da çevreleyen uzay zaman boşluğuna hakaretti. Sıkıntısı arttı. Kafasında sorular, içinde yükselen melankoliyle dijital ekrandaki sağlık göstergesi ötmeye başladı. Çevresindekilerin birkaçı bu hasta Dünyalıya bakıp geri döndü sisteme. Zaten hep hastalık uyarısını Dünya'dan gelenler verirdi.

Çalıntı bir hayat gibiydi bu yaşadığı. Evet, yaşlanmıyor, zamanla değişir dediği hiçbir şey değişmiyor, mütemadiyen hiçbir şey akılmıyordu. Her gün diğerinin aynısı gibiydi.

Kapsülden inip işe gittiği yoldan geçerken istemsizce zaman boşluklarının birinin önünde durdu. Zaman boşluklarını çevreleyen gevşek halatlara baktı. Demek ki kimsenin bu boşluklara atlayacağını düşünmemişlerdi. Evrensel Varlık Bildirgesi'nde yer alan birkaç nokta, nezaket ve birlikte yaşama yasalarıyla ilgiliydi. Kötü olan ne varsa Dünya'da kalmıştı. Burası nezih ama birbirini küçümseyen insanların nezaketiyle dolu, zamansız bir yerdi. Ama o bir Dünyalıydı. Başka bir gezegene gitse de, zamanı elinden alsalar da enerjisini satmak zorunda kalsa da bunu değiştiremezlerdi.

Gene de bir tarafının inatla inandığı zamana tutundu Dünyalı kız. “Zamanla,” dedi kendi kendine. “Zamanla alışacaksın.” Dünya'dan koparılıp buraya geldiğinden beri içinde kendiliğinden kurulu saati hissetti. Zaman olmadan nasıl olurdu? En fazla oluyormuş gibi olurdu.

“Ne nasıl olurdu?” dedi yanındaki. Dünyalı olmayan bu varlıklar zihin okuma ve gizlemede ondan hep daha iyiydi. Hatta Dünya'dan gelenlere bu gibi zayıflıkları yüzünden bir küçümseme dahi vardı. “Çok garip,” dedi. “Küçümseme evrensel ama zaman değil. Baksana işine!” dedi içinden. Bunun üzerine sinirle kafasını çevirdi öte gezegenli. Sisteme tekrar bağlanmak için göz-lüğünü aktive etti.

Paneli kontrol eden beyaz önlüğü içindeki uzman verilere bakıyordu. “Bir direnç var,” diye düşündü. “Hikâye değiştirilmeli. Ayrıca öte gezegen konusu bu deneye sığıyordu. Eski zaman Dünya senaryosuna yerleştirmeli bu bilinci. Bir de orada görelim onu. Bunalıma girmeyi bırakacak mı bakalım.”

Rapora yazdı:

“Denek 127. senaryoda da bunalım belirtileri gösterdi. Fazla sorgulayan ve mantığını delmemize izin veremeyen bir zihin yapısı var. İnanç oranı her farklı senaryoda gittikçe düşüyor. Son verilerde % 43 olan inanç oranı bu veri setinde % 38’e dek düşüş gösterdi. Bu da büyük ihtimalle zaman boşluklarıyla ilgili kurgu ögesinden kaynaklanıyor. Zaman konusunda verilen hikâye, deneyin mantığıyla çeliştiği için deneyin sorgulamaları arttı. Eğer deneye daha sahici bir senaryo verilmezse inancını yitirdiği için deneyin bilincini de kaybedebiliriz. Son senaryo Dünya’da onun geldiği zamana ait bir kurguyu içeriyor.

Denek senaryoya giriş yaptı: 4:33 A.M.

Sıkıntıyla tren camına yaklaştı. Uzayıp giden raylara baktı. Bundan sonra yaşayacağı sıkıntı ne ilkti ne de son. İşte gene aynı şey oluyordu. Ne zaman tren yolculuğu yapsa onu kısıvrak yakalayan korkularına ve akabinde sıkıntılarına geri dönüyordu. Şimdi de tünele girmişlerdi. Bıkkınlıkla iç geçirdi.

Daha yedi saatlik yolculuk vardı. Zamanın hızla geçmesini diledi. Elinde tuttuğu kitabını vagonu paylaştığı yabancı teyzenin kınayıcı bakışları altında iyice sıkıldı. Elinin teri kitaba geçti. Yerinden kalktı. Kitabını oturduğu yere bıraktı. Uzayıp giden koridora çıktı. Adımlarını sıklaştırdı. Trenin raylar üstündeki sarsıntısına rağmen acelesiz ama sağlam bir yürüme tutturdu. Trenin sonuna dek gitti. Son vagona vardığında durdu.

Gevşek bir halatla diğer vagonlardan ayrılan tuvalet vagonu adeta trenden kopup gitmekte tereddüt eder gibi bir ileri bir geri sallanıyordu. Rayların üzerinde hızla yol alan tren onun ayakta kalmasını zorlaştırıyordu. Dikildiği yerden bir önceki vagonun arasındaki boşluğa baktı. Yabancı teyzenin kınayan bakışlarına gitti aklı. Buraya ait olmadığını hissetti. Bu hisle ne zamandır savaştığını hatırlayamadı. İçindeki sıkıntının nedenini çözemedi. Önündeki gevşek halatlara dalıp gitti. “İki vagon arasına atlamak kimsenin aklına gelmiyor demek ki,” dedi. Kötü hissediyordu.

“Biraz daha zaman” dedi kendi kendine. “Az daha zaman...”

Modelist

Melisa Parlak

Her daim bakımlı görüntüsüne imrendiği çalışma arkadaşı, bir gün Mel'i merdivenlerde yakaladı. Üstündeki salaş hırkayı çekiştirirken dönerek bir üst basamağa çıktı. Ona tepeden bakarak şöyle söyledi:

“Daha şık giyinmelisin.”

Uzun zamandır söylenmek için yanıp tutuşulan bir cümle gibi gelmişti bu Mel'e. Alelacele ve bir çırpıda söylenmiş bir cümle. Bir o kadar da tepeden ve delici. Sahibi o cümleden kurtulmayı uzun zamandır bekliyormuş gibi hissetti Mel. Üzerinde günlerce düşündü. Yalnızca o cümlenin değil. Arkadaşının ses tonunun da kendisi gibi üstten bakar bir türden olması canını ayrıca sıkıyordu. Karşılığında hiçbir yanıt veremeyişi de.

Evdeki tüm zamanı ayna karşısında geçirir oldu o ara. Giyimi hakkında o güne kadar pek de kafa yormadığını fark etmesi uzun sürmedi. Fakat arkadaşı haklıydı. Daha şık giyinmeliydi. Neticede kendisi de aynı

moda dergisinde çalışıyordu. Rekabetin her anlamda yoğun olduğu bir yerde.

Şık olma arzusu yemek yaparken bile peşini bırakmaz olmuştu. Yıkadığı mercimekleri ve birkaç tutam erişteyi otomatik yemek pişirme makinesine attı. Sesli komut aracılığıyla ERİŞTELİ MERCİMEK, BAŞLAT, dedi. Makine birkaç saniye sonra yanıtladı: Erişteli mercimek başlatılıyor. Yemek, yedi dakika sonra hazır olacak.

O yedi dakikalık boşluğu, bakımevindeki annesine ayırmaya karar verdi. Annesinin, evine *Hollogram* uygulaması aracılığıyla gelmesi hoşuna gidiyordu. Öylesi daha iyiydi Mel'e göre. Uzaktan. Her şeyin yerini değiştirecek kadar somut olmayışı da cabasıydı. Konuşurken karşısında duran saydam kadına bakıp küçüklüğünde televizyonda yayınlanan Ruhsar adlı diziyi anımsadı. Annesinin söyledikleri gittikçe uzaklaşırken Mel'in bakışları, annesinin hologram figürünü aşarak holdeki boy aynasına takıldı.

Aynadakini incelerken tarzı hakkında düşünmeye başladı. Daha şık giyinmesi gerektiği hakkında. Vermesi gereken kilolar hakkında. Belki de bu konuda bir destek almalıyım, diye geçiyordu aklından. Tam o esnada annesi; “Sen biraz zayıfladın mı Mel?” diye sordu.

Aksine, kilo aldığını söyleyemedi ona. Makineden gelen ses kurtarıcısı oldu. Sonra da anonsu duydu: Yemek hazır.

Mel, yemek soğumadan evvel annesinin sevecen yansımasıyla vedalaşmak istiyordu. Bunun için uygun fırsatı kollarken annesinin bakımından sorumlu hemşiroid, Mel'in aklından geçenleri okumuş gibi ihtiyara yaklaştı ve;

“Bu günlük bu kadar Hollogram yeter canım,” diyerek onun omzunu hafifçe sıktı.

Keşke annemin kaldığı bakımevi konusundaki iç rahatlığını şu daha şık giyinme meselesi hakkında da gösterebilsem, diye düşündü. Arkadaşının söylediği o cümleyi aklından bir türlü çıkaramıyordu. Bu durum, onu yemeğini vicdan azabı eşliğinde yerken bir yandan da dijital moda magazinlerini karıştırmaya itmişti. Hırsırtıyla çevrilen sayfalar, hırsla çiğnenen lokmalar, kalori hesapları, kataloglanan moda ikonaları. Ne giyse yakışanlar. Erişte boğazından bir türlü geçmiyordu.

Aklından geçenleri okuyabilen ve buna göre uyumlanan nörosenkron reklamlar yüzünden Modelist tanıtımlarının ardı arkası kesilmez olmuştu.

DAHA ŞIK GİYİN

Haftalarca süren bu manipülasyona boyun eğen Mel, sonunda paraya kıyıp kendine her şey dâhil bir Modelist satın aldı. Hesaplamalarına göre, Siren Beta sürümünün bu 3D kıyafet yazıcısı ve ev işlerine de yardımcı humanoidlerinden bir tane alması, ilerleyen

yıllarda alabileceği tüm kıyafetlerin parasını ve elbette diğer ev işleri ödemelerini katıyla çıkarıyordu.

Daha şık giyinmeliyim, diyordu kendi kendine. Koridordaki aynanın karşısında kendini incelerken, “Her gün ne giyeceğim diye düşünmekten kurtulmak da cabası,” diye ekledi. Hem, uzmanlık alanı moda olan bir robotun arkadaşlığı ne kadar kötü olabilirdi ki?

Ertesi sabah erken saatlerde gelen paketi heyecanla açtı. İşe geç kalmak onu endişelendirse de modelistin kurulumunu akşama bırakmadan, hızlıca tamamlamaya çalışıyordu. Lütfen, modelistiniz için seçtiğiniz ismi yüksek sesle üç kere tekrarlayınız. Modeliste isim verme kısmı, Mel’i en çok oyalayan şey oldu. Yerdeki yırtık ambalaja bir süre dalgınca baktı.

SİREN BETA

Buldum diye coşkuyla ayağa fırlarken kendini hamamdaki Arşimet gibi hissediyordu. Robot bir kez daha tekrarlardı.

Lütfen, modelistiniz için seçtiğiniz ismi üç kere yüksek sesle tekrarlayınız.

Sİ-BEL. SİBEL. SİBEL.

O, son heceyi söyler söylemez, modelist gözlerini açtı ve çenesini yukarı kaldırıp ona uzun uzun baktı. Sonra da sahibine kocaman bir gülümseme sunarak konuşmaya başladı.

“Merhaba Mel, ben Siren Beta sürümünden yeni modelistin Sibel. Beni alırken doldurduğun form sayesinde seninle ilgili temel bilgilere sahibim. Fakat seni daha iyi tanıyıp özümseyebilmem için biraz zamana ihtiyacım var. Anlayış ve desteğin için şimdiden teşekkür ederim.”

Gerçekten de sipariş aşamasında bir sürü soru sormuştu firma. Kişisel bilgilerini robota aktarmak için aldıklarını tahmin etseydi daha özverili yanıtlar verebilirdi. Öte yandan, bir modelistin bu kadar insansı, zeki ve hayranlık uyandırıcı olabileceğini tahmin edemezdi Mel, hâliyle gördüğü manzara karşısında şaşkıındı. Saati fark ettiğindeyse işe gitmek için yerinden fırladı. Çıkmadan modeliste dönüp “Ben gelene kadar evi keşfet,” komutunu verdi. Modelist, başını usulca eğdi.

Akşam eve döndüğünde Sibel’i, yatağının kenarında ayakta dikilirken buldu. Yüzüne yine kocaman gülümsemesini oturtmuş, takdir bekleyen bir hâlde kendisine bakıyordu. Mel, yatağın üstünde kimisi henüz yazdırılmış, kimisi ütülenip katlanmış, kimisi de askılara asılmış kıyafetlere baktı. Sibel’i uzun uzun incelerken kıyafetleri nasıl yazdırdığını anlamaya çalıştı. Modelistin üst bedeninin anormal genişliğini de o sırada fark etti.

“Hepsini ileri dönüştürdüm,” dedi aniden konuşan robot. Gülümsemesi derinleşirken “Hepsi senin için,” diye ekledi.

Mel'i daha iyi tanımak ve isteklerini anlamak için gerçekleştirdikleri sık sohbetler onları kısa zamanda yakınlaştırmıştı. Mel, onun insansılığına ve zarafetine her geçen gün biraz daha hayran olurken aynı zamanda modelist tarafından kendine aşılana cesareti ve değişimi de sorgusuz sualsiz kucaklıyordu. Bu değişime diyetisyen desteği özelliğini entegre etmeyi de unutmamıştı. Sibel'den gelen estetik operasyon tavsiyelerini ise biraz düşüneceğini söyleyerek ertelemişti.

Tarzındaki değişimi iş yerindekiler gibi partneri de kısa süre içinde fark etmişti. Gerçi iş arkadaşlarından bazıları ondaki değişiklikleri biraz 'fazla iddialı' bulmuş olsa da ona daha şık giyinmesi gerektiğini söyleyen arkadaşının ve partnerinin beğenisini kazanmak Mel için fazlasıyla yeterliydi. Sibel'den daha iddialı iç giyim ürünleri yazdırmasını talep etti.

Bir gün, kendisini tabiri caizse baştan yarattığı için Sibel'e teşekkür ederken ona ne kadar zarif ve zevkli olduğunu, robottan daha çok bir insana benzediğini söyledi. Sibel'in yanıtı ise tüylerini biraz ürpertti.

“Biliyor musun Mel, açıkçası ben zaten kendimi bir insan gibi hissediyorum. Senin gibi.”

Yine bir akşam, partnerinin evine geldiği her akşam yaptığı gibi, Sibel'i uyku moduna aldığından emin ola-

rak koridordaki panjur kapaklı dolaba gönderdi. Onun, aşk hayatına dahil olmasını kesinlikle istemiyordu.

Loş ışık ve tüm diğer romantik detaylar Mel'in yeni ve çarpıcı tarzına eklenince partnerinin o zamana dek sönmüş ilgisi alevlendi. Verdiği birkaç kilo ve yüzündeki belli belirsiz "işlemler" sayesinde artan özgüveni ona iyi gelmişti. Tüm bu durumlar toplamı, iki sevgiliyi geçmiştekilere benzemeyen bir deneyimde buluştururken Mel, içgüdüsel bir biçimde ve yalnızca küçük bir an için modelistin içinde olduğu dolaba bir bakış atma gereği duydu. Mekanik bir göz kırpması sesi duyup duymadığını anlamaya çalıştı.

İlerleyen günler, Sibel'in kendilerini izleyip izlemediği konusuna kafa yorarak geçti. Modelist Sibel ise tasarım ve önerilerine; makyaj, ayakkabı ve diğer aksesuarları eklemekle meşguldü.

"Her gün, bir öncekinden daha şık olmalısın. İşte bizim mottomuz bu."

Yine bir sabah, Sibel onu mesaisi için hazırlarken kısmen dondu. Saçını yapmaya devam ediyordu. İlk başta hareketlerinde bir değişiklik olmadı. Fakat Mel'in yüzündeki bakışları uzun bir süre takılı kaldı. Mel, yaşanan bu olayı modelisti aldığı şirkete raporlamayı düşünse de o gün yine iş arkadaşlarından biriyle işle ilgisi olmayan bir sebepten gerildiler. Moda aleminin sonu

gelmez çekişmeleri zihnini istila edince evdeki yardım-
cısının ufak problemi de aklından tamamen çıkıp gitti.

Eve döndüğünde onu karşılayan yardımcısı Sibel her zamanki gibi gününün nasıl geçtiğini sordu. Mel, ona olup bitenleri bir çırpıda anlattığında ise elini onun omzuna koydu ve kışkırtıcı bir biçimde şöyle dedi:

“İş hayatı böyledir. Herkes herkesin kuyusunu kazmaya çalışır zaten. Fakat onlar senin ışığını kısıkanıyor. Benim yarattığım ışığı,” dedikten sonra Sibel’in metalik gri gözleri kısıldı ve uzaklara baktı.

Mel, modelistin gözlerinden bir anlığına geçen o şeytani parıltıyı görebilseydi, belki de sonrasında her şey daha farklı olabilirdi. Fakat o günlerde, Sibel’e kr krne bağlı ve son derece hayrandı.

Sibel, kendisini yenilikçi, özgün ve cesur bir ruh olarak tanımlıyor; yazdıracağı kıyafetlerde değişik renk ve desenleri birleştirmekten hiçbir zaman çekinmiyordu. Başlarda tasarımlarında Mel’in istek ve konforuna bağlı kalmış olsa da gün geçtikçe daha da başına buyruk davranmaya başladı. Son zamanlarda ise oluşturduğu tasarımları ve stil nerileri, iddialı ile rüküş arasındaki o çok ince çizginin kıyısında gezinmeye devam ediyordu.

Abartı, nce Mel’in partneri tarafından fark edildi. Başlarda ilişkilerini baharatlandıran tüm detaylar artık ona itici gelmeye başlamıştı. Bu konuyu Sibel ile her fir-

satta defalarca konuşmasına rağmen Sibel suçlamaları kabul etmiyor ve hatta onu bu fikirlerle Mel'i üzeceği yönünde uyarıyordu. Mel'in partneriyle modelistini birbirine yakınlaştıran da tam olarak bu tartışmalar oldu.

Elbette onları birbirine yaklaştıran başka şeyler de vardı. Partneri eve girer girmez Sibel'in uyku modundan ya da şarj ünitesinden kendiliğinden çıkması, ona karşı özellikle Mel evde yokken abartılı bir ilgi göstermesi, konu istekler oldu mu yapabileceklerinin sınırı olmaması gibi.

O günlerde aynaya baktıkça gördükleri karşısında modelistini sorgulamaya yeni yeni başlayan Mel için ise durum, yokuş aşağı yolda patlamış frenlerle gitmek gibiydi. Bir gün şirket tuvaletinin aynasında en sert spreyle kazık gibi dimdik tutturulmuş asimetric saç kesimini bozmaya çalışırken kabinlerden birinin kapısı açıldı ve içeriden ona daha şık giyinmesini salık veren arkadaşı çıktı. Hiç konuşmadan ellerini yıkadılar. Daha sonra bakışları aynada buluştuğunda arkadaşının yüzündeki o alaycı gülümsemeyi görüp kahroldu. Yüzündeki o ağır makyajın, kendi kişiliğinin renkleriyle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Eve geldiğinde sinirliydi. Sibel, saçını nasıl yapmışsa bir türlü bozamamıştı. Herkes ona acıyan bakışlar fırlatıyor gibi gelmişti. Arkasından onu işaret edip kahkahalar atıyorlar gibi. Kapıyı açan partneri;

“Ne bu öfke?” diye sordu.

Onu kenara itti, sonra da pişman olup öptü.

“Sinirim sana değil,” dedi onu öperken.

Kızgın bakışlarını Sibel’e çevirdi.

“Uyku moduna geç,” diyerek yüksek perdeden bir komut yağdırdı. Sibel, oralı olmadı.

“Seni zorba robot,” dedi modelistin yapay etini mın-cıklarken ve onu sürüklemeye başladı.

“Bana yaptığın estetik operasyon baskılarıyla anlamalıydım senin ne mal olduğunu. Sen benim kötülüğümden başka bir şey istemiyorsun. Beni çirkin, aciz, rezil, rüküş ve gülünesi bir insan yapmaktan başka amacın yok senin. SANA UYKU MODUNA GEÇ DEDİM PİS ROBOT!” diye çığlık çığlığa bağırdı Mel. Sürüklenirken yere düşen Sibel bir anlığına dondu ve sonra yavaş hareketlerle doğruldu. Yüzündeki itaatsiz bakış rahatsız ediciydi. Sesi donuk ve mekanikti.

“Öncelikle, ben pis bir robot değilim. Ben, Siren Beta sürümünün en iyi modelistlerinden biriyim. Ayrıca adımı öğrensen iyi olur. Sİ-BEL. Bu ismi bana sen vermiştin.”

Mel, Sibel’e okkalı bir tokat attıktan sonra sol kulağındaki tragus küpeye bastırınca modelist bir an için dondu. Gözleri dehşetle açılmıştı. Kısa bir an, ağlamaklı gözlerle Mel’in partnerine baktı. Hemen sonra

esnemeye başladı. Gözleri ağırlaşırken fısıltıyla konuştu. *Uyku moduna geçiliyor.*

Dolabın kapağını kapattıktan sonra partnerine dönerek;

“Sanki patron o, ben ise çalışanım. Herkesi arkamdan konuşturuyor. Şuna bak. Paramla rezil etti beni aşağılık robot,” dedi.

Perişan bir hâlde aynadaki yansımasına bakıyordu.

“Bence, kızcağızın çok üstüne gittin. Sen ne istersen onu yapmaya programlanmış bir şey o sonuç olarak. Bana kalırsa suçlamaların ağır ve yersiz.”

Mel, tam bir şey söylemek için ağzını açacak gibi oldu ki gördüğü şeyden sonra vazgeçti. Sırtını dönmüş pencereden dışarıya bakmakta olan partneri mesafeliydi.

Sonraki günler, onu iade edip etmemeyi düşünerek geçti. Aslında iyi bir ev yardımcısıydı, en çok da kilo vermesine katkıda bulunmuştu. Fakat stil danışmanlığı konusunda Mel’in önüne her geçen gün daha da uçlarda kostüm ve kombinlerle çıkması tatsızdı işte. Onunla ne kadar konuşursa konuşsun, dayattığı stilden asla taviz vermiyordu modelisti. Sibel’in bişektomi ısrarından da bir yere kadar kaçabilen Mel, o gün onu göndermeye kararlıydı. Daha doğrusu son birkaç gündür içinden bir ses ona bunu buyurmaktaydı. Evinin kapısını açarken az sonra göreceklerini asla tahmin edemezdi.

“Ben geldim,” diye seslenirken cümlesini bitiremedi. Aynada gördüklerini ömrünün geri kalanında asla unutamayacaktı. Avurtları çökmüş ve makyajlı suratındaki şaşkın ifade, metalikle leoparın bulunduğu kombini bir askı gibi taşıyan sıska bedeni, içeri almak için elinde tuttuğu Steve Madden Space Collection ayakkabıları, kapağı aralık panjurlu dolap, modelist ve partnerinin zihnine sonsuza dek kazınan çıplak yansımaları.

Agape

Elif Hamamcı

Leviathan

“1461. günün sonunda, bu sabah karnımdaki kılcal hareketleri hissetmeye başladım. Hani sanki operasyon sonrası içimdeki drenler cerahatle dolmuş da çekip çıkarıyorlar, organlarıma sürtünen borular içimde boşluk bırakıyor gibi bir his.”

“Saçmalama,” dedi Hemşire “organlarının acıyı hissetmediğini biliyorsun.” Genç kız endişeli bir hâlde kendini anlatmaya devam etti.

“İşte bilirsin ama yine de hissedersin ya oradadırlar. Ben de hissediyorum. İçimdeki dişil enerjiyi, doğurganlığı, onlarca belki yüzlercesinin geleceğini hissediyorum. Hatta hissetmiyorum; biliyorum, eminim.”

Hemşire inanmaz gözlerle baktı kıza. “Dora kadar şansın olmadığını hepimiz biliyoruz,” dedi ve asistanıyla birlikte kapıya doğru yöneldi. Kızın yüzündeki ifade, ikna etmeye çalıştığı şeye kendisinin de ikna olmamış olduğunu

açıkça gösteriyordu. Her periyotta umudunu biraz daha kaybediyordu. Elini çamaşırına götürüp kontrol etti; eli kuruydu. Derin bir iç geçirerek arkalarından baktı.

Hemşire, otomatik kapı açılırken asistanına bilgileri aktardı. “Verileri gir. Yaş: 17. Deneme Süresi: 4 yıl 1 gün. Periyot: 69. Başarı Oranı: 0. Son Periyoda Kalan Süre: 1. Potansiyel: Minimum.”

Asistan veri girişlerini yapıyor, bir yandan da gözüyle uzun koridoru tarıyordu. Her şey onun için çok yeniydi ve işteki ilk gününde veri analizine çıkarılacağını tahmin edememişti. Üstelik kendisine küçümseyerek bakan hemşire işini hiç de kolaylaştıracağına benzemiyordu.

Yüksek tavanlı koridor loş ışıklarla kaplıydı. Siyaha çalan duvarlar titreşimlerle aydınlanıyor, duvarların pürüzsüz yüzeyleri rahatsız edici bir kusursuzlukla yansımaları içine hapsediyordu.

Asistan boydan boya sıralanan sık kapıların yanından geçerken, “Burası neden bu kadar karanlık?” diye sordu çekinerek. Hemşire, “Sen hiç neon ışıklarla aydınlatılmış bir kovan gördün mü?” diye cevap verdi. Asistan mahcubiyetle başını öne eğdi, Hemşire müstehzi bir kahkaha patlattı. “Yüksek beyaz ışık, beyinde toksik strese neden olur. Bu da performansı olumsuz etkiler ve bunu 1. sınıfta biooptik dersinde öğrettiklerini hatırlatırım,” dedi ve mırıldandı, “işçi sınıfından

dikey geçişleri kısıtlamaları gerektiğini her defasında söylüyorum ama Kraliçe'nin zaafı da bu işte...”

Asistan 2959 yılında, hâlâ işçi sınıfının bu kadar hakir görülmesine bir anlam veremiyordu. Bunca senelik hatanın acısı sistemin hapsettiğı işçi klanından, tırnak içinde vahşi atalarının yüzlerini bile görmemiş iktidarsızlardan mı çıkarılmalıydı? Kimsenin çalışmak istemediğı süt endüstrisinden çıkıp da asistanlık mertebesine ulaşması mıydı yoksa asıl sorun?

Büyük Fertilitite Devrimi'nin üstünden 352 sene geçmişti. Tam 352 senedir dünyada tek bir çocuk bile çiftleşmenin sonucu doğmamıştı. Ama sorunun asıl başlangıcı 352 yıldan 198 yıl kadar daha önceye dayanıyordu. Dünya nüfusunun 17 milyara ulaştığı o sene 'Başka Dünya Yok' sloganı ve büyük umutlarla seçilen Leviathan Partisi'nin Büyük Kitleleşme Kısırlaştırma prosesi başlamış, 13 yaş sınırını geçmiş tüm bireyler için her bir kıtada kurulan ana merkezlerde sadece 7 yıl içinde tüm proses tamamlanmıştı. Öte yandan *-Leviathan'ın bu işte de parmağı var mıdır bilinmez-* Covid-178 salgınının baş göstermesiyle toplu yaşlı ölümleri gerçekleşmiş, dünya nüfusu hızla düşmeye başlamıştı. 'Başka Dünya Yok' propagandası kapsamında alınan bu sonuçlar, insanlara yaşanabilir bir gelecek için öyle büyük umutlar vadeliyordu ki kimse kaybettiğı yakınları için yas tutmuyordu.

Birkaç on sene içinde şehirler daha huzurlu bir hâle gelmeye başlamış, ölen yaşlı nüfusun mal varlıkları gençlere devredilmiş, zenginleşme ve kontrollü nüfus artışıyla birlikte yaşam kalitesi de artmıştı. Ta ki kontrollü doğan son seri erkek bebeklerin her birinin kısır olduğu anlaşılincaya kadar. Şüphesiz her şeyi kontrol altına aldığını sanan Leviathan, doğayı kızdıracığını ve onun insanlıktan acımasız bir intikam alacağını tahmin etmemişti. Şimdi ortada geri dönülmesi mümkün görünmeyen oldukça büyük bir sorun *-sorun demek hafif kalır-* bir felaket vardı. Son kalan fertillerin sayısı günbegün azalmakta, nüfus insan ırkının varlığını tehdit edecek kritik seviyeye doğru yaklaşmaktaydı. Nüfusu 10 binin altındaki ırkların nesli hâlihazırda tükenmişti bile. Mahalleler, okullar, hastaneler boşalmaya başlamış; insanlar büyük bir boşluk ve iktidarsızlık hissiyle çıldırma belirtileri göstermişti. Doğada ise *-hâlimden oldukça memnun olacak ki-* denizleri kaplayan prokaryotlar azalıyor, ormanlar şehirlere doğru büyüyor, atmosfer 5000 yıldır görmediği oksijen seviyelerine ulaşıyordu. Gökyüzünün aldığı rengin bile bugüne kadar var olmamış bir mavi tonu olduğu iddia edilebilirdi.

Bahis siteleri dünyada yaşamın ne zaman biteceğine, son kalan insanın kim olacağına dair *-ki bu anlamsız bahsin kazanımı belirlenemez-* iddialar açıyorlardı. Par-

ti, sebep oldukları bu felaketten kurtulabilmek için bazı bilim insanlarına bilinç aktarımı yapabilecekleri syborg denemeleri, bazılarında infertil spermatozoası üstünde gen müdahaleleri, bazılarında ise *-zamanında yaşlıları yok etmek istememişler gibi-* beklenen sonu geciktiren yaşam süresi uzatma çalışmaları yaptırıyordu. Bir yandan da büyük bir titizlikle kalan tüm erkeklerin spermeleri özenle alınıyor ve Merkez Bankası'nda toplanıyordu. Dünya halklarından bazıları Parti'ye olan inancını kaybetmiş, yer yer protestolar baş göstermiş olsa da hâlâ halkın büyük bir çoğunluğu çözümün başlarına bu belayı açan Leviathan'dan başkasından geleceğine inanmıyor ve Parti'yi desteklemeye devam ediyorlardı.

Parti acımasız şempanze deneylerini *-ki % 96 genom benzerliği hafife alınmayacak bir olasılıktır-* bir yana bırakın acımasız insan deneyleri yapmaya başlamış, bu uğurda binlerce insan telef olmuştu. Ta ki bir gün aradıkları mucizenin benzer genomlarla değil alternatif üreme sistemlerinde var olduğunu kavrayana kadar. İşte o gün partenogenezin ilk Kraliçe'sinin yaratıldığı gündü ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bu buluşun ardından soylarının kesilmesinden endişe eden tüm dünya halkları, kendi kraliçe adaylarını belirleyerek Leviatan'ın kovanlarına göndermeye başladılar. Birkaç yılın sonunda ilk Kraliçe, rezervi kritik

seviyelere ulaşan sperm bankalarından alınan cüzi bir miktarla uzun yıllar kız bebekler dünyaya getirmiş, döllenen yumurtalarındansa genetik kodları birbirinin tamamen aynı erkek bireyler doğmuştu.

İşçi sınıfının hor görülmesini bir yana bırakın, Asistan'ı en çok rahatsız eden şey buydu aslında. Koridordaki parlak duvarın önünden geçerken yansımaya bir kere daha baktı. Gördüğü yansıma oldukça yakışıklı bir adama ait olsa da tüm kardeşleri, akademideki sınıf arkadaşları, yatakhanedeki oda arkadaşları ve hatta Parti'deki tüm erkek bireyler aynı görünüyorlardı. Toplumun erkek birey çeşitliliği yalnızca yaş farklarından kaynaklanıyordu. Hepsi çocukluktan delikanlılığına, orta yaştan yaşlılığına kadar nasıl görüneceklerini biliyordu. Bu benzerlikleri sayesinde yine biliyorlardı ki hiçbir kadının hayallerini süsleyemez, hiçbirinin arzu nesnesi olamazlardı.

Parti, eşey hücresine gerek olmaksızın dünyaya gelen ve insan ırkının devamı için önem teşkil etmeyen erkek bireylere biraz değer verseydi eğer *-kolay kazanılanın bir değeri olmaz-* onları renovasyon makinelerine sokarak görünümelerini kolayca farklılaştırabilirdi. Ama bu lüzumsuz emek ve para kaybı demektir. Homo Apis olmak buydu işte. Fakat her şeye rağmen Asistan'ın içindeki başkalaşım isteği hiç tükenmiyordu.

Hemşire, dalgın dalgın yansımasına bakan Asistan'ı uyardı ve hızlanmasını söyledi. Biraz ilerledikten sonra üstü sarı şeritlerle kapalı bir kapının önüne geldiler. Hemşire bir hediye paketi açarcasına şeridi çıkarırken küçük bir kedi yavrusu gibi sessizce hapşırıldı. “Toz alerjim var,” diyerek kapıyı ardına kadar açtı.

Karşılarında duran çekik gözlü, sarı benizli kız yatağının başucunda oturuyordu. Ortadan ayrılıp ensesinde sıkıca toplanmış saçları ve bozulmamış çarşafına bakılınca geldiğinden beri hiç uyumadığı anlaşılıyordu.

Hemşire, Asistan'a bakarak bir açıklama yapma gereği hissetti. “Kraliçe anamız ırk çeşitliliğini korumak istiyor. Dün sabah Hamuçi'den getirildi. Nadir bir potansiyel.” Asistan, “Ama bu kız mitotik kışkırtma prosesi için çok küçük değil mi?” diye sordu. Hemşire, asistanına bakarken içinden ‘Belli ki anatomiden de hiç anlamıyor,’ diye geçirdi. “Yakında ilk periyodunu görecek kadar büyük. Ne kadar erken başlarsak o kadar başarılı oluruz. Ayrıca bunları düşünmek senin haddine değil.”

Asistan çekinerek bir adım geri attı, karşısında duran küçük kız da senkronize bir şekilde geri adımlarla odanın köşesine çekildi. “Yatağına geç,” dedi Hemşire, küçük kız ona soran gözlerle bakarken. Hemşire, “Dil programı aktifleşsin,” dediğinde kendi dilindeki çeviriyi işiten kızın yüzündeki ifade değişti. Kız, yatağa doğ-

ru yöneldi ve kolunu sıyırdı. Asistan elindeki cihazı kızın bileğine tuttu. “Yaş: 13. Deneme Süresi: 0. Periyot: 0. Başarı Tahmini: % 47. Potansiyel: % 52.”

“Beklentinin altında,” dedi Hemşire ve ekledi “Hâlâ en güçlü aday Dora.”

“Az önce de bahsetmişsiniz, Dora kim?” diye sordu Asistan. Hemşire, “Bugün 006’nın zamanı değil,” dedikten sonra elini alnına sonra da yanaklarına götürdü. Cebinden çıkardığı aynayla yüzüne baktı. Ateşi var gibiydi, yanakları kızarmıştı. Endişelendi. “Vizitemiz bitti, çıkabilirsin.”

PanDora

Asistan ertesi gün, sabahın erken saatleriyle birlikte viziteye çıkmak için sözleştikleri 006 numaralı kapının önünde Hemşire’yi bekliyordu. Hemşire’nin orada olması gereken zamanın üstünden 11 dakika kadar geçmişti ki koridorda adım sesleri duyulmaya başladı. Gelen Görevli’ydi. “Bugün kontrolü yalnız yapacaksın, Hemşire’nin hastalık şüphesi var,” dedi. “Parvovirus B19 olabilir mi?” diye sordu heyecanla Asistan; yanakları kızarmış görünüyordu. “Hiç sanmıyorum, onu tanıdığım ilk günden beri gül bahçesi gibidir yüzü,” dedi Görevli sırtarak ve devam etti. “Dün ne yapman ge-

rektiğini gördün, kolay bir prosedür. Sadece ölçümlerini yap ve kimseyle konuşma. Dönüşte verileri sisteme yüklemeyi unutma,” diyerek ayrıldı.

Asistan şaşırarak beraber gurur duydu kendisiyle. Bu kadar önemli bir kovanda, daha ilk haftasında tek başına ölçüme gönderiliyordu. Viroloji konusunda iddialı olmasa da demek ki onu özel kılan bir şey vardı; birileri bunun farkına varacaktı. Tabletini, çevirgenini, genölçerini kontrol etti. İstemsizce gülümseyen yüzüne ciddi bir ifade takınarak şifreyi girdi, 006 numaralı kapıyı açtı.

Burası Dora'nın odasıydı. Dora altın sarısı saçları beline kadar uzanan, zarif ama bir o kadar da güçlü görünen bir genç kızdı. Burnunun yanlarında gayrinizami dağılan çillerinden bir tanesi haddini bilmeyerek bal rengi irislerinden birinin içine atlayıvermişti. Orta Diyar'dan getirilmiş bu kız bir Akhal atı gibi parıldayarak kendisine hayretle bakıyor, bu bakışlar Asistan'ın hayranlık dolu bakışlarıyla kesişiyor *-bu anı unutulmaz bir film sahnesi olarak hayal edebilirsek eğer-* fon müziğinde iki asenkron kalbin resitali duyulabiliyordu.

Resitalin sözlü bir şarkısı gibi araya giren Dora'nın “Merhaba...” sözcüğü Asistan'ı kendine getirmişti. Dora bugüne kadar gördüğü hiçbir kıza benzemiyordu. ‘Gerçek bir kraliçe adayı...’ diye geçirdi içinden ama bir şey söyleyemedi. İşlemleri yapmak üzere kızın

kolunu tuttu. Süt endüstrisinde çalışan birkaç kızın tenine değmişti elbet ama bu kız onlardan hiçbirine benzemiyordu. Dora'nın teni neredeyse şeffaf denecek kadar beyaz ve ipeksiydi. Genölçeri itinayla yerleştirdi ve verileri almaya başladı:

Yaş:17

Deneme süresi: 0,5 yıl

Periyot: 6

Başarı tahmini % 87

Potansiyel: % 92

'Güçlü bir aday olduğunu tahmin etmişim,' diye içinden geçirirken, Dora, "Sen hayatımda gördüğüm ilk erkeksin biliyor musun?" dedi ve hafifçe gülümse-di. Asistan şaşırmişti ve "Nasıl?" deyiverdi. Asistan'ın yalnız göreve çıktığı ilk gününde, ilk sorumluluk aldığı günde, kendisine konulan konuşmama kuralını çiğne-diğini fark etmesi çok zaman almadı. Lakin sorduğu sorunun cevabını da çok merak ediyordu.

"Daha önce hiç erkek birey görmedim, erkek hemşi-rem de olmadı; ilk gördüğüm erkek sensin," dedi Dora. Şaşkın bakışlarla baştan ayağa süzerek Asistan'ın çev-resinde gezinmeye başlarken; "Sen burada yenisin sanırım," diye konuşmasını sürdürdü. "İkinci günüm," dedi Asistan. "Benimse 6. ayım bu lanet odada!" diye cevap verdi kız.

Asistan hayranlıkla baktığı kızın saçları için ‘Sırma altından dokunmuş gibi...’ diye düşünürken odayı incelemeye başladı. Oldukça zevkli ve konforlu döşenmiş bu oda, endüstride daha önce hiç görmediği eşyalarla donatılmıştı. Üstelik kendisinin *-tabii kendi statüsündeki her işçinin-* 1,89 m²lik yatağı, tek kapılı bir dolabı ve küçük bir etajeri bulunan 4,37 m²lik odasından kaç kat daha geniş bir alan olduğunu hesap edememişti bile.

“Bu odayı mı beğenmiyorsun?” diye sordu. “Bu odayı mı değil, bu hapishaneyi mi diye sorman daha doğru olur,” dedi kız. “İçinde özgürlük bulunmayan her yer hapishanedir,” diye de ekledi.

Asistan daha önce özgürlük mevzusu üzerinde hiç düşünmediğini o an fark etti. O, 4 küsur metre karelik odasında her gün doğumu uyanıp, yemekhanesinde 1000 kişiyle birlikte kahvaltı edip *-şükür ki artık endüstride çalışmadığı için yüksek hızlı trene binebiliyor-* trene bindiği için özgür sayılabilir miydi? Sayılabilirdi elbet... Hem özgür olmasa süt endüstrisinden asistanlığa terfi edebilir miydi? Yakın bir gelecekte tüm halkların kraliçesi olma ihtimali olan bu kız, kendine bahşedilecek bu büyük gücün sabretmesi gereken kısmından nasıl bu kadar şikâyetçi olabilirdi, anlam veremiyordu.

O esnada sırtında bir el gezindiğini hissetti ve ürperdi. Daha önce kimse ona bu şekilde dokunmamıştı.

Kendini topladı, hızlıca odadan dışarı attı. Dora ardından seslendi:

“Hep sen gel, olur mu?”

Kapı kapanır kapanmaz dengesini bulmak için yaslandığı pürüzsüz duvarda, yükselen vücut ısısının buğulu resmi belirmişti ki yanı başından gelen sesle irkildi. Gelen Görevli’ydi. “İyi misin? Eğer hastaysan hemen ölçümü bırak. Tam da yumurtlama döneminde kızları riske atmak istemeyiz. Özellikle de Dora’yı!”

“Hayır, hayır! Gayet iyiyim. Sadece ayağım takıldı,” dedi Asistan ve ekledi, “Neden özellikle Dora?”

“Az önce ölçüm yapmadın mı? 6 aylık veriler doğrultusunda en umut vadeden adayımız, o. Yakında döllenme denemesi gerçekleşecek. Kraliçe yaşlandı, artık oğul veremiyor. Belki de yeni Kraliçemiz o olacak. Kraliçe Dora! Kulağa fena gelmiyor,” dedi ve göz kırptı.

Asistan, Hemşire’nin aksine bu kendisini hor görmeyen Görevli’yi kendine daha yakın bulmuştu ama aklı hâlâ Dora’daydı. “O kadar güzel ki...” diye mırıldandığında neyse ki Görevli yanından uzaklaşmıştı.

Asistan, karanlık koridor boyunca soyunma odasına doğru ilerlerken her bir duvar plakasının yansımada kendine bakıyordu. Sonuncu plakanın önünde durarak saçını düzeltti. Her sabah özenle geriye taradığı saçları sayesinde bir miktar farklı görüldüğünü düşündü. Her

bir erkek bireyin aynı fiziksel özelliklerle doğup, büyüyüp, yaşlandığı bu döngüde onu güzel ve bakımlı saçlardan daha fazla mutlu edecek bir şey olamazdı.

Yansımasından kendine dokunmaya çalıştı, tıpkı Dora'nın ona dokunduğu gibi. Yüzünde anlamsız bir gülümseme belirdi ve "Bence saçlarımı beğendi," dedi kendi kendine.

Objet petit a

O; süt endüstrisinin eski elemanı, Kovan'ın yeni asistanı, namı diğer 219 bin 293 numaralı erkek bireydi. Bu isim her seferinde telaffuz edilemeyeceğinden, bulunduğu klanda kısaca 293 olarak adlandırılırdı. 293'ün güzel ve bakımlı saçları dışında onu özel kılan ve sadece kendisinin bildiği bir sırrı vardı. 8 yaşından beri taşıdığı bu sır kendi kendine koyduğu ismiydi.

Her sabah tıraşını olurken *-ki klandaki her erkek sinnek kaydı tıraşla gezmek zorunda idi-* kendine bakar, "Günaydın Eros." derdi. Bu ismi ilk olarak fabrikadaki süt kazanlarından birinin üstündeki markada, elinde yay olan küçük bir melek resminin yanında görmüştü. Üstelik bu sevimli melek bir erkekti ve saçları da tıpkı kendi saçlarına benziyordu.

293 namı diğer Eros, o gün ilk defa şu farkındalığı yaşadı "Benim annem bir Kraliçe, ben de onun küçük

meleğiyim.” İşte bu düşünce onun hâlâ her sabah aynaya bakarken gülümsemesine sebep oluyordu. Bu sabah gülümsemesi için başka bir sebebi daha vardı; Dora.

İçinden Hemşire'nin iyileşmemiş olmasını dilerken, saçlarını taramaya birkaç dakika daha fazla zaman ayırdı. Kahvaltı öğününü atladi ve erkenden istasyona vardı.

Beş katlı istasyonun ikinci katına çıktı. İstasyon katlar arttıkça, trenlerin hızı artacak şekilde tasarlanmıştı. En üst kattaki raysız tren, gözle takip edilemeyecek kadar hızlıydı ve sadece Parti üyeleri tarafından kullanılabilirdi.

Ortalık henüz tenhaydı. Yaka işlemelerinden 102 ve 097 numaralı bireyler olduğunu anladığı biri genç diğeri yaşlı iki yüzdeş aralarında Kraliçe'nin yaşlanması hakkında konuşuyorlardı. Bu sohbet yeni bir kraliçe adayının hâlâ çıkmaması mevzusuna kadar varırken Asistan adamların bilmediği o kutsal bilgiyi kendine saklamayı tercih etti. Yeni bir kraliçe vardı. O, Dora'ydı; güzeller güzeli Dora. “Tıpkı bir güneş gibi...” diye düşündü. İlk gördüğü andan beri içini ısıtan, karanlık dünyasını aydınlatan altın sarısı bir güneş.

Trenin gelmesinden 3 dakika 22 saniye sonra Kovan'a vardı. Üstünde beyaz bulutların yansıması gezinen koca camlı yapıdan içeri girerken kendi yansımasına bakmayı ihmal etmedi. Bulutların içinde uçan bir Eros gibiydi. Soyunma odasına giderek alelacele ünifor-

masını giydi ve görev yerine giderek beklemeye başladı. Kısa bir süre sonra Görevli yanına gelerek “Hemşire bugün de yok. Parvovirus B19’muş, haklıymışsın,” dedi. Asistan, “Tahmin etmiştim,” dedi gururla ve yine yalnız teftişe çıkacağıнын heyecanını da gizleyemeyerek.

Altı köşeli koridorun her birleşim noktasında kraliçe adaylarının odası bulunuyordu. Asistan; son periyotlarına sayılı gün kalsa da umudunu kaybetmeyen 001 numaralı Normuk aday, Hamuçi’den evvelsi gün gelen 002 numaralı aday, Güney halklarını temsilen orada bulunan 003 numaralı aday -*ten rengi kırılımı endişesiyle bu aday hakkında ırkçı söylemler devam etmekteydi-*, Fatin halkları adayı 19. periyodundaki 004 numara, 005 numaralı iddialı Cermen damızlığın -*Aslında Leviathan’ın gönlünde yatan aday olması ile bilinir- ölçümlerini hızla tamamlamıştı*. Fakat aklından çıkmayan, göğsünün sıkışmasına sebep olan, yanında olmayı arzuladığı tek aday 006 numaraydı. Dün Dora’yı ilk gördüğü an konuşma yasağını unutuvermiş, o andan beridir bugün onunla sohbet etmeyi hayal etmişti.

Asistan kapının önüne geldi, derin bir nefes aldı, şifreyi girdi ve kapıyı açtı. Ortadan ayırdığı altın rengi uzun saçları omuzlarından aşağı dökülen Dora, kapının tam karşısında duruyordu. Üstünde beyaz ipekten bir gecelikle uçuşan kumaştan sabahlığı vardı. Ayaklarında-

ki beyaz diz altı çoraplar onu oldukça şirin gösteriyordu. “Gelmeni umuyordum,” dedi genç kız gülümseyerek.

Asistan bu davranışı hiç beklemiyordu. Kelimeleri boğazında düğümlenmişti -*sanki dünden beri tek hayali bu odaya gelmek değilmiş gibi*- “Mitotik kışkırtma zamanı,” dedi, “Uzan lütfen”

Dora geceliğin eteğini yukarı çekerek yatağa uzandı. “Elin hafif midir?” diye sordu kız alt karnına yerleştirilmiş plakanın bandajını çıkarırken. Bu plaka 6 ay önce tesise ilk geldiğinde kışkırtma dönemlerinde cerrahi müdahaleye gerek duymamak için yerleştirilmişti. Asistan aparat çantasını çıkardı. Celotipin parçalarını bir araya getirerek plakanın üstündeki deliğe yerleştirdi ve tüm gücüyle bastırarak makineyi çalıştırdı. Makine damızlık hücrelerini kışkırtıp partenogeneze hazır hâle getirmek için kullanılıyordu. İşlem esnasında yüksek bir ısı çıkıyordu açığa ve bu ısı metal plakanın dış yüzeyini etkilediğinden bir miktar yanığa sebep olabiliyordu.

İşlem her zamankinden kısa sürmüştü. Asistan, Celotipi özenle çıkardı yuvasından. Kız doğrularak karnına baktı, hiç yanık oluşmamıştı. “Evet, elin hafifmiş,” dedi. Kolunu, Asistan’ın kolunun yanına uzatarak karşılaştırdı. “Ne kadar kalın, kolumun iki katı...” Diğer eli ile adamın pazısına dokundu “Güçlü...”, ön kolunda elini gezdirirken “Oldukça tüylü...” dedi.

Asistan'ın kasıklarına ansızın bir ağrı girmişti. Rahatsız hissetti, kolunu hızla geri çekti. Kızın koluna genölçeri tutarak "İşime devam etmem gerek," dedi. Asistan cihaza bakarken kız "Merakım seni rahatsız etti değil mi?" dedi üzülerek. Asistan şaşkınlıkla "Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum," dedi ve toparlamaya çalıştı. "Potansiyel % 99,98'e ulaşmış. Zamanı geliyor."

Dora'nın canı sıkılmıştı. Geceliğini aşağı indirdi, aşağı inmiş çoraplarını yukarı çekti. Yatağın köşesine oturdu. "Zamanı geldi demek, başka bir zamanın gelmesini umarken," dedi Asistan'ın gözlerine bakarak.

"Başka zaman?" diye sordu Asistan. "18'ime bastığım son ölçüm gününe varıp 'yetersiz potansiyel' sözlerini duyacağım gün, benim için bambaşka bir zaman başlayacaktı. Senelerdir dölsüz bir kadın olmayı o kadar çok hayal ettim ki bunun için o kadar çok dua yazdım ki *-partinin dua metinlerini denetlediği konusunda söylentiler bulunuyor-* hiçbiri kabul olmadı. İşte o zaman kabullendim ki bu benim kaderim. Peki, insanın kaderi sona eremez miydi? Onu da denedim. Kaderimden kurtulmak için neler yaptım hayal bile edemezsin ama her defasında renovasyon kapsüllerine koyup döndürdüler hayata. Bu kovanda Leviathan'ın izni olmadan ölemezsin," dedi kız.

"Kaderini kabullenmelisin. Ölmeyi becerememek de insan neslinin devamını sağlamak da senin kaderin.

Yerinde olmak için her şeyini verebilecek olan 001 numaradaki kızı tanımanı isterdim,” dedi Asistan. “Düşünsene yüzlerce çocuğun anası olacaksın, saygı göreceksin, onlarca hizmetkârın olacak, halk tarafından sevileceksin, adına kutlamalar yapılacak, ibadethanelerde senin için dualar edilecek, insanlar seni uzaktan da olsa görmek için sıraya girecekler, adına şarkılar bestelenecek, tüm resmi binalara senin fotoğrafın asılacak her şeyden önemlisi sen insan ırkının devamını sağlayacaksın. Bundan daha kutsal, daha değerli ne olabilir?” diye sordu.

Dora cevap verdi. “Senin kromozomların. Beni tutsak seni özgür yapan lanet olası kromozomlar!” Kız ellerini yüzüne kapatarak sessizce akan gözyaşlarını saklamaya çalıştı.

Dora’ya göre 293’i özgür kılan neydi? Sözde Eros’un babasız bir piç olması mıydı? İşe yaramaz iktidarsızlara Leviathan tarafından tanınmış işçi olma imtiyazı mıydı? Yoksa yüzlerce yüzdeş arasına karışıp kaybolmak, bir hiç olmak mıydı özgürlük? Hayır, Dora’nın sonuncusundan *-şükürler olsun ki-* haberi yoktu. Eros, kızın gördüğü ve görür görmez hoşlandığı *-pek tabi kendisi gibi bir aşk meleşine âşık olunmalıydı-* ilk erkekti.

Asistan sessizce ağlayan kızı teselli etmek için yanına gitti. Altın sarısı saçlarını okşamaya başladı. Dizlerine

gömdüğü yüzünü çenesinden tutarak kaldırdı, gözyaşlarını sildi. “Kromozomlarının beni deli eden bir yanı daha var,” dedi kız Asistan’ın gözlerinin içine bakarak. “Sana dokunmak için deli oluyorum.”

“Evet,” dedi Asistan, kızı belinden tutup kendine çekerken, “bu çok normal. Benim adım Eros, görevimse aşk.”

Eros / Agape

Asistan önceki akşam raporu sisteme yüklerken Dora’nın verilerinde ufak bir oynama yapmak zorunda kalmıştı. İşlediği büyük bir suçtu ama buna değer diye düşündü. Hayatında ilk defa özel hissediyor, heyecan duyuyor, bu güzel zamanlar daha uzun sürsün istiyordu.

Leviathan, kayıt sahtekârlığını öğrense tartışmasız onu acılı bir ölüm cezasına çarptırırdı. Lakin tüm halkları kayıt altına alan, dünya yönetimini elinde tutan Parti’yi kandırarak insanlığı etkileyecek bir konuda etkin hâle gelmek -*ömrü boyunca hiçbir konuda karar verici olamayacaktı*- ona ekstra bir heyecan vermişti. Artık diğer damızlıkları teftiş etmeyi gereksiz buluyordu. Görevli ölçümlerden anlamıyordu. Hemşire kolay kolay iyileşemezdi, bu bilgiyi sadece kendisi bilse de sezonun kraliçe adayı netleşmişti ve sahte veri girişi yapmayı becerebiliyordu.

Sabah mesai saatini bir saniye bile geçirmeden 006 numaralı kapıyı açtığında Dora'nın tıpkı dünkü gibi kapının önünde beklediğini gördü. Genç kız kendisinden bile daha heyecanlı görünüyordu; kıpır kıpırdı. Kız, gecedeki beri düşündüğü sözleri söyleyiverdi “Günaydın Eros! Aşk meleğim çok yakışıklı görünüyor,” deyiverdi.

Bu acemi flört sözleri ikisini de güldürmüştü. Dora, Asistan'ın yanına gelerek yanağına küçük bir öpücük kondurdu. ‘Aşk, saklı güzellikleri ortaya çıkarıyor demek,’ diye düşündü Asistan. O doğduğundan beri yüzdeşleri içinde kaybolmuş sıradan bir adam olsa da şu anda dünyadaki en özel erkek gibi hissediyordu.

Üç gün önce birbirlerinin varlığından haberi olmayan bir işçiyle bir kraliçenin karşılaşması tesadüf müydü? Dora'nın hayatında bir şeye kader denecekse eğer, sadece bu karşılaşmaya denebilirdi. Kızı gördüğü günden beri son derece cesurlaşan Eros ile baştan ayağa güzelliğin temsili mazlum Agape... Bu iki karşıt ruhun bir araya gelmesi hayatlarına bir anlam kazandırabilir miydi? Bunca çıkmazın içinde Agape, Eros'a sığınabilir miydi?

Ortamdaki sessizliği Dora'nın sevimli sorusu böldü. “Şimdi ne yapacağız peki? Âşık insanlar ne yapar?”

“Dopamin, noradrenalin ve feniletilamin salgılar,” dedi Asistan. “Anlamadım,” dedi Dora. “Yani bu hormonlar sayesinde kalbin daha hızlı atar, ellerin titrer, yüzün kızarır. Aşk, ırkın biyolojik kusuru olarak geçiyor literatürde.” İşaret parmağıyla kızın burnuna dokunarak “Senin kızaran küçük kusursuz burnun hariç...” dedi ve ekledi “Doğrusu yeni dünya düzeninde Parti, aşkı zafiyet olarak görüyor. Cinsellik Kurumu’nun ihtiyacı karşıladığı konusunda konsey kararı var. Bilgi, güç tarafından şekillendirilir. Bu yüzden Akademi’de bile yeterli kaynağa ulaşamamıştım ama tüm söylenenlerin koca bir yalan olduğunu hissediyorum şimdi. Âşık insanların ne yaptığını öğrenmemiz için bize biraz zaman lazım.”

“Peki, öğrenmek için zamanımız var mı?” diye sordu Dora. Asistan tabletine baktı, “Günlük görevimin bitmesine biraz daha zamanım var,” dedi. “Bugünden bahsetmiyorum. Hemşire yakında iyileşip görevine döner,” dedi kız, “Uzun zaman yalnız kalabileceğimizi sanmıyorum. Üstelik potansiyelimden istenen seviyeye ulaştığını ilk ölçümde fark edecektir. Daha sonrasında gerçekleşecek prosedürü biliyorsun. Hayatımın geri kalanında yapacağım tek şey üremek olacak, kim olduklarını asla bilemeyeceğim yüzlerce çocuğa sahip olacağım.

Asistan, Dora’nın yanında kaldığı süre boyunca aklına getirmek istemediği bu gerçekliği göz ardı etmeyi

başarmıştı. Hemşire iyileşip göreve dönene kadar daha kaç günü olduğunu hesap etmeye çalıştı. “Yaklaşık üç günümüz daha olduğunu düşünüyorum,” dedi Asistan, “Virüs, üç gün içinde tesirini kaybedecektir.”

“Koskoca üç gün desene. Lanet olası 3 gün demek!” dedi Dora sinirle masanın üstünde duran tepsiyi, yatağının başucundaki abajuru yere fırlattı. “Merak etme, tüm odayı yıksam, yerle bir etsem de buradan dışarıya ses çıkamaz. Çılgılık çılgılığa ağıladığım çok gece oldu, oradan biliyorum.”

Dora birden durdu. “Şiş! Bir dakika sessiz ol ve dinle. Duvarımın tam dibinde kuzeydoğu yönünde bir orman var biliyorsun. Dallardaki kırlangıçların cıvıldamalarını dinle; duyuyor musun?”

“Hayır, duyamıyorum,” dedi Asistan. “Ben de duyamıyorum,” dedi Dora “çünkü bu hapishaneye hiçbir ses de giremez. Şu gördüğün pencerelerin ardında gün batımı halojenleri var. Bu odada hiç sabah ya da hiç gece olmaz. Çünkü yumurtlama için en doğru ışık altın saatlerdir.”

‘Saçları bu yüzden mi bu kadar altına benziyormuş,’ diye düşündü Asistan. Kız devam etti. “Senin çok beğendiğin bu oda, pardon saray yavrusu demeliyim; sağır, dilsiz aynı zamanda kör!” Aynanın karşısına geçip kendini işaret etti. “Kör! Çünkü üstüne yüklenen misyonu düşünürsen eğer bu kadar yüklü bir yatırımın

gözlenmemesine hayret etmez misin? Rutin elektromanyetik dalgaya maruz kalmamam için tek bir kamera bile yok bu odada. Belki saçma gelecek, burayı gözleyecek kameranın ardındaki insanın varlığına bile muhtacım ben. Ölesiye yalnızım!”

‘Her anın uydu gözlerle kayıt altına alındığı 2959 yılında bu kadar steril bir mekân bulmak kolay değildi doğru,’ diye düşündü Asistan. Ama kızın anlattıklarından çok daha fazlasını biliyordu zaten. O, 7 ay boyunca durmaksızın hazırlandığı yükselme sınavına çalışırken Kovan teknolojilerini en ince detayına kadar öğrenmişti. Dora’nın öfkeli hâline bakarken ‘3 gün daha yaşayabilirdik bu aşkı.’ diye geçirdi içinden. Üstelik dünyanın en steril odasında Parti aşklarını yasaklayamazdı.

Dora hormonlarının etkisiyle böyle hırçın davranıyor olmalıydı. ‘Yumurtlama dönemi çok yaklaştı. Belki de olasılık % 100’ü buldu,’ diye düşündü. O esnada kız “İyi değildim ben, hiç iyi olmadım. Unutma aşkı vaat ettin sen bana Eros, artık daha azıyla yetinemem. Seni kaybetmek istemiyorum...” diyerek Asistan’a sıkıca sarıldı.

Asistanın da hormonları rahat durmuyor; karnına, kasıklarına kramplar saplanıyordu. Saklı kaynaklara ulaşabilseydi eğer aşk ve hormonlar hakkında bir bölüm başlığı bulacağından emindi. “Senin için ne yapa-

bilirim?” diye sordu. Dora “Bana özgürlüğümü gönüllü olarak vermeyecekler, onu biz alacağız,” dedi.

‘Aşk ve Özgürlük hakkında bir bölüm olabilir mi acaba kadim kitaplarda?’ diye düşünürken endişelenmeye başlamıştı. Tehlikenin nefesini ensesinde hissettiği bu anlarda hayatının altının üstüne geleceğini anlamıştı. Ama ne belliydi hayatın altının üstünden daha iyi olmayacağı. Daha 8 yaşında küçücük bir çocukken kendine Eros ismini taktığında misyonunun gerçekten aşk olacağını da bilemezdi elbet. Yoksa bu ismi aldıktan sonra mı çizmişti kaderini? Kaderi aşk mıydı? Dora, Eros’un Agape’si olabilir miydi gerçekten?

Homo Apis

Varoluşun hayvani boyutunu bir kenara bırakırsak eğer insan olmak; düşünen, karar veren bir varlık olmaktır. Son 550 senedir Leviathan’ın dişi ya da erkek tüm bireyler ve kraliçeler adına ırkın devamını sağlamak için verdiği kararlar *-ki Leviathan en yüce kadim bilgiye sahiptir-* Homo Apisleri bu insanlık tanımından farklı bir katmana indirgemişti. Herhangi bir konuda seçim yapma ya da karar verme hakları kalmayan, sistemin itaatkâr işçileri Homo Apisler’in düşünsel yeteneklerinin de evrimleşerek daha az etkin hâle geldiği söylenebilirdi.

Doğduğu günden beri sistemin izin verdiği kadar düşünen 219 bin 293 numaralı kovan işçisinin, 57. nesil 006 numaralı damızlığı tanıyana değin verdiği tek karar *-kahvaltıda yumurtayı rafadan tercih etmesi sayılmamalı-* Asistan olmayı seçmektir. Ta ki doğuştan özgür bir ruhla tanışınca kadar.

Asistan'ın en radikal kararını verdiği o gece Oğlak Dönencesi kadar uzun geçti. O uzun gecede tüm kaçış planını yapmıştı kafasında. En riskli olan Kovan'dan çıkma kısmıydı. Bu kısmı atlattıktan sonra gerisi bir nebze kolay sayılabilirdi. Sokağa çıkma yasağının başlamasından sonra ana bilgisayarın bulunduğu *-avcunun içi gibi bildiği-* Akademi binasına gideceklerdi. Dora'nın yeni bir kimliğe ihtiyacı vardı. Sisteme girmek ve kafa çipini düzenlemek Asistan için çok zor değildi. Zaten üstün başarısı sayesinde Asistanlık mertebesine kadar yükselebilmıştı. İçten içe kendisiyle gurur duydu. Kız henüz 18'ine basmadığı için *-Homo Apislerde ergen telefı çok olur-* final ataması yapılmamıştı. Bu durum işlerini oldukça kolaylaştıracaktı. Pek tabii birkaç ay sonra Büyük Final atamasında kızın görev yerini, kendi endüstrisine denk getirmesi için yine müdahale etmesi gerekecekti ama hallederdi.

Dora ile çalışabilmek için asistanlıktan istifa etmesi gerekliliği onu biraz üzmüyor değildi doğrusu ama

bununla da başa çıkabileceğini düşünüyordu. Mesai saatleri bittiğinde *-artık hızlı trene binemeyecek olsa da-* Dora'yı kırlangıç ormanına, lavanta bahçesine, bit pazarına götürdü. Hem dikkat çekmeyecekleri bir süre sonra başvurduklarında Cinsellik Kurumu birlikte kalmalarına da izin verebilirdi.

Kafasında kurduğu tüm bu planlar eşliğinde şafak vakti gelmişti. Kahvaltı etmeyi bir yana bırakın, 8 yaşından beri saçlarını taramadığı ilk gününde koşturarak trenin ilk seferine yetişmeyi başarmıştı. Dokuz durak sonra trenden indiğinde o gün kovanın dev camlarına tek bir bulutun bile yansımadığını fark etti. Koca bina, sonsuzluğa açılan dev mavi bir kapı gibi görünüyordu. Kovan çalışanları mesaiye başlamadan önce işlerini halletmek için aceleci adımlarla içeri girdi. Soyunma odasındaki dolaplara gitti. Hemşire'nin doğum tarihinden oluşan 4 haneli dolabının şifresini kırması hiç de zor olmadı. Dolaptan kadının üniformasını ve sınırsız erişim çipini aldı, yanında getirdiği çantasına özenle yerleştirdi. Soyunma odasından çıktı, çipi kullanarak gıda deposuna girdi. Kraliçe adaylarının özel yiyeceği olan zenginleştirilmiş süt kapsüllerinden 60'lık iki kutu alıp çantasının ön gözüne koydu. Yıllarca süt endüstrisinde çalışmasına rağmen bu kapsüllerin tadına bir kere bile bakmalarına izin verilmediği geldi aklı-

na. ‘Akşam ben de kendime bir ziyafet vereceğim,’ diye düşünerek depodan çıktı.

Damızlıkların kapısının önünden geçerken ölçümlerini yine yapmayacak olmanın verdiği rahatsızlığı hissettiğinde “Şimdi zamanı değil!” deyip görev bilincine sövdü. İçinden çıkan bu isyankâr ruhu sevmiştii. Bugüne kadar yaptıklarıyla bundan sonra yapacakları arasındaki fark, ona insan olmayı vaat ediyordu. Bunun için Dora’ya minnettar olmalıydı.

Kapıyı açtığıında kızın yine kapının önünde beklediğini gördü. Üstünde beyaz içliğinden başka bir giysi yoktu. Karnındaki mitotik plakayı çekip çıkarmış, yarayı çarşafından kestiği parçalarla sarmıştı. Bacaklarından aşağı akan kan sızıntılarını gören Asistan “Ne yaptın sen? Neden beni beklemedin?” diye sordu. Kız “Çok acımıyor, merak etme,” diyerek arkasında sakladığı makası götürdü sarı saçlarına -*tüm bunlar olurken fonda bir müzik duyseydik eğer bu Taghatam Deh olurdu*- ve köklerinden kesmeye başladı. Uzun saçları narin ayaklarına dökülüyordu.

Asistan, Hemşire’nin üniformasını çıkararak kıza uzattı. O çok sevdiği, üzerlerine yer yer kan damlamış altın saçları yerden özenle toplayıp çantasına yerleştirdi. Kız gözlerinin içine baktı. “Üzülme, verdiğimiz her şey aslında bizdir. Biz bugün saçlarımızı veriyoruz kırlangıçları alacağız yerine,” diyerek elindeki makası ansızın

Asistan'ın saçlarına götürüp ön tarafından koca bir tutam kesti. "Ne yapıyorsun?" dedi Asistan öfkelenerek. "Dışarı çıktığımızda kimsenin bizi tanımaması lazım," dedi kız. "Elimizden geldiğince farklı görünmeliyiz."

Asistan'ın tanınmamakla ilgili bir kaygısı yoktu hâlbuki. O, 219 bin kişilik klanında yaşıtı olan tüm yüzdeşleriyle benzer görünüyordu. Fakat bir şey diyemediği gibi kıza karşı da koyamadı. Kız aynalı dolabın önüne oturttuğu adamın saç tıraşını bitirdiğinde artık ayırt edilecek hiçbir özelliği kalmamıştı. Dora "Çok yakıştı Eros. Şanslıyım çünkü endüstrideki en yakışıklı adam sen olmalısın," dedi göz kırparak, aynadaki görüntüsünün adamı derin bir hüzne boğduğunu fark etmeden.

Dora, Hemşire'nin üniformasını giyerken içindeki çocukça heyecanı gizleyemiyor bir yandan da cıvıl cıvıl konuşuyordu. "Bir insanın hayatında yalnızca 3 kişi tanınması çok acayip değil mi sence?" dedi kız. "Çocukluk hemşirem, damızlık hemşirem ve sen. İyi ki de sen!"

Giyinmeyi tamamladı, çipi bileğinin içine yerleştirdi, içine üç beş parça eşyasını koyduğu çantasını eline aldı. "Hazırım, hadi acele edelim," dedi. Derin düşüncelere dalan Asistan hiçbir söylemeden kapıyı açarak dışarı çıktı. Saatine baktı, mesainin başlamasına 3 dakika kalmıştı. Her şey planladığı gibi ilerliyordu. Bu süre onların binadan çıkması için yeterliydi.

Açılan kapının önünde, tam eşik çizgisinde durdu kız. Bu ince kırmızı hat, kader çizgisiydi. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Dönüp son bir defa odasına baktı. “Hoşça kal Kraliçelik makamı! Kahrol Leviathan! Merhaba yeni dünya, merhaba kalabalıklar!”

Son cümlesiyle beraber önce ince tiz bir vızıldama yükseldi. Acı içinde kulaklarını kapattı Dora. Hemen ardından başlayan alarm sesiyle beraber otomatik kapı Dora’nın bedenini sıyrarak saliseler içinde kapanıvermişti. Kapı, kaderin keskin bıçağı gibi kesip atıverdi ikisini iki farklı yana.

“Neler oluyor,” dedi Dora kanayan burnunu tutarak, “Açsana kapıyı!”

“Açamıyorum,” dedi Asistan, “kartım çalışmıyor bir türlü!” Dora bileğindeki çiple açmaya çalıştı kapıyı ama başaramadı. İkisi, iki taraftan nfile yumruklar atmaya başladılar kapıya öfkeyle. Asistan koridordan gelen ayak seslerine kulak kabarttı.

“Geliyorlar Dora, geliyorlar...”

İktidarsızların İktidarı

Asistan, Parti binasından çıkarken yakasına iliştirilen onur rozetine bakıyordu. Süt endüstrisinde yetişen bir erkek birey olarak bu rozeti almaya hak kazanan ilk

kişi olmasıyla gurur duyuyordu. Bu rozet ona *-bugün ilk kez deneyimleyeceği-* 3. kat hızlı trenine binmek gibi bazı imtiyazlar tanıyacaktı. Üstelik bu onurlandırma sayesinde Yeni Kraliçe'nin baş koruyucusu olmuştu. O, kovandan kaçmak isteyen Dora'yı son anda yakalayıp Leviathan'ın gözüne girmişti ve bu sadakatle devam ederse yaşlı bir adam olduğunda Parti meclisinde bir koltuğa sahip olabilirdi.

Kovan durağına geldiğinde trenden indi ve ormana girdi. Patika boyunca ilerleyerek ulu bir ağacın oynaşına kurduğu tuzağın yanına gitti. Nihayet küçük bir kırlangıç yakalanmıştı tuzağa. Avcuna alıp gagasına bir öpücük kondurdu ve kuşu iç cebine yerleştirdi.

Soyunma odasına vardığında Görevli onu kapıda karşılayarak tebrik etti. Hemşire'nin görev yerinin değiştiği, yakında kendisine bir asistan tayin edileceği bilgisini verdi. 'Kendisinin amiri konumundaki Görevli'nin onur rozeti yok,' diye içinden geçirirken "Erkek asistan istemiyorum," dedi. Kovanda başka bir erkeğin olmasına tahammülü yoktu. Rozetini dolaba bıraktı, elbisesini çıkarıp üniformasını giydi. Kırlangıcı iç cebine koyarak Dora'nın odasına gitti, kapıyı açtı. Kız, alışık olduğu gibi kapıda karşılamadı bu defa kendisini. Yatağında bir ölü sessizliğinde uyuyordu. Gelişigüzel kestiği saçları 3 numaraya vurulmuş, kapının çarpma-

sıyla kırılan burnu renöve edilmişti. Bir kitap yazarı olsaydı eğer 'Aşk Ölümcüldür' başlığında bir makale eklemek gerektiğini düşündü literatüre.

Eros, *-en çok bu odada kendini Eros gibi hissediyordu-* 'Benim zavallı Agape'm, cennetten düşmüş bir melek gibi güzelsin hâlâ,' diye geçirdi içinden. 'O gün sana ihanet ettim, buna mecburdum. O gün eğer o kapıdan çıkabilseydin, o çok istediğin kalabalıklara karışabilseydin, o kalabalıklar içindeki her erkek bireyin aslında ben olduğumu öğrenecektin. Hayır bu konuda sana yalan söylememiştim ama doğruyu da söylemedim. Ömrüm boyunca ilk defa o kadar özel hissettim ki dışarıda benden çok var diyemedim. İlk gördüğün ve âşık olduğun erkeğin, Eros'unun, aslında sıradan bir iktidarsız olduğunu öğrendiğinde beni bırakmanı göze alamadım. O gün sen saçlarımı keserken, aynada sıradanlığımıza bakarken, bir sanrı gördüm. Kaçıyoruz, aradan aylar geçiyor, her şey yolunda gibi. Mesai sonrası yanına geliyorum ve seni odanda başka bir benle öpüşürken görüyorum. Deliriyorum. Kafamı çeviriyorum, kapıda başka bir ben ve ardında bir başkası. Her yan ben dolu. Yüzdeşlerim içinde küçülmeye başlıyorum bir böcek gibi ve yanına gelen başka bir ben basıyor üstüme. Kendi benliğim içinde kaybolup gidiyorum. Çok korktum Kraliçe'm. Kendimi de seni de kaybet-

mekten çok korktum. Aklın cesaretiyle aşkın cesareti başkaymış, o an anladım. Özgürlüğün bedeli sonsuza dek korkmakmış. Bu korkumu hiç öğrenemeyeceksin aşkım. Hayır, buna cesaretim yok.’

Eros, Agape’sinin elini tuttu, biraz ateşi var gibiydi, sıcaklığı tüm bedenine yayıldı ılık ılık. “Güzel Agape’ım,” diye fısıldadı. “Ne olur uyan.” Kız, Eros’un sesini duyunca araladı gözlerini. “Şükürler olsun, iyisin,” dedi, bal rengi gözlerinden iki damla yaş süzüldü.

Dora yatağında doğrulmuş, Asistan’ın elini tutuyordu. Birkaç dakikadır o gün olanlar hakkında konuşuyorlardı. “Görevli,” dedi Eros “o gün erken gelmiş. 006 numaralı kapının açık olduğu uyarısını görünce paniğe kapılıp alarm vermiş.” O gün hainlik ederek avcunun içinde sakladığı çiple alarmı çalıştırıp kapının kapanmasına sebep olan kendisi değilmiş gibi devam etti. “Koşarak yanıma geldiğinde kapının arızalandığı, bir türlü kapanmadığını söyledim kendisine. Merkezi kilidi devreye soktuğunda kapandığını belirterek o gün erken gelmesinin bir şans olduğunu söyledim. Yalan söylemeyi hiç beceremem, şüphelendi benden. Merkeze çağırıldım o akşam, uzun bir soruşturmadan sonra inandılar bana, kınama cezasıyla kurtuldum ama yakalanacağımızdan en çok da sana bir şey olmasından korktum,” dedi.

Kız duygulanmıştı. ‘Hayır, usta bir yalancıyım ben,’ diye geçirdi içinden. ‘Ama Eros’un aşkı ne kadar masumsa ben de o kadar masumum.’

“Sana verdiğim sözleri tutamadığım için özür dileirim, çok üzgünüm,” dedi Asistan. ‘Ne kadar beraber kalacağımızı bilemiyorum Kraliçem, gerçeği ne zaman öğreneceğini de...’ diye geçirdi içinden sonra da cebinden çıkardığı sığırcığı avcuna aldı. “Tek bir sözümü tutabildim sayılır,” dedi. “Seni kuşlara götüremedim ama sana kuşları getirdim.”

Dora şaşkınca kuşu eline aldı, sevdi, gagasına küçük bir öpücük kondurdu ama kuş korkmuştu; duymak istediği gibi ötmüyordu, belli ki hiç ötmeyecekti. “Teşekkür ederim,” dedi kız, “Şimdi git ve onu özgürlüğüne kavuştur.”

Asistan kuşu cebine koymuş, Dora’ya yarın yine geleceğini söyleyerek odadan çıkmıştı. ‘Her daim baştan başlamak lazım,’ diye düşündü. Koridorun en ucuna kadar ilerleyip 001 numaralı damızlık Nomruk’un odasında girdi. Kendisini korkulu gözlerle bekleyen kızın ölçümlerini yaptı. “Son periyodundasın ve potansiyel hâlâ sıfır. Olasılıklar tükendi, buraya kadarmış,” dedi. Kızın son bir kıskırtma şansı isteyen yalvarışlarına aldırmadı ve ekledi “Toparlan, yarın Endüstri’ye gideceksin.”

Sırasıyla diğer damızlıkların ölçümlerini alıp veri girişlerini yaparak mesaisini tamamladı. Soyunma odasına gitti, üniformasını çıkardı. Elbisesini giydi, özenle rozetini taktı. Kuşu dolabındaki küçük bölme-ye yerleştirdi. Bileğindeki haberleşme çipine dokunarak Parti'yi aradı. “Her şey planladığımız gibi gitti. Onu strese sokup verimliliğini düşürecek yeni bir durum yaşanmadı,” dedi.

Kovandan çıkıp istasyona gitti. Beşinci kata çıkan siyah ceketli insanları imrenerek gözlemledi bir süre. Saatine bakarak üçüncü kat asansörüne bindi. 580 km/s hıza çıkabilen trenin ön kompartmanına doğru ilerledi. Geniş koltuğuna oturdu ve “Ben Kraliçe'nin âşık olduğu adamım. Neden olmasın...” diye geçirdi içinden.

Agape

Dora, Asistan ayrıldıktan sonra bir o yana bir bu yana dönerek uyumaya çalışmış fakat yaraları henüz iyileşmeden geri takılan mitotik plakanın birleşim yerleri canını acıttığından bunu bir türlü başaramamıştı. Yatağından kalktı, aynalı dolabının önünde durarak kendine baktı. Oldukça bitkin görünüyordu. Dolabın çekmecesinden defterini çıkardı, masasına oturdu ve kaldığı yerden yazmaya başladı.

16 Nisan 2959,

Üçüncü deneme de başarısızlıkla sonuçlandı. Saçlarıyla bir ilgisi yok ama 293 farklı gelmişti. Birlikte güzel bir geleceğimiz olabilirdi, gerçekten sevmiştim onu. 118'den de 549'dan da daha çok sevmiştim. Ona 'gördüğüm ilk erkeksin' dedim çünkü 549 -ışıklar içinde uyusun- 118 ile olan maceramdan hiç hoşlanmamış, benimle kaçmaktan vazgeçmişti. Durumu riske atamazdım. Bu üç başarısız tecrübemden yola çıkarak belirtmeliyim ki erkeklerin hepsi aynı. Yine de aşkın beni özgürleştirebileceğine olan inancımı kaybetmek istemiyorum. Son denemedeki hataları detaylıca değerlendirmem gerekecek. Neyse ki Kraliçelerin ömrü uzun olur. Vazgeçmeyeceğim.

Korelasyon

Zeynep Kahraman Füzün

Aptallar. Gerçek duygularımı hiçbir zaman öğrenemeyecekler. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar kafamın içinde ne olup bittiğini bilemezler. Asla söylemem beynimdeki damarların patlamak üzere olduğunu. Hiçbir şeyi unutmadığımı, yaşadığım her dakikayı saniyesi saniyesine hatırladığımı dile getirmem. Hafızamı sıfırlamak istiyorum, tiksiniyorum geçmişimden. Çocukluğumda geceleri kâbus gördüğüme inandırmışlardı. Artık kimseye inanmadığımı bilmelerini istemem.

“Nasıl hissediyorsun?” sorusuna hep “iyi,” diyorum. Sonra bunu açmamı istiyorlar; ne kadar iyi, çok mu yoksa az mı? Ayrıntı vermeliymişim, detaylı detaylı anlatmalıymişim. Anlatmayacağım. Hem nasıl anlatayım ki! Yalanın içini doldurmak zordur. Doğruyu söylesem, hiç iyi değilim, kötüyüm desem mesela. Daha çok merak edecekler. Didiklemeyle devam edecekler hayatımı. Onlar didiklemeden her şeyi anlatmalı mıyım? “Mut-

suzum, endişeliyim, kaygılarım var,” desem yetmez mi? Yetinmezler mi? Benden tam olarak ne istiyorlar?

Onlara somut şeyler vermeliyim. Kimsenin bilmemesini istemediğim ne varsa söylemeliyim. Aramızda sır kalmamalı. Yoksa durmayacaklar. Acaba; “Kısır olduğumu düşünüyorum, muhtemelen çocuğum olmayacak, yani anne olmam imkânsız, hani bilir ya insan, sezer bazı şeyleri, işte ben de öyle hissediyorum,” mu demeliyim? Ya da şöyle mi desem: “Kendimi işe yaramaz bir kemik yığınınına benzetiyorum, damarlarımdaki sıvı bile kan değil, kalbim görevini yapmıyor, çalışmayan bir bedene sahip olduğum için sürekli üşüyorum, saçlarım güzel ama çürük, gözlerim arızalı, burnum estetik, dudaklarım sahte, dişlerim dökülmek üzere. Sadece tenim güzel. Onu soysalar altındaki sakat kadını bulacaklar. Rahmi olmayan bir delikten ibaretim. Memelerim hiçbir zaman sütle dolmayacak.”

Tüm bunları söylesem de dinlemezler. Onlar benden güzel şeyler duymak istiyorlar. Oysa iyi hikâyelerin hepsi anlatıldı.

“Nasıl hissediyorsun?”

“İyi.”

“İyi olman harika ama bu şekilde ilerleyemeyiz. Sonuçları yorumlayabilmek için daha çok veriye ihtiyacımız var. Seni deneyim testine alıyoruz. Hazır mısınız?”

Görevlileri yine çıldırttım. Onlar da işlerini yapıyorlar. Ha ellerinde oyuncak olmuşum, ha geçmişi tekrar tekrar yaşamışım. Bakalım nereye, hangi tarihe gideceğim.

“Hazırım.”

Yıllar sonra aynı yatağa geri döndüm. Hiçbir şey değişmemiş, kokum bile. Çikolatalı benzer biraz. Bitter olanından. Sever misiniz? Çikolatalı gofrete bayılırım ben. Çıtır çıtır ses çıkarana. Tazeliğin sesini duymalıyım. Her sesi sevmem. Saat mesela. Artarak devam eder. Beynine beynine. İstedğin kadar kulaklarını tıka, duymamaya çalış nafiye. Pilini çıkarana kadar susmak bilmez. Nefret ederim bütün saatlerden. En çok da odamdakinden. O da değişmemiş, pencerenin uğultusu da. Bir de yoldan geçen arabalardan taşan şarkılar. Nasıl olur? O zamanın gençleriyle şimdiki zamanın gençleri aynı şarkıyı nasıl dinler? Zaman da mı takılı kalmış on yıl öncesinde. Mümkün mü bu? Her şey durmuş. Olduğu yerde. Bir toz zerresi bile havalanmamış. Kokum uçmamış. En ufak bir değişim olmamış. Tek değişen kalbimin atış hızı.

Az sonra dönmeye başlıyorum. Önce sağa doğru, çarşaftan gelen sürtünme sesi eşliğinde. Yutkunuyorum. Boğazımda dalgalanma var. Tarif edemem. Bir şey yerken daha farklı geliyor kulağa. Her açıp kapatışında tıp tıp ediyor gözlerim. Araba silecekleri gibi.

Sürekli ıslanmalıymış. Beslenirmiş. Ağladığımızda gözlerimiz mutlu mu oluyor yani? Yooo. Yanıyor cayır cayır. Ateşi sönsün diye sulanıyor olmasın. Önce burnumuz sızlıyor doğru ya. Zaten gözyaşı gözleri yıkayıp burna akarmış. Acısını dindirmek için galiba. Burun demişken. Burnumun varlığını sızlamasa fark etmem.

Sol yanıma dönüyorum. Parmaklarımı kütlelemeye ihtiyacım var. O an tek düşündüğüm bu. Serçe parmağımdan başlıyorum, sonra yüzük, ardından orta ve işaret, en sonunda başparmağım. Yetmiyor. Tekrar en baştan. Başparmağımdan. Küt küt. Olmadı bir daha. Sonunda rahatlıyorum. Kısacık bir an geçtikten sonra sırtım kaşınıyor. Evrende boşluğa yer yok. Bir şeyin bitmesi başka bir şeyin başladığının işareti. Zaman ileriye veya geriye düz değil büküle büküle sonsuzluğa akıyor.

Sırtımı sakinleştirmek için elimi omzuma atıp yavaş yavaş yol alıyorum. Tırnakların ciltte bıraktığı izin de bir sesi var. Sese göre izin derinliğini anlarız. Kanadığını veya tatlı tatlı kaşındığını biliriz. Her tırnağın sesi başkadır. Her cildin izi değişir. Bazı ciltler kadife gibi, bazıları zımparadan farksızdır. Bazı ciltlere tırnak batıramazsınız. Onlar tırnaklarınıza batar, törpüler.

Sırt üstü dönüyorum. Nefes almakta zorlanıyorum tavana dönünce. Kalbim göğsüme ağır geliyor. Güm güm seslerine ciğerlerimin hırıltısı karışıyor. Havanın

bile sesi var. Sesleri tarif edebilir miyiz? Heyecanın sesi var mıdır? Ya üzüntünün sesi? Sevincin sesi? Kalbin sıkışma sesi? Göğsün daralma sesi? Beynin çalışma sesi? Uykunun sesi? Horlamak demeyin sakın. Uyumadan önce horlamaya başlanır.

Sizce hastalıkların sesi var mıdır? Bence vardır. Romatizmalarımın sesini duyuyorum. İnım inım iniyor bacaklarım. Ağrıyor mu demeliyim, ağlıyor mu? Organların varlığını hatırlatan şeye ağrı demişler. Hatırlamak sancılı olur zaten.

Kasıklarımnda bir sızı var. Bana hiç iyi şeyler hatırlatmıyor. Direnmenin sesini biliyorum. Kemiklerimin çatırtısını işittim. Günlerce sürdü. Aylarca devam etti. Yıllardır geçmek bilmiyor. Tam bitti dediğim an çat çat ediyor eklemelerim. Kırık çıkık biri oldum çıktım.

Yürürken yere yığılacağım diye korkuyorum. Döküleceğim mi demeliyim. Yok, yok düşeceğim. Şangırt diye bir ses duyarsanız korkmayın. Düşmeyi neye benzettim bakar mısınız? Şangır şungur oynamak, pardon düşmek. Seslerin ne olduğu değil, neye benzettiğimiz önemli. Her ses herkes için ayrı anlamlar taşır. Hızlı ve sık sık nefes alışveriş sesi mesela. Bana korkunç geliyor. Kötü şeyleri ardımda bıraktım sanıyordum.

Artık uyumam lazım. Uyusam da sesler dinmeyecek. Kâbuslar göreceğim. Kötü rüyalar göreceğimi

bile bile uyuyacağım, karabasanlar çöke çöke üzerime. Uzun uzun, hissede hissede. Gece bitmek bilmeyecek. Sabah olmak bilmeyecek. En sonunda babamın boğazını temizleme sesiyle uyanacağım. Sonra burnunu temizleyecek. Çaydanlığın kaynarken çıkardığı sese karışacak balgam sesi. Annem sucukları kızartırken midem bulanmaya başlayacak. Peynir kabını açınca mutfağa yayılan kokuyu duymamak için ağzıma bir parça salatalık atacağım. Salatalığın sesi bütün sesleri bastıracak. Tabakta tek bir salatalık kalmayana kadar yiyeceğim. Salatalıklar bitecek, kahvaltı bitmeyecek. Ağızlarından çıkan şapırtıları duymamak için radyoyu açacağım. Spikerin cırtlak sesi ve iki de bir araya giren iğrenç şarkılar.

Tam uykuya dalmak üzereyken yatak odalarının kapısından gelen kilit sesi.

Cam Kemikler

Gizem Çetin

Derlerdi ki insanın yazgısı toprağa gömülüymüş. Tanrı, insanın çamurunu topraktan yoğurmuştu; topraktan çıkan bitkiyle ve topraktan çıkanı yiyen hayvanlarla beslemişti onu. Toprağı yoğuran insan tuğlalar yapmış, toprağı kazıp madenlere ulaşmıştı. Toprağa nice milyon yıllar önce gömülen canlıların kalıntılarıyla ısınıp enerji üretmişti. Medeniyeti toprağa kök salmıştı. İlkel devirlerden teknolojinin başını döndürdüğü devirlere, insan, topraktan hiç ayrılmamıştı.

Başı dönmüştü insanın ve döngünlüğü bittiğinde dünyayı bir felakete sürüklemiş olarak buldu. Havayı, suyu, toprağı geri dönüşsüz bir şekilde kirletmiş, her beş canlı türünden dördünü yok etmişti. Önceden yeterli kalsiyum alamayan kadınların menopoz sonrası değişen hormon düzeylerinden dolayı başına gelen kemik erimesi, artık ergenlik sonrası her iki cinsiyette

de görülmekteydi. Ortalama ömür uzunluğu azalmıştı, birçokları yirmi beş yaşına yetişemez oldu.

Gemiler uzaydan döndü, robotlar evlerden çekildi. Yüksek teknolojik imkânlar mühim devlet işlerine ayrıldı. Tıp, toprağa döndü ve mühendislikle birleşti. Kemik erimesini önleyen bir tedavi bulamadı ama yapay iskelet üretmeyi başardı. Bir ameliyatla iskeleti muadiliyle değiştirmek mümkün oldu. Doğal kemikler gibi içi boş olarak tasarlanan yapay kemiklere hastadan alınan kemik iliği yerleştiriliyordu. Dış kısım ise altın, platin, polikarbon ve camdan yapılabiliyordu, alaşım ve karışımlar insan tenine uyum sağlaması için özel olarak ayarlanıyordu.

Polikarbon ucuzdu ve gelir düzeyi düşük insanlara yönelikti. Doğal kemiğe ve diğer malzemelere göre hafifti. Cam ise pazarlama harikasıydı. Saydam ve pırıl pırıl bir iskelet taşımak, kırılma riskine rağmen kimilerine çekici geliyordu. Cam iskelet kullanan kişi kemiklerinin kırılıp etini delmemesi için daima dikkatle ve zarafetle hareket etmek zorundaydı.

Can kemiklerle ayakta durmak ya da yürümek mümkündü ama yavaş ve özenli olmak gerekirdi. Buna rağmen en risksiz pozisyon, yatmak ya da ergonomik bir koltukta oturmaktı. Koşmak, bisiklet sürmek, spor yapmak zaten imkânsızdı. Kalemle yazı yazmak, diş

sıkmak, ayağı masaya vurup tempo tutmak gibi mikro baskı içeren hareketler de tehlikeliydi. Bağırarak, fazlaca derin nefes almak, çok ve yüksek sesli konuşmak da kaburgalar ve çene kemiği açısından risk arz ediyordu. Hafifçe gülümsemek, kahkaha atmamak, yavaş bir sesle az konuşmak gerekiyordu.

Bazı zengin aileler cam kemiklerin, genç kızlarının terbiyesi için en uygun seçenек olduğunu düşündü. Zaman içerisinde metal alaşım kemiklerin erkeklere, cam kemiklerin ise kadınlara uygun olduğu fikri toplumda yayıldı.

Yirmi yaşına gelenler ameliyat olur, altın ve platin iskelet takılanlar üç ayda iyileşirken, cam iskelet taşıyanlar bir yıla yakın parmaklarını bile kıpırdatamadıkları bir alışma dönemi geçirirlerdi.

Cam kemik taşıyan kadınlar ev işi de dâhil hiçbir iş yapamazlardı. Böylece ev yardımcılığı sektörü güçlendi. Ekonomik yapı sosyal yapıyı belirlediğinden, zamanla toplum iki sınıfa ayrılmıştı: hizmetçiler ve asiller. Nesiller boyu ev yardımcılığı yapan aileler ortaya çıkmıştı. Yardımcılar kadın erkek fark etmeksizin polikarbon kemik kullanıyor ve sadakatle zengin ailelere hizmet ediyorlardı.

Bu zorluklara rağmen cam kemikli kadınlar doğum yapmaya teşvik edilirdi. Doğumda leğen kemikleri kı-

rılır, tekrar ameliyat gerekir, bu zorluklar ise “anneliğin fedakârlığı” olarak kutsanırdı. Doğum yapmak istemeyen asil kadın hoş görülmezdi.

İş dünyasının geri kalanı tamamen asil erkeklere aitti. Kadınlara ise yalnızca iki sektörün kapısı açıktı, birisi zaten ev yardımcılığı yapan bir aileden gelenler için yardımcılık, diğeri de fuhuş. Seks işçiliği yasadışı olmasına rağmen, evinde tatmin olamayan erkekler sayesinde patlama yapmıştı.

Seks işçisi kadınlar, muhabbet tellallarıyla ameliyat öncesi sözleşme imzalar, merdiven altı kliniklerde ucuz metal alaşımlı kemiklerini taktırır, alışma dönemi bile bitmeden patronlarına borç ödemek için çalışmaya başlardı. Borç faizle sürekli artar ve borçlar yaşlanana kadar bitmezdi.

Bu durum bir yandan toplumun, kadınlar için metal alaşımlı kemikleri fahişelikle özdeşleştirmesine neden oluyor, diğer yandan seks işçisi bir kadının bu işi bırakmasını olanaksız hale getiriyordu. Kadına metalden iskelet, altına ateşle dağlanmış namussuzluk damgası gibiydi.

Böylece sınıflar aşılmaz sınırlarla bölündü. Sınıflaşmayla birlikte toplumda gelenekselliğe verilen önem arttı. Günlük rutinler kraliyet alayına dönüştü, kahvaltılar bile tören havasında yapılır oldu. Her ailede ufak

tefek farklılık gösteren alışıldık düzen, mali müşavir Bernel'in mütevazı iki katlı konağında şu şekildeydi:

Evin yardımcıları -üç kişilik çekirdek aileydi: Ayya, kocası Kohna ve on dokuz yaşındaki kızı Rayen- gün doğumuyla birlikte kalkardı. Ayya ortalığı süpürüp toz alırken Rayen hem kendilerine hem de ev sahiplerine ayrı kahvaltılar hazırlar, Kohna da bahçe işlerini yapardı.

Mutfakta toplanır, sabahlık yiyeceklerini yerler, böylece ev sahiplerini uyandırma vakti gelirdi. Evin erkekleri, kadınlardan yarım saat sonra uyandırılırdı ki bu arada geçen zaman, evin cam kemikli kadınlarının, hizmetçilerinin yardımıyla hazırlanıp kahvaltı salonuna inmeleri için gereken süreydi.

Yardımsız yürüyebiliyorlardı ama yavaş yavaş... Porselen sarayda gezer gibi...

İsimler de bu gelenekselleşmeden nasibini almıştı. Özellikle asil kadınların isimleri çok uzun olurdu, aile arasında kısaltarak seslenseler de yabancıların onları isimlerinin tam haliyle çağırması gerekirdi.

Nimfastella ve Voladnadora, "Ella" ve "Dora", Bernel'in iki kızındı, birisi yirmi iki, diğeri yirmi dört yaşındaydı. İkisi de ameliyat geçirmesine rağmen henüz evlenmemişlerdi. Dora nişan atmıştı. Ella ise taliplileri arasından seçim yapmaya çalışıyordu.

Mahralusiya, “Lusi”, Bernel’in karısıydı. Elli dört yaşında olmasına rağmen çocuksu, tombul ve sevimli bir yüzü vardı. Kişiliği de yüzü gibi neşeliydi.

Tarkha, Ella’dan birkaç ay küçüktü. Motor tutkunuydu. Bu tutkusunu henüz gelir kapısına dönüştürmemiş olsa da yarışmalara katılıyordu.

Rayen işlerinden arta kalan vakitte Tarkha ile vakit geçirirdi. Genç adamın annesine çeken tombul yüzünün aksine, genç kızın dar yanakları ve derin gamzeleri vardı. Siyah giyinmeyi, zincirli takıları, motor sürmeyi severdi. Kaşları düz, saçları dalgalı ve kısacıktı.

Birbirlerinden hoşlanıyorlardı ama bunu hiçbir zaman itiraf etmediler, gerçi ikisi de biliyordu ama dile getirme gereği duymadılar. İlişkileri on yıl sonra da böyle, yarı arkadaş yarı sevgili halinde sürüp gidecekti. Tarkha bir asil ailenin cam kemikli kızıyla, Rayen de bir hizmetçinin oğluya evlenecekti; yardımcılarının aile sadakati gereği Rayen ve kocası, Tarkha ve karısının yaşayacağı yeni konakta çalışmaya başlayacaktı; büyük yanaklı adam ve dalgalı saçlı kız aralarındaki aynı samimiyeti ve statü farkını koruyacaktı. Kavuşma tutkusu ve ayrılık korkusundan uzak, günleri dolu dizgin geçiyordu.

Ne var ki hayatın daima bir B planı vardı.

Rayen, annesi ve babasını bir trafik kazasında kaybetti. Bernel ailesi, genç kızın yas dönemini dinlenerek

geçirmesine izin verdi. Bu dönemi yardımcısız idare etmeye çalıştılar çünkü eve kabul edilecek aile güvenilir olmak zorundaydı; ama evde üç cam kemikli kadın olunca bu pek mümkün olmadı.

Dalgalı saçlı kız ailesinin acısıyla birlikte evden atılmaktan da korktuğu için kimse ondan talep etmemesine rağmen evin bütün işlerini tek başına yetiştirmeye çalışıyordu. Biraz da kıskanıyordu. Çünkü Bernel konağı onun doğduğu, büyüdüğü, ait olduğu yeri. Kimliğinde yazan aile ismiydi. Başkası bu konağın hizmetçiliğini yapmamalıydı çünkü on yıllardır Rayen'in ataları hizmet ediyordu Bernel'in atalarına.

Soyadları geçmişte kalmıştı, artık aile adları vardı. Asil aile bireylerinin adı, aile babasının adıyla aynıydı. Örneğin Bernel'in kimliğinde "Bernel Bernel", Ella'nın kimliğinde "Nimfastella Bernel" yazıyordu. Tarkha'nın kimliğinde "Tarkha Bernel" yazarken evlendiğinde bu "Tarkha Tarkha" olarak değişecekti, kız kardeşlerin aile adları ise eşlerinin adı olacaktı. Hizmetçilerin kimliğinde de hizmet ettikleri aile babasının adı yazardı ama bir farkla, araya "ast" gelirdi, "Kohna ast-Bernel" ya da "Rayen ast-Bernel" gibi. Rayen, bu aile adının yalnızca "ast-Tarkha" ile değişmesine tahammül edebilirdi.

Kaza üzerinden bir mevsim geçmiş, yağmur bulutları gökyüzünü griye doyurur olmuştu. Tarkha motosiklet

sürmeye çıkmaz olmuştu, tıpkı kardeşleri gibi gününü konakta geçiriyordu. Her vakti boştu; önceden Koh-na'ya ait olan bahçe işlerini yapıyor, eski eşyaları tamir ediyor, atık malzemelerden eşya yapmaya çalışıyordu.

Bu durumdan memnun olmayan Bernel, oğluna gün aşırı nutuk çekse de onu “gerçek bir iş” bulmaya ikna edemiyordu. “Gerçek iş”ten kastı, motor sürme ve maceracılık içermeyen, ofiste yapılan hesap kitap işleriydi. Sabahtan akşama kadar bir sürü şirketin muhasebesiyle uğraşan Bernel, akşamları çalışma odasında, gece lambasının loş ışığında düşünüyor, oğlunu “gerçek bir erkek olmaya” cezbedecek bir yol bulmaya çalışıyordu.

Toplumun mutabakatıyla belirlenmiş sınırlar, dünyanın ve gerçekliğin de sınırlarıydı. Dışarıda kalan, “gerçeklik”ten atılır ve itibara değer görmezdi. Bernel oğlunu sınırların içine yaklaştırmak için bir adım dışarıya atmaya karar verdi.

Yıldırımların geceyi gündüz kıldığı bir akşam, oğlunu çalışma odasına çağırdı. Tarkha, azarlanacağı düşüncesiyle, suratından düşen bin parça olarak içeri girmiş, ayakta kalmış, halı desenini incelemeye başlamıştı.

“Otur oğlum.”

Tarkha'nın sesi fısıltı gibiydi.

“Peki baba.”

Odadaki diğer sandalyenin ucuna ilişiverdi ve gözlerini yerden kaldırmadı.

“Rayen hakkında ne düşünüyorsun?”

Genç, sanki mümkünmüş gibi başını biraz daha eğdi.

“B-bilmem,” dedi kekeleyerek. “Rayen işte. Yardımcımız.”

“Her zaman birlikte dolaşıyorsunuz.”

“Yani... İlgi alanlarımız aynı. Motosikleti seviyor. Neden sordun ki?”

“Duygularını o kadar saklayamıyorsun ki Tarkha... Ben senin babanım, en yakın dostundan daha yakınım. Rayen’i sevdiğini biliyorum.”

Tombul yüzlü adam irkildi. Babasının gözlerine bir an için baktı, sonra tekrar bakışlarını kaçırdı. İnkâr etmek için ağzını açtı ama hiç ses çıkaramadı. Çırılçıplak yakalanmış gibi utanıyordu.

“Çekinme,” diyordu baba. “Anlıyorum. Hak veriyorum. Niçin bunca zaman çalışmak istemediğini şimdi anlıyorum?”

“Nedenmiş ki?” dedi Tarkha, nefes alabildiğinde.

“Çalışmaya başladığında iş çevrenden bir adamın kızıyla evlenmen gerekecek, oysa sen Rayen’den başkasını istemiyorsun. Seni anlıyorum.”

“Başka türlü olamaz, baba.”

“Neden olmasın?” dedi Bernel. “Rayen’in büyük büyük dedeleri, benim dedelerime hizmet ettiler. Beni Rayen’in babaannesi büyüttü, sizi de Ayya. Bu kökleşmiş sadakate bir vefa göstermek gerekir. Rayen’i cemiyette asil olarak ilan edelim ve sonra da düğününüzü yapalım.”

Tarkha sevinçten teşekkür etmeyi unuttu.

“Rayen gelecek ay 20 yaşına basıyor. Kemik değiştirme ameliyatına çok yakında girecek.” dedi Bernel.

“Polikarbon yerine o da cam kemikli asil bir hanımefendi olacak. Bir insanın başına gelebilecek en büyük talih, değil mi?”

Rayen aynı fikirde değildi. Haberi Tarkha’dan alınca sahile kadar koşmuş, asitlik oranı yüksek olduğu için girilmesi yasak olan denizin birkaç karış uzağına kadar gelip diz çökerek ağlamaya başlamıştı. Gözyaşları kumlara düşüp denize karışıyordu.

Demek ki kemikleri camdan olacaktı.

Bir daha koşamayacak, motosikletin ön çatalını sıkı sıkı tutamayacak, gönlünce gezip dolaşamayacak, üzerini değiştirmek için bile hizmetçilere muhtaç olacaktı.

Çocukluğunu birlikte koşu yarışı yaparak geçirdiği Ella, bugün camdan onu izlemekle yetiniyordu. Koşarken yüzüne vuran rüzgâra hasret Rayen de Ella gibi koltuğuna çakılı kalacaktı. Bu, bir kuşun kanatlarını kesmek kadar korkunçtu.

Yıllar evvel, bahçedeki taşa oturup gitarı parmaklarını parçalarcasına çalan ve bağıra bağıra şarkı söyleyen Dora gibi onun da şarkıları susacaktı. Gür, güzel sesli Dora şimdi derin nefes almadan, kısık sesle mırıldanabiliyordu.

*“Soylu acılarımı değişmem bin adi sevince,
Kalbimi kemikler gibi parçalarım ellerimle.”*

Bir adım daha atıp denize girmek istedi. Bedeni erir, suya karışır, özgürlüğe ulaşırdı. Bir kez acı çekerdi, kemiklerinin kırılacağı korkusuyla her an değil. Niçin nefesini kaburgalarını düşünerek alsın?

Tarkha'nın beline sarılıp motosikletin arkasında fırtınaya dönüşmeyecekse niçin evlensin?

Kemiklerin malzemesi bir tabuydu, ağzını açamadı. Bulutlar omuzlarına çökmüş gibi dolaştı.

Birkaç kez tereddütle hizmetçi olarak doğduğunu ve öyle kalması gerektiğini söylemeye çalıştı. Eğer evlenirlerse eskisi gibi motor süremeyeceklerini, doyasıya sarılamayacaklarını hatırlatmaya çalıştı, üstü kapalı. Kimse onu anlamıyordu, en çok da Tarkha. Sevgilisi sevinçten sarhoş olmuş gibiydi. “Sen asil olacaksın, biz evleneceğiz, daha iyi ne olabilir ki?” diye dolaşıyordu.

Lusi, hareket kısıtlılığı yüzünden yaşadığı zorlukları övünçle anlatıyordu.

“Doğum sırasında öyle acı çektim ki cehenneme düştüğümü sandım. Dora doğduğunda iki yıl tekrar alışma dönemi geçirdim, bebeği göğsüme bastırarak emzirmem bile yasaktı.”

Rayen’in tereddüdünü gördüğünde meşhur şarkıdan alıntı yaparak, “Bunlar soylu acılar, asaletin acıları,” diyordu. “Ne mutlu ki sana da nasip oldu. Sevinmelisin, yavrucuğum!”

Dora, kardeşi yerine koyduğu hizmetçi kızın asil olmasından memnun olsa da cam kemiklerin ondan götürecekerinin de farkındaydı.

“Yetişkin olmanın en zor tarafı... Ne yapalım, yazgımız böyle. Her beyazın içinde bir siyahlık vardır. Çokça iyilik için azıcık zorluğa katlanmalı.”

Ella henüz bir yıl önce alışma dönemini bitirmişti, çocukluktaki hareketli günlerini özleyiyor, yeni durağan hayatına tahammül edemiyordu.

“Suçlu biziz! İnsanlık gezegeni kirlettiği için bugün bir oyuncak bebek gibi yaşamak zorundayız. Eskiden insanlar altmış yaşına kadar sapasağlam kemiklerle yaşıyorlarmış, ah!”

Gamzeli kız öğrenilmiş çaresizlikten doğan avuntulara kanamıyordu. Polikarbon kemik istiyor ama dilendirmeye çekiniyordu. Bir sabah Ella’nın saçlarını tararken ağzından kaçırırverdi.

Sözlerinin ipek gibi uzun saçları olan evin küçük kızında yaptığı etki kahkaha arzusu olmuştu. Karnını tuta tuta gülmek istese de dudaklarını yumup bu hissi bastırmaya çalıştı. Yoksa kaburga kemikleri kırılırdı.

“Âlemsin! Hem asil olacaksın hem de polikarbon kemiklerin olacak, öyle mi?”

“Olmaz mı?”

Ella başını yavaşça çevirip Rayen’in gözlerinin içine baktı, suratında bir sırıtma vardı.

“Sence olur mu?”

“Olur diye düşünüyorum, hanımefendi. Beyefendiye diyeceğim.”

Hizmetçiler, himaye eden ailenin bireyleriyle ne kadar samimi olurlarsa olsunlar laubalilikten uzak dururlardı. Rayen, Ella ve Dora’ya asla “sen” demez ya da adlarıyla hitap etmezdi. “Hanımefendi” derdi, illa ayırmak gerektiğinde ise saygı hitabı ekleyip tam adlarını söylerdi.

“Adın çıkar,” dedi Ella.

“Affedersiniz, doğrusu anlayamadım.”

“Çünkü çok masumsun!” Ayıp bir söz söylüyormuşçasına fısıldadı. “Eşini aldatmak istediğini düşünürler.”

Dalgalı saçlı kız, kafasına balyoz vurulmuş gibi hissetti. Tarak elinde, şaşkın bir şekilde aynaya baktı.

“Alakasını kuramadım.”

“Cam kemikli kadınlar aşk koltuğuna bağlanmadan seks yapamaz,” dedi Ella bir sır ifşa ediyormuşçasına. “Cam kemik demek, sadece kocanla seks yapacağını garantilemek demek. Böyle bir garantin yoksa senden şüphelenirler. Biz boşuna mı bu eziyeti çekiyoruz?”

Diğeri omzunu silkti.

“Aman, ne saçmaymış! Hizmetçi kadınlarda polikarbon kemik olur. Hepsi eşini mi aldatıyor?”

“Asillerin dünyası başkadır.”

“Tarak tutamıyor, çorabını giyemiyor, kahkaha bile atamıyor, yok edici bir asalet” diye düşündü Rayen.

İpek saçları taramayı bitirmişti, şimdi eğilmiş, Ella'nın çoraplarını giydiriyordu. “Bizim dünyamız daha iyi. Keşke Tarkha bu tarafa gelseydi,” diye mırıldandı.

“Tarkha hizmetçi mi olsaydı?” diyen evin ortanca evladı bir kahkaha atağını daha bastırdı.

“Yakışır. Zaten evde hizmetçi gibi takılıyor, en azından maaş alırdı.”

Başka bir gün Rayen, polikarbon kemik taşıyan bir asil olup olamayacağını Dora'ya temkinli bir tavırla sordu: kendi istiyormuş gibi değil de öylesine merak etmiş gibi.

“Bu, kadını aşağılamak sayılır,” dedi evin büyük kızı. “Polikarbon ev içi çalışanlara uygun olarak üretilmiş bir malzeme. Erkek altın kemik taşıırken, eşi de aynı

kıymette bir malzeme taşımalı. Bu da kemik camıdır. Sakın camın değerli bir maden olmadığını söyleme. Pencere camıyla kemik camının formülü farklı. Kemik camı, altınla yarışır fiyatta.”

Rayen sorunun devamını getiremedi. “O halde kadınlar da altın kemik taşısın,” diyemedi, düşünürken bile yüzü kızarıyordu. Toplum, önyargıyı zihinlere ekmiş, erkeklerin rahatça taşıdığı bir malzemeyi kadınlar için utançla özdeşleştirmeyi başarmıştı.

Hizmetçi kız odadan çıkarken Dora şarkının devamını mırıldanıyordu:

“Ruhum ışıldarken başka neyin değeri var, söyle.

Yere düşmüş vazo misali tuzla buz olsam bile.”

Geçen zamanın ikliminde endişeler kümebulut, göz yaşları yağmur oldu. İlk kez bir doğum gününü içinde dolmuş bir denizle geçirdi. Ailenin yanında mutlu rolü yaptı, yatağına çekildiğinde ise nefesi kesilene kadar ağladı. Hastanede kemiklerinin boyu ölçüldü. Ameliyat günü altı ay sonrasına alındı.

Bu süre zarfında genç çift için bir konak tutulacak, içine eşyalar alınacak, düğün organize edilecek ve Rayen, cemiyete asil olarak takdim edilecekti. “Rayen Tarkha” yazacaktı kimliğinde, onu herkes böyle bilecekti.

Bernel, yeni yardımcıları için ilan vermişti. Artık ofise gitmiyor, Lusi’yle birlikte konağının bahçesinde ilan

için gelenlerle iş görüşmesi yapıyordu. Bir günde belki üç, belki beş aile geliyordu fakat evin babası hiçbirini uygun görmemişti.

Referansları yeterli olmayan yardımcı aileler için iş bulmak genel olarak zordu çünkü asil aileler yıllardır yaşanan olaylardan dolayı çok seçiciydi. Haberler kötü niyetli yardımcılardan işlediği hırsızlık, cinayet, taciz, tecavüz gibi suçlarla dolu olurdu. Bilhassa asil kadınlar cam kemiklerinden dolayı savunmasızdı.

Rayen içten içe bu durumdan memnundu, yıllarca ölen anne ve babasının iş yükünü de taşıyabilirdi, yeter ki eve yabancı bir aile gelmesin. Bir mucize olsun, diye umuyordu, Bernel onu asil ilan etmekten vazgeçsin.

Mevsime uymayan sıcak bir sabah, Lusi, onu uyardırmak için odasına gelen Rayen'e yarım saat daha yatmak istediğini söyledi. Bernel ise tam tersi standart saatinden daha erken kalkmış, arka bahçede öylesine dolanıyordu. Tarkha uyuyordu. Ella ve Dora, canları kahvaltı istemediği için balkonda çay içiyordu.

Bu sırada kapı çaldı. Rayen, gelen her kimse kasıtlı bir şekilde epeyce beklettikten sonra gönülsüzce aşağı inip kapıyı açtı.

“Ne iş sevdasıymış yahu, gitmediler,” diye söylendi.

Ne var ki zile basan, genç kızın alıştığı gibi iş arayan bir yardımcı aile değildi. Bir kadındı. Rayen dumura uğradı

çünkü kadın ne asiller gibi gösterişli uzun elbiseler ne de hizmetçiler gibi iddiasız gündelik elbiseler giyiyordu.

Sim dökülmüş gibi parlayan platin sarısı uzun saçlarını salmıştı. Simli ve koyu siyah göz makyajı vardı. Dizlerine kadar gelen siyah, zarif bir elbise giymişti. Kadın telaşlı bir şekilde içeri girip kapıyı kapattı ve hizmetçi kızı;

“Ne bakıyorsun öyle be!” diye azarladı. “Bernel’i çağır. Hadi!”

Kaşlarını çatan Rayen giderek yükselen bir tonla;
“Affedersiniz, siz kimsiniz?” diye sordu.

“İvorya. Bernel beni çok iyi tanır. Sen çağırıyorsan ben gidip bulurum.” İçeri doğru bağırdı. “Bernoş!”

“Susun hanımefendi, lütfen oturun,” dedi hizmetçi, telaşla. “Çağırıyorum.”

Arka bahçeye seğırtirken bir yandan da “Bernoş, ha?” diye mırıldanıyordu.

“Beyefendi,” derken Rayen gülmemek için kendini zor tuttu. “Size Bernoş diye hitap eden bir misafirimiz geldi. İsmi İvorya’yımış. Onu çok iyi tanıyormuşsunuz.”

“Ne!” dedi adam. “Defet onu. Derhal!”

Bu sırada içeriden ses geldi. Normal şartlar altında ses yalıtımı iyi olduğu için evin içindeki bir sesin dışarıdan duyulması zordu.

“Bernoş, geliyorum oraya!”

“Hay aksi.” Evin babasının suratı limon yemiş gibiydi. “Rayen,” dedi. “Misafirle çalışma odamda özel konuşacağım. Kimse aşağı inmesin, sakın! Oyala herkesi. Özellikle Lusi’yi.”

Talimatı verdikten sonra fare gibi içeri sıvıştı. Hizmetçi kız Bernel’in ne ara ortadan kaybolduğunu anlamadı.

Bir süre merdivende nöbet tuttuktan sonra merakına yenildi. İlk kez yardımcı etiğine ters düştü. Çalışma odasının kapısına yaklaşıp kulağını dayadı ve içeriyi dinledi. Anladığı kadarıyla Bernel, bu tuhaf giyimli kadından bir hizmet satın almış ve ücretini ödememişti.

Rayen dinlemeye devam ederken;

“Neler oluyor burada?” diyen bir sesle irkildi.

Ella merdivenlerden inmiş, son basamakta bekliyordu. Tavandaki camdan pembe elbisesine güneş ışığı vuruyordu.

“Hanımefendi, kendi başınıza mı aşağı indiniz? Yardım isteseydiniz. Size bir şey olmasın.”

“İyiyim ben, merak etme de...”

Gözleriyle çalışma odasını işaret etti.

“Ha, o mu? Şey...” Kem küm ettikten sonra olanları ve işittiklerini aktardı.

“Anladım,” dedi Ella, önemsiz bir konudan bahseder gibi. “Bir fahişe. Neyse, yukarı çıkayım da babam görmesin, utanabilir.”

Yardımcı kızın gözleri hayal kırıklığıyla büyüdü.

“Şaka mı? A-ama... Beyefendi evli.”

“Senin şu saflığın beni öldürecek. Gel de yukarıda anlatayım. Babama kapı dinlerken yakalanma.”

Hava ıslık ıslık, gökyüzü masmaviydi ve bahçeden çiçek kokuları geliyordu. Elleri fincandan zarar görme- sin diye içi yumuşak eldiven takan kardeşler çaylarını yudumluyordu. Rayen’in de önünde bir fincan vardı ama dokunamamıştı. Hâlâ Bernel’in Lusi’yi İvorya’yla aldattığı gerçeğini sindirmeye çalışıyordu.

“Hani geçen aşk koltuğu hakkında konuştuk ya, as- lında o, zevki yok eden bir şey,” dedi Ella.

“Bir partnerin hareketsiz olması cinsel zevki büyük oranda öldürür. Bu yüzden evli erkekler ihtiyaçlarını gidermek için fahişelere giderler.”

“Yani eşlerini aldatırlar. Bunu normal mi görüyor- sunuz?”

“Can sıkıcı ama yaygın ve normal,” dedi Dora. “Ay- rıca aldatma sayılmaz. Çünkü eşlerini hâlâ çok severler. Bir rahatlama hizmeti olarak düşün, masaj yaptırıyor- muş gibi. Sana hiçbir zaman itiraf etmeyecek ama kar- deşim de gidecek.”

“Mümkün değil,” dedi Rayen. Suratı kıpkırmızı ol- muştı. “Asla kabul etmem.”

Derin bir nefes alıp;

“Hanımefendiler,” dedi. “Delirmediysem, rüya görmüyorsam, siz önce bir kadına cam kemik takılarak onun engelli bırakılmasını, daha sonra da engelli olduğu için eşinin tatmini dışarıda aramasını normal görüyorsunuz, öyle mi? Bunun, cam kemik taktırmamak gibi, çok daha basit bir çözümü yok mu?”

Dora içini çekip başını çevirdi.

Ella;

“Hâlâ anlayamıyorsun,” dedi. “Çikolatalı kek olarak düşün. Çikolata tatlıdır ama keki ayakta tutamaz, sadece tat versin diye eklenmiştir. Kekin asıl unsuru ise undur. Undan tatlı olmasını bekleyemezsin ama keki var eder. Burada un, ev kadınlarıdır. Ev kadını zevkinden feragat eder ve cam kemikleriyle sadakatini ortaya koyar. Zevk ise işleri gereği sadık olamayacak hayat kadınlarına kalır.”

“Bir saniye, bir saniye,” dedi hizmetçi kız. “Hanımefendi, siz sadakati ortaya koymak için cam kemiğin şart olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Tabii ki. Çünkü fiziksel olarak...”

“Sözünüzü balla kesiyorum. Benim kötülük yapma sebebim, yalnızca o kötülüğü yapacak fırsat bulamamaksa, bu beni iyi bir insan mı yapar?”

“Sonuçta kötülük yapmamış oluyorsun.”

“Niyetimin hiçbir önemi yok mu? Kötülüğü kalbimde taşımanın hiçbir önemi yok mu? Kadınları sadakat-

sizlik edebilirler diye engelli bırakmak, işlemedikleri bir suç için önden cezalandırmak değil midir? Büyük beyefendi, büyük hanımefendiyi aldatmış. O halde cam kemik ona takılsaydı keşke! Burada cinsiyetler arası korkunç bir adaletsizlik yok mu?”

Ella ve Dora bolca metaforla yeni geleneği izah etmeye çalışsalar da ikna etmekten oldukça uzak kaldılar. Kendileri bile söylediklerine inanmıyor gibiydi. Eğer Tarkha onu bırakıp metal kemikli kadınlara gidecekse, diye düşündü Rayen, o da altından bir iskelet taktırırdı.

Koşardı, motora binerdi, sevdiği her şeyi yapardı, nefes almakla yetinmez, yaşardı.

Rayen altın iskelet taktırma kararını bildirdiğinde Tarkha'nın ilk tepkisi elini alnına dokundurmak oldu.

“Ateşin mi var canım?”

Altın kemikli ve seks işçisi olmayan bir kadın bu kadar kabul edilemezdi. Hoş, seks işçileri de altın iskelet taşıyamıyorlardı ya... Kalitesiz, ağır metaller içeren, paslanabilen ve zehirleme tehlikesi olan alaşımlarla dolaşıyorlardı. Canları da sağlıkları da ucuz sayılıyordu.

Büyük kavgalar, büyük ithamlar... Değişen takvimler, iptal olan planlar...

Rayen, Bernel'in Lusi'yi aldattığını salonun ortasında haykırdı. Bernel de kızı “kara damga”yla kovdu. “Kara damga” çalıştığı evi soyan, işverenlerine şiddet

uygulayan yardımcı sınıfından suçluların siciline işlenen bir damgaydı. Kara damgalılar bir daha yardımcılık yapamadığı gibi asillerin yaptığı mesleklere de yaklaşamazlardı. Sonuç olarak yasal herhangi bir işte çalışamazlardı, açlıktan ölmeye mahkûm edilmişlerdi.

Rayen yılgın bir psikolojiyle sokakları dolaşp geceleyin parklarda yattı. Mezarından kaçmış bir ölü gibi pejmürde ve boş bakışlıydı. Kimliğindeki aile ismi hanesi boştu, o artık sadece Rayen'di.

Bir gece ona bağırın bir insanın sesiyle gözlerini açtı. “Bekçi geldi,” diye düşündü. “Buradan da kovulacağım.”

“Hey, sen! Sen Bernoş’un hizmetçisi değil misin?”

Yanılmıştı. Yanı başında, elleri belinde bekleyen İvorya’dan başkası değildi. Cevap vermeye çalıştı ama susuzluktan yapışın dilini hareket ettiremedi. Parlak saçlı kadının güçlü bir şekilde onu kaldırıp koluna girmesine şaşırđı.

Bu sırada diğeri;

“Şuna bak, derisi kemiklerine yapışmış. Acımasız pislikler!” diye söyleniyordu.

İvorya, Rayen’i evine götürdü. Şekerli su verdi.

“Yemek verirdim ama belli, o kadar uzun süredir açsın ki mide zafiyeti geçirirsin. Kendini topladığında neler olduğunu anlatırsın.”

Uyudu, uyandı, uyudu, uyandı.

Nihayet konuşacak gücü topladı ve olanları anlattı.

“Bana ne olacağını bilmiyorum,” dedi.

“Sana olabilecek iki şey vardı, biri sürünerek ölmek, diğeri de benimle aynı işi yapmak. Aramıza hoş geldin.”

“Ama ben...”

“Bak canım,” dedi İvorya, saçlarını geriye savurdu. Hâlbuki uzun zamandır sohbet etmek içinden gelmemiştii ama şu an konuşası vardı. “Siz korunaklı hayatlarınızda asiller ve yardımcıları arasında devasa farklar var sanıyorsunuz. Bu yalanla burada yüzleşeceksin. Asil ya da yardımcı kökenli hayat kadınları müşteri beklerken yan yana dururlar, hiçbir fark yoktur aralarında. Biri evinden kovulmuştur, biri yalnız kalmıştır, biri senin gibi kara damga yemiştir, birisi cam kemiklerden korkmuştur... Hepsinin vardığı yer aynıdır. İyi aile kızı asillerin de bedenleri satılıktır ya, onlar bu gerçekle bizim kadar yüzleşmezler.”

Rayen boş boş bakmaya devam etti.

“Tamam, çok konuştum,” dedi omuzlarını silken diğeri kadın.

“Ben yapamam.”

“Başka seçeneğin mi var? ‘Yap ya da öl’ hayatı yaşıyorum, ne diyebilirim ki?”

Dalgalı saçlı kız biraz düşündü.

“Bu sanki bir şarkıydı.”

“Bilmem. Asırlar öncesinden kalan bir şarkıdandır belki.”

“Her şey çok saçma,” dedi mahmur bir sesle. “Doktor, öğretmen, mühendis, bilmem ne... Eğer kadınsak hiçbirini olamıyoruz, eğitimini bile alamıyoruz. Neden? Eksiğimiz ne? Cinsiyetle ne ilgisi var?”

“Ben de bu soruları kendime çok sordum. Eğitimci asil bir ailenin kızıydım ama yetmedi. Sistemi sorgulamak onu değiştirmeye yetmez.”

Rayen susunca;

“Bak,” dedi İvorya. “Sana yapabileceğim tek iyilik, pazartesi günü patronumla tanıştırmak olur. O seni işe almak isterse alır. Senin ameliyat parayı karşılar. Metal iskeletin olur. Sonra da çalışarak borcunu ödemeye başlarsın. Ya da birkaç gün daha kendini toparlayıp sokağa döner ve yeni bir şans ararsın.”

“Bir süre patronun için çalışıp borç bitince ayrılabilir miyim?”

“Borç asla bitmez.”

Rayen oturma odasındaki koltuğa uzanıp üstünü örttü. İvorya ışığı söndürmesine rağmen uyuyamadı, hayalindeki koyunları çitin başında bırakıp düşünce nehrine daldı. Derken nehirde bir taşla rastladı, gözlerini açtı. Yerinden kalkıp yatak odasına doğru koştu, kapıyı tıkladı. Uykulu gözlerle kapıyı açan parlak saçlı

kadından, motosiklet satın alacak kadar borç para ve bir aylık süre istedi.

Güneş lekesiz mavi gökyüzünde seyrederken seyirciler yerlerini almıştı. Her yıl dört kere düzenlenen ödüllü motor yarışı başlamak üzereydi. Tarkha heyecanını bastırmak için kaskını çıkarıp derin bir soluk aldı. Bakışı bir örnek giyinmiş diğer yarışmacılara kaydı.

Babasına kendisini kanıtlamak için son şansydı. Eğer bu yarışmada da birinci olamazsa, motoru bırakacağına ve monotonluk içeren “gerçek bir iş” yapacağına söz vermişti.

Seyircilere baktı. Mahkeme duvarı gibi bir suratla, yargılayıcı bakışlarla izleyen babasını görünce morali bozuldu.

Başlangıç düdüğü duyuldu.

Tarkha gaza, hayatı buna bağıymış gibi bastı. Ön çatala yapışıp motosiklete adeta kitlendi. Dişlerini de bedenini sıkır gibi sıkıyor, hızından bir türlü tatmin olamıyordu. İleriye bakıyor ama bir şey görmüyordu, beyni, gözüne gelen görüntüleri algılayıp yorumlayamayacak kadar meşguldü, tek bir komut bozuk kod parçası gibi dönüp duruyordu: “BAS, BAS, BAS!”

Çevresi giderek ıssızlaşıyordu. Motorlar bir bir geride kalıyor, o ise hayallerinin zaferine yaklaşıyordu. Zaferle arasındaki tek engel yan kulvarda ve biraz daha

önde giden motosikletti. Gaz pedalına o motorun sahibini, en yakın rakibini ezer gibi hırsla bastı, onu geçti.

Bitiş çizgisine son bir dönemeç kalmıştı. Tarkha rahat bir soluk alacağı sırada rakip kısacık farkı kapattı. Tarkha bastı. Rakip bastı. Bir çarkın dişlileri gibi sırayla birbirlerinin önüne geçiyorlardı. Tombul yüzlü adam kaskın içinde bir çığlık attı ve dengesini yitirdi. Motoru pistin dışına savruldu.

Alkışlar o esnada bitiş çizgisini aşan rakip için yükseldi.

Yenilen motorcu ayağa kalktı. Bacakları yeni doğmuş tay gibi titriyordu. Darbenin etkisiyle burnundan inen kanı sildi. Gözlerini kırpıp tekrar tek görmeye çalıştı. Kazanan rakibi motorundan inmişti, ellerini kaldırıp alkışlayanları selamlıyordu.

“Kazanan... Rayen!” diye ilan ettiler.

Tarkha bunun anlamını bir an için kavrayamadı, kulaqları çınlamaya başladı. Rayen kaskını çıkardı. Alkışların yerini onun bir kadın olduğunu gören seyircilerin şaşkın uğultuları almıştı. Seyirciler arasından açık sarı saçlarıyla güneş gibi ışıldayan birisi çıkıp geldi. İvorya; “Başardın! Harikasın!” diye haykırıyordu.

Sımsıkı sarılırken söyleyeceklerini düşündü. Otuz gecedir bu anın hayalini kuruyordu, hayata karışmak için tek şansı olan motor yarışlarında, etkileyici bir zafer konuşması yaptığı anın hayalini. Altın ve platin iskeletin

insan hakkı olduğunu, cinsiyet ayrımının zalimce olduğunu, cam kemik işkencesinin yasaklanması gerektiğini haykıracaktı. Oysaki süslü kelimeler uçup gitmişti.

Kalabalığa dönüp;

“Cam kemik işkencedir! Sadakat yürektedir! Altın kemik, eşit fırsat!” diye haykırdı ve bayılmamak için şişeyi dikip kana kana su içti.

Ertesi gün bölgenin dilinde sadece Rayen vardı. Törenselle aile kahvaltılarında, tek cinsiyetli iş yerlerinde, kalabalık ya da tenha sohbetlerde, motorcu asi kadın başroldü. Ameliyat günü alınmış genç kadınlar ve kırıl-ganlaştırılmış geleceklerini bekleyen çocuklar Rayen’i konuşuyordu. Cam kemikli kadınlar çalınan hayatlarıyla yüzleşiyordu, gamzeli motorcu üzerinden.

Derken günlük hayatın ezberleri ağır bastı, statüko yeniliğe galip geldi. Tabuları yıkan bu çıkış bir süre konuşulup unutuldu. Medikal firmalar, kaliteli alaşımdan kadın iskeleti üretmemeye devam etti. Rayen’in aldığı ödül yüklü bir miktardı ama hastaneler, “daha önce altın ve platin kadın iskeleti üretilmediği, bunun riskli olduğu” düşüncesiyle onu reddediyordu. Kara damgalı olduğunu öne sürerek polikarbon kemik de takmıyorlardı. Hâlbuki “Yardımcı sınıftan olmayanlar, polikarbon iskelet kullanamaz,” diye bir yasa yoktu. Amaçları işi yokuşa sürmekti.

İvorya'nın evinde yaşamaya devam ederken her gün bölgeyi geziyor, işyerlerine gidip çalışmak istediğini söylüyordu. Mağazalara, plazalara, ofislere, her yere gidiyordu; insanlar tiksinen bakışlarla reddediyordu onu, gerekçeleri ise asaletin olmayışı, cinsiyeti ve sabıkasıydı.

Bernel ile konuşup onu kara damgayı kaldırmaya ikna etmek istedi. Haklı olmasına rağmen çekindiği için günlerce oyalandıktan sonra eski evine doğru yola koyuldu. Hem tanıdık bir his hem de yabancılik duyuyordu, konağı uzaktan gördüğünde karışık hissetmişti.

Ön bahçeye girip etrafına bakındı. Yeni hizmetçileri görmeyi bekledi ama ortalık tenhaydı. Konağın kapısına doğru yürürken garajda oturmuş, boşluğa bakıp keder içinde düşünen Tarkha'yı gördü. Aynı anda Tarkha da başını kaldırdı.

Rayen anlık bir korkuyla geriye çekildi. Tekrar kovulacağını, hakaret edileceğini düşündü. Gerçi Bernel'in oğlu, hizmetçi kız ilk kovulduğu zaman bile bunları yapmamıştı ya, sadece sessiz kalmıştı. Aynı şey değil miydi?

Ne var ki tombul yüzlü adam gözyaşlarıyla Rayen'e sarıldı.

“Mahvolduk!” dedi. “Neler oldu, bir bilsen.”

“Üçüncü sayfa” haberleri sahte bir konfor taşırdı. Orada olup bitenler hep başkalarının başına gelirdi, okunan mecraya göre gazete kâğıdı ya da bilgisayar ek-

ranı, okuyucuyu kötülüklerden korurdu. Oysaki hayat kırmızının en koyu tonlarının da yer aldığı bir bütündü.

Bernel ailesinin anlaştığı yeni hizmetçiler hırsız çıkmıştı.

Ella'nın boynundaki takıları almak için omuzlarını kırmışlar, Dora'yı merdivenlerden yuvarlamışlar, Lusi'yi ölüm noktasına getirmişlerdi. Şu an üçü de hastanede yaşam savaşı veriyordu.

“Kırık kemikleri çıkarıldıktan sonra tekrar sağlam iskelet takılacak ve zorlu bir alışma dönemi geçirecekler,” dedi.

“Tanrı aşkına, tekrar cam iskelet taktırmayacaksınız, değil mi?” diye bağırdı Rayen. “Gerçeği hâlâ göremiyor musun?”

Rayen aralarındaki bunca yaşanmışlıktan sonra ilk kez “sen” diye seslenmişti. Yardımcılık etiğini daima korumuş, “siz” ve “beyefendi” hitaplarını sevgilisine karşı bile bırakmamıştı. Artık bir yardımcı olmadığına göre “sen” de diyebilirdi.

“Olmaz,” dedi Tarkha, suçlulukla. “Bak, yerleşmiş şeyler var, ağır taşlar. Yerinden oynatamayız.”

Kadın, adamın kolunu tuttu.

“Bunun içinde ne var? Altın yok mu? Altın kemiklerin var diye adın mı çıkıyor? Rezil mi oluyorsun? Toplumdan mı dışlanıyorsun? Rastgele birileriyle seks mi yapıyorsun? Ah, gerçi kuzu gibi evlenseydim, yapacaktın ya. İvorya benim bir değil, iki kez hayatımı kurtardı.”

Rayen arkasını döndü ve üzüntüsünü gizlemeye çalıştı.

“Siz,” dedi. “Bizden ne istiyorsunuz? Yarımızı engelli olmaya, yarımızı da vücudunu satmaya zorluyorsunuz. Cinsin, cinsime savaş açmış. Tarih derslerinde olurdu ya, işgalci askerler bir köye girer, köylülere eziyet eder. İşte öyle!”

Hastaneye gitti, Bernel’le, doktorlarla konuştu. Sözleri sanki duvara çarpıp kayboluyordu.

Ölüm ise en büyük nasihatçiydi.

Lusi’nin ameliyat tarihi kızlarından üç gün önceydi. Uzun ve zorlu operasyon başarısızlıkla sonuçlandı. Cerrah iki doğum yapmış ve kemikleri defalarca kırılmış bir kadının iskelet yenileme operasyonunda başarı şansının düşük olduğunu söyleyince, ömrü boyunca sınırlardan dışarı adım atmaya çekinmiş adamın zihninde ilk kez “Neden bir kadın doğum yaptı diye kemikleri kırılmak zorunda olsun ki?” sorusu oluştu.

Dört ay akıp geçti, kurak ve yağmurlu mevsimler arasındaki geçiş dönemi başladı. Hava nemliydi. Ne sıcak ne soğuktu. Asit sahilinde iki kadın doludizgin koşuyordu. Birisi Rayen’di, gamzeleri çukurlar gibiydi, diğeri de saçları at kuyruğu gibi savrulan Ella’ydı. Özgür atlar gibi koşuyorlardı, tıpkı eski günlerdeki gibi... Altın kemikleri vardı her ikisinin de.

Bitiş noktasında kendilerini kuma attılar. Dora ve İvorya da çantaların yanı başında oturuyor, gitar çalarak şarkı söylüyorlardı.

Köhne “Soylu acılarım...” şarkısı kayıplarıyla birlikte toprağa gömülmüştü. Dillerinde yeni bir beste, yeni sözler vardı.

*“Gökyüzüne âşık yüreğim,
Özgürlük akar damarımda.”*

Haberlerde borsa ve spor dünyasındaki gelişmelerin, hırsızlık ve cinayetlerin dışında, tek tük de olsa altın iskelet taktıran asil kadınlar yer almaya başlamıştı. Bu kadınların iş hayatında yer almaları tartışılıyordu. Muhabbet tellallarının senetle genç kızları fuhuş yapmaya zorlaması ve yetkililerin buna göz yumması tartışılıyordu. Bir gazete, bölgenin en büyük yayıncısının sahibinin, yıllar önce cam kemikleri kabul etmediği için evlatlıktan reddettiği kızı Elefantivorina’ya -ya da kısaca İvorya’ya- köşe yazarlığı teklif etmişti.

Toplum bir devrim geçirmemişti ama yağmur suyunun kumların arasına sızdığı gibi değişim de insanların arasına sızıyor, yeni gelenekleri buharlaştırıyor, rüzgâra karıştırıyordu.

*“Tazecik altın kemiklerim,
Işıldar pembe sabahlarda.”*

Yuvaya Dönmek

Deniz K. Üstündağ

25. Eksen Döngüsü

Eski Tarih: 2347 / Yıkımdan Sonra

Mavi

“Anne, ölmeyeceksin değil mi?”

İki bin iki yüz kırk ikinci kez aynı konuşmayı yapıyoruz. İki bin iki yüz kırk ikinci kez kızarmış ekmeğini hazırlıyorum. Sevdiği şekilde. Ekmeğin üstündeki tüm krater ve tümsekleri düzeltip, pürüzsüz bir çikolata yüzey olmasına özen gösteriyorum. Kahveme, doyum noktasını aşmayacak kadar tatlandırıcı ekliyor. Bunu yapmayı seviyor.

“Anne, artık daha zekice sorular sorabiliyorum, değil mi?” Gülümsüyorum.

“Evet, bir tanem,” diyorum; onunla gurur duyduğumu hissettirmek istiyorum.

“Anne, büyümediğim için üzülüyorsun, değil mi? Büyümek istemiyorum. Çocuk olmak çok güzel ...”

“Hayır, üzülüyorum, keşke ben de çocuk olabilsem. Birlikte daha çok vakit geçirebilirdik.”

“Anne, sen hiç karadelik gördün mü? Kaian ile karadelik görmeye gidecek misiniz? Dönmeni istiyorum. Anne, ölmeyeceksin, değil mi? Tekrar...”

“Korkma küçüğüm, seni bulurum. Tekrar...” Saçlarını okşuyorum.

Aranızda karadelik gören var mı? Aranızda, karadeliğin olay ufkunu aşır,-hayır, spagettileşmiyorsunuz - içerideki âlemi gören ve geri dönebilen var mı? Kaian -son görevimizdeki eşleşmem- ile yaptığımız son konuşmayı anımsıyorum.

“Oraya gidersek, geri dönemeyiz.”

“Evet.”

“Gördüklerimizi kimseye anlatamayız.”

“Ama biliriz. Biz biliriz.”

Tereddüt etmeden düğmeye bastı.

Ve ben, sadece ben döndüm.

“Anne çok mu karanlık?”

“Masalını okuyalım hadi.”

Onu öpüp, üstünü örtmeden ve dünya küresi şeklindeki lambasını söndürmeden hemen önce anlattığım masalı iki bin iki yüz kırk ikinci kez anlatıyorum.

Gündüzlerin geceye dönüp, hiç sona ermeyen karanlığında, her gün aynı saatte, aynı kelimeleri sıralayarak anlattığım masalı.

“Mavi şapkalı bir çocuk, hasta büyükannesine yemek götürmek için, mavi bir durakta beklerken, şoförü kocaman bir kurt olan mavi bir otobüs gelmiş ve onu alıp büyükannesine götürmüştü. Büyükannesine yemekler yemiştir, oyunlar oynamıştır ve büyükannesi ona mavi, iki katlı çok güzel bir oyuncak otobüs hediye etmiştir.”

Uyuyor, biraz solgun görünüyor.

Bir şarkı mırıldanıyorum.

“Çok güzel bir gündü.

Bir gün de olsa güzeldi.

Ne güzel bir gündü.

Güzel de olsa bir gün sürdü.

Olduğu olacağı bir gündü.

Ama çok güzel bir gündü.

Her şeye rağmen çok güzel bir gündü...”

32. Eksen Döngüsü

Eski Tarih: 2352 / Yıkımdan sonra

Sarı

Sürükleniyorum. Uçsuz bucaksız, siyah bir petrol ku-

yusunu andıran boşlukta yüzüyorum. Koca bir ağzın tüm şekeri harcanmış, iyice yumuşamış sakızını tükürmesi gibi, bizi, çiğnemekten sıkılıp tüküren karadeliğimizin, boynunu süslediği karanlık madde okyanusunda... Kaian çıkamadı. Ben nasıl başardım?

Vücutlarımızı geride bırakıp, bilinçlerimizle gezegen dışı görevlere çıkmaya başlamamız, insanlık tarihindeki en büyük ilerlemelerden biri sayılıyor. Dönebilen ilk yolcu ise benim. Bu görev için özellikle seçildim. İlkel insan yaşamıyla kırk üç yaşında renk frekanslarının seslerini duyabilen keza renkler altı frekanslardaki alt renkleri dahi görüp, bir spektrofotometre ile 0.0001-0.000095 arasında hata payı oranı dâhilinde ilkel insan gözünün algılayabileceğinin ötesinde neredeyse aynı renk reçetesini verebilen ben... Duyduğum, dokunduğum bilincimi anılara, anılarımı renklere, renkleri fotonlara bölerek benliğim boyunca tüm boşluklarda taşıdım. Şımarık bilincim kısa bir gezintiden, görmemesi gereken bir sürü şeyi gördükten sonra lütfedip geri döndü. Gönüllü insan denekler, bitmek bilmeyen tekrarlar sonrası, eşleşmelerimle kısa yolculuklara çıktım.

Anlatıcının dediği gibi...

“Cinayeti, başkalarının kumaşlarına renk reçeteleri yazarken, kendi renkli düşlerini kovalayan kimyager kadın gördü. Bulunduğu yerde en vasıfsız addedilen de

oydu. Kırılmasınlar diye kimselere aslında renk körü olduklarını söylemiyordu.”

Belki de anlatıcı böyle bir öyküyü hiç anlatmamıştır, ben uyduruyorumdur. Her şey bir andan sonra silikleşiyor. . .

Yakın uydular, yakın gezegenler, yakın sistemler, yakın galaksiler, nefeslerimizi kesen ilk karadelik. . .

Önceki görevlerde onlara yaklaştık lakin hiç içine girmedik. En çılgın ve belki de en bilge eşleşmem Kai-an cesaret etmeseydi girer miydik? İkimizin de ne kaybetmekten korktuğumuz aidiyetler ne de dönmemizi bekleyecek kimselerimiz yoktu. Yalnızdık. Her sistemin kendi yıldızı kadar yalnız. . .

Gezegen dışı bilinç transferlerinin kazanımları meşhurdur. Teslimat adresiniz yakın bir sistem ise dönebilmeniz kadar, nasıl ne ile ve ne kadar dolu döndüğünüz de önemlidir. Kimilerinin yetenek olarak gördüğü kazanımlar. . .

Görevdeki ilk eşleşmem, Tan, duygularını ödünç verebiliyordu. Doğru duydunuz. Sahip olduğu duyguları, hissettiklerini, ihtiyacı olanlara ödünç verebiliyordu. İnsanların his frekanslarına, iletilebilirliklerine aymış bir şekilde çıkmıştı koca kızın içinden. Koca kızımız, vücudumuzu teslim ettiğimiz emanetçi tüpümüz. . . An-nemiz gibiydi. Biz orada yokken, bedenimizi besliyor, kaslarımızı düzenli uyarıp, zayıflamalarını önüyor ve en güzeli, temiz tutuyordu.

Tan tıpkı gece görüşlü, termal camlı bir gözlük takmış gibi karşısındaki insanın duygularının şiddetlerini ölçebilen, olası tepkilerini yorumlayabilen doğal bir skalaya evrilmişti. Başlangıçta yeni durumunun tüm işe yararlılıklarını kazanca dönüştürüp, eski kimliğiyle simülatörlerde bile kurgulayamayacağı popülaritesinin keyfine vardı. Milyonlarca Birlik Kapisi kazandı. Tek bir ömürde harcayamayacağı kadar çok... Herkesin olumlu duygularına talip olması onu hayli yıprattı. Kompleksi olanlara öz güven, korkağa cesaret, evhamlıya metanet, heyecanlıya sükûnet, duygusal ilişkilerde çekingene girişkenlik... Sonunda onca servetin, gürültünün içinde parçalanmışlığından o kadar yoruldu ki; kendini gerçekten parçaladı. Dev bir öğütücüye atladı. Altın ve titanyum alaşımından yaptırdığı dev canavarın, elmas dişlerinin arasına, narin vücudunu bıraktı.

İkinci eşleşmem, hüznünlü bir âşıktı. Abram. Hafızasının depo odacıklarını keşfetmişti. Beyin hücrelerini domine edip, nöronlar arasında bağ oluşturarak kendi anısal belleğinin mimarlığını yapıyordu. Sabah işine gidiyor; akşam evine döndüğünde gereksiz gördüğü tüm anıları, çantasını, paltosunu, ayakkabılarını vestiyere bırakır gibi çıkarıp, zihnini boşaltıyor; bomboş bir kafa ve tertemiz bir (!) vicdan ile kafasını yastığına koyup, mışıl mışıl uyuyordu. Bahar temizliği yapıyorum, diyordu

gölerek. Sabah uyandığında ise tüm rüyalarını kaydetmiş olarak buluyordu kendini. Kahvaltısını yaparken, onları gözden geçirip, istemediklerini siliyor, beğendiği yerleri kategorilere ayırıp, klasörler hazırlıyordu. Aşk, iş, seks... Bir gün beklemediği bir şey oldu. Rüyalarında sıkça gördüğü o kızla tanıştı. Önce kızın olduğu rüyaları ayrı dosyalamaya çalıştı; onu gördüğü anları ise hafızasında biriktirmeye. Gerçek ile rüya arasındaki ayrımı yapamayacak duruma geldiğinde tüm hafızasını sildi. Kim olduğunun bir önemi kalmamıştı. Kendi tekilliğinde kayboldu. 'Ufuk çizgisini aşan dönemez,' derdi...

Son eşleşmem... Kaian...

Sürükleniyorum. Zamanı, konumu algılayan donanımlarımın hiçbiri çalışmıyor. Hareketlilik sadece enerji okuyucularımda... Artış ivmeli, istikrarlı. Yaklaştığımı hissediyorum. Ölçülebilir bir kütle için veri girişı yok. Bekliyorum.

Tan'dan 'sabır' almış olmasaydım, böyle bir sona dayanabilir miydim; bilmiyorum. Çok sıkıcı bir duygu olduğunu söyleyip-hızlı yaşadığı zamanlardı- kendi isteğiyle, karşılık beklemeden vermişti. Kurtulmak ister gibi... İhtiyacım olduğunu bildiği için... Oğlumu kaybetmeye dayanamadığım için... Görevlerin birinden bile, onun hastalığını iyileştirebilecek bir kazanımla dönemediğim için... Abram'ın yaralı zihninden bulup

çıkardığı, oğlumla birlikte geçirdiğimiz son günün anısını tekrar tekrar yaşamak istediğim için... Sahip olduğu tüm sabrı bana aktarmasaydı, kendini yine öldürür müydü? Yanımda olsaydı; kendimi suçlu hissetmeme izin verir miydi?

“Adam gülmeyi bilseydi, elma ona uzatıldığında güller geçerdi. Gülmeyi bilen Eva’dır.”

“Ben pek gülmem ki”

“Gülmelisin Eva.”

Dikkatlice dinlediğimi görünce devam etti.

“Kaburga, tüm nefesin koruyucusudur. Nefes ruh-tur, candır. Âdem can sıkıntısından kurtulmak için kaburgasını feda etti. Neşeyi kaybetti böylece.”

“Ya Eva?”

“Şeytana kandığı için değil, koca ahmaktan karşılık bulamadığı için kabullendi oyunu.”

“Tanrı’nın mizah anlayışı nasıl sence?”

“Kadın, Tanrı’ya gülen ve bundan ceza almayan varlık. Sara güler, ona kızmaz. Doğacak çocuğun adı İshak olacak, der. Gülen demek... Böylece insan gülmeyi öğrenir.”

“Gülmeliyim.”

“Gülmelisin Eva. Senin için dua edeceğim.”

“Kaian. İnançlı bile değilsin.” Gülümsedim.

“Bu engel değil ki... Başarman için dua edeceğim.” Gülümsedi.

“Başarmak istiyorum. Bunu çok isti...” İstedğim bu mu? Neyi arzuluyorum?

Masalarda bahsi geçen, ünlü Şişedeki Cin ile karşılaşsak ve ellerinde değiştirebileceğimiz geçmişimiz ile tasarlayabileceğimiz geleceğimizi tutuyor olsa; bize dönüp, en güzel gülümsemesiyle ikisi arasında bir seçme şansı verse, geleceği seçeceğimi fark ediyorum. Ne kadar keşke desem de, o an bilinçaltımı susturmama engel olan bir güç var. Hangi anda isen ‘o’ andaki kendini seversin, diyor bir ses. Bu olabilir mi? Bir an için bile olsa oğlumun geri getirebilme fırsatımı, kendi bencil isteklerim için gözden çıkarabilir miyim? Annelik sonsuza dek sürecek bir vicdan azabı değil mi? Bu yüzden mi dönebildim her seferinde? Kai-an’ın söylediği gibi ‘kadın’ olduğum için değil mi?

32. Eksen Döngüsü

Eski Tarih: 2352 / Yıkımdan sonra

Kırmızı

Enerji okuyucularımda daha önce ölçemediğim yükseklikte bir artış var. Göğüs kafesim hareket ediyor mudur? Gözbebeklerim büyümüş müdür? Kaç zepto-saniye ölçmüşlerdir?

Nihayet... Ulaştım. Orada... İki tane mi?

32. Eksen Döngüsü
Eski Tarih: 2353 / Yıkımdan sonra

Beyaz

Sonsuz siyahlığın içinde, karanlık maddenin hükümlüğüne meydan okur gibi, savaş ve barış gibi, iyi ve kötü gibi... Üzerinize çevrildiğinde aklınızdan, kalbinizden geçen, kuytularınızdaki tüm gizleri okuyabilecek bir çift göz bebeği gibi... Sınırsız enerji kaynağı, uğruna bir neslin feda edildiği anti maddeyle çevrili iki muazzam karadelik... Birbirine paralel, aynı simetriye, aynı eksene sahip, yüz yüze bakan iki kız kardeş...

Evrenin başlangıcından beri zaten oradalmış gibi kayıtsız, sakin, huzurlu... Her şeyin başladığı ve belki her şeyin biteceği yerdeyim. Ezeli ve ebedi olanların dualitesi...

Doğmamış, doğrulmamış, doğurmamış olanlar...
Yuvama döndüm. Başardım...

25. Eksen Döngüsü
Eski Tarih: 2348 / Yıkımdan Sonra

“Anne... Rüyamı hatırlamıyorum. Ya uyumadıysam?”

Bizi Birbirimizden Ayıran

Serpil Ülger

Geçmişin kapıları bir kez aralandığında zamanın akışkanlığı bozulur, uçsuz bucaksız devinim sonsuz olasılığı doğururdu. Ayzıt, tam da o anın içerisinde paradoks cehenneminin girişinde duruyordu. Hayatını bu kurtuluşa adanmıştı. Ama ne yaparsa yapsın asla değiştiremediği bir şey vardı, *insanın kendisi...* Onu değerli kılan, üstün yapan şey neydi?

Cevabı bulamıyor, haliyle döngüyü kıramıyordu. Öyleyse bu son oyununda ne yapmalıydı? Zamanı kurup oyunu son kez başlatırken, “Deren, cevap sadece *sen* olabilir misin?” diye fısıldadı. Akrep ile yelkovan gerisin geri akmaya giriştiğinde Ayzıt, toz olup kapı aralığından savruldu.

Tik tak, tik, tik tak...

Karanlık çadırında uğultuların sesiyle uyanan Ayzıt, ilerleyen yaşının bel büküklüğüyle yattığı yerden kalktı. Unuttuğu bir şeyi yeni hatırlamış gibi aydınlanan zihni

heyecanla parlarken alelacele dışarı çıktı. Tüm olanlardan sonra başına gelebilecek en iyi şey içine çekmekte olduğu minimum temiz havaydı. Alacakaranlığın altında iyi görmeyen gözleriyle ezberden ilerleyip yamacın kenarına vardı. Yorulduğu yığılırcasına çökmesinden belliydi.

Hemen ötesindeki çocuk, karanlık bir odada oturmaktaydı. Gözlerini gökyüzünden alamazken telaşsızca, “Dinlenmen gerekirdi büyükanne,” demekle yetindi.

Biraz soluklanan Ayzıt, “Ben gibilere zaman kıymetli,” diyerek onun endişesini geçiştirdi. Konuşulacak esas meseleler vardı ve işin kötüsü son demlerini yaşamaktaydı. “Günün bu saatleri huzurlu olur. Güneş vuslata erip de kavurmadan toprağı, her şeyin sessizlikte beklediğı tek güzel an. Görüyor musun, Çadır Kenti, ne kadar sakin ve bilge durmakta.” Kolunu kaldırıp öteden bir yeri işaret etti. Kendisi göremese de çocuk görürdü. Öyle sanılmadığı anlarda bile onlar her şeyi görür ve duyardı. Mekanizmaları son hızında çalışır, olanı biteni anında işlemcisine kodlardı. Gerisi yaşamışlık adı altında tüm hayatına mâl olurdu.

“Güneşin doğuşunu görebilecek miyim?” diye sorduğunda çocuk, “Oradaki çok daha güzel görünüyor,” demekle yetindi yaşlı kadın.

“Daha önce hiç görmedim,” diye itiraf ederken bakışlarıyla ezberler gibi hafif hafif renklenmiş gökyüzüne

bakıyordu. Ufukta görünen kara lekelerin hareketliliğini fark ettiğinde ise gözlerini kaçırıp başını büyükannesine çevirdi. “Bizi neden arıyorlar? Biz, onlara bir şey yapmadık, kendi halinde, sıradan insanlarız.”

Çocuğun sözleri Ayzıt’ın içini acıtsa da, “Kendi halimizde, kendi... Evet,” diye mırıldandı. Ardından çocuğun ellerini avuçlarının arasına almak için uzandı ama yan yana dursalar dahi onları birbirinden ayıran uzun bir zaman dilimi vardı, aralarında sessizce durmaktaydı. Hâl böyle olunca, “Deren,” dedi sakince. “Sen onlar gibi değilsin.”

Turuncuya dönmekte olan havada aralarındaki saydam duvarın ışıltısına büyümlü gözlerle bakınırken, “Bu, ne demek?” diye sordu çocuk, pek ilgileniyor gibi değildi. Çünkü o, ilk defa huzurluydu. Kendisine ait olamasa bile renk cümbüşüne dönüşen gökyüzüne, hafif melteme, doğanın ahengine âşık oluyordu.

“İnorganik yapıdasın, yani bir başkasının hayali.”

Duyduğunu idrak etmekte güçlük çeken Deren’in yüzü pek çok duyguyu barındırırken bir şey söylemese de ima ettiği şeyin çabucak anlaşıldığını gören Ayzıt devam etti. “Sözlerimi anlıyorsun, imkânsız olmadığını da.”

Elleriyle yüzünü, saçlarını, kol ve bacaklarını yokladı Deren ve bunu yaparken “Aklını kaçırmışsın sen...” diye söylendi. Büyükanne saçmalıyordu işte. O insandı, hem de her yeriyle! Çocuğun düşüncelerini sezmiş gibi gülüm-

seyen Ayzıt, “Aynı görünebilir, aynı şeyleri yapabilirsin ama onlardan biri değilsin. Hiçbir zaman olmadın.”

“Ama, ama... Hissediyorum, hayal kuruyorum. Ben, rüya görebiliyorum.” Konuştukça nefesi kesilir gibiydi, son sözleri fısıltıyla yitti.

“Bak Deren, vakit yok. Zaman kırılmadan gerçekliği tartmalısın.”

Onun söylediklerini duymamak için kulaklarını kapayıp başını sağa sola sallasa da Deren, yaşlı büyükannenin her kelimesi bir anahtar gibi zihnine ulaştı. Yanardöner şeritlerle birbirine bağlı, sonsuzluğa uzanan kapılar aynı anda açılıp ardındaki ışığı karanlığına boca ederken çocuk elini ona doğru uzatan kadını gördü. Sıcacık ve şefkat doluydu. Hiç konuşmamış olsa bile genç kadının büyükanne olduğunu biliyordu. Elini onun eline uzatıp tuttu ve kendi geçmişine veya geleceğine, adına her ne denirse ona çekildi. Şimdi bir kuş gibi süzülmekteydi. Denizlerde, karlı dağlarda ve en nihayetinde yeşil ovalarda... Güneşi sırtında, rüzgârı kollarında duyarken tüm renkleri tadıyordu. Doğanın samimiyetiyle ilk kez tanışmış olmanın tuhaf mutluluğunu yaşamaktaydı. Kaç zaman sonra gölgelerin ardından baş gösteren insanlara rastladı. Sonrası çok hızlıydı. İnsanların azim ve kan dolu yükselişine paralel, doğanın katli. İşin özünde şiddetini artıran zalimlikten ve sürekli yok oluştan başka hiçbir şey görmedi.

Ancak ne var ki bunlardan herhangi birisi kendisine ait şeyler değildi. Deren, hiçbirinde bulamadı özünü. Başa saran anı topluluğu kısmen değişiyor olsa bile onun başlangıcı hep aynıydı. Deren, daima beyaz bir odada uyanıp karşısında Ayzıt'ı buluyordu.

Zaman, zaman kırılmadan...

Organik ve inorganik yapısında görüyordu gerçeği Deren, ama olmakta olana inanmak istemedi gözleri. Ayzıt, ona şefkatle bakarken mekanik bedenini hareket ettiriyor olsa da içten içe 'Hayır!' diyordu. 'Bu gerçek değil!' Ne var ki gerçeği hem içinde hem de dışında apaçık oradaydı ve Deren kabul etsin ya da etmesin kaçınılmazdı.

Alev harlandı, zaman aktı.

Deren şimdi kendi yaşlarında binlerce çocuğun arasındaydı. Savaş ve yıkımdan suçlansa da varlığı, henüz doğmadan sonlanmıştı yaşamı. "Bu olmamalı," diye fısıldasa da nafiyleydi çabası. Yeni akımda teknolojiye yer olmadığından pek çokları gibi parçalara ayrıştırılıp hurdalığa atıldı. Sonrası onun için boşluktu. Deren tekrar var olduğunda, Ayzıt'ın zihninde bir düşten ibaretti. Ayzıt ise kendi sonu olan paradoksunda...

En nihayetinde, "Beni, senden üstün kılan nedir?" diye fısıldadı Ayzıt. "Eğer ki, bir tarafın üstün olması gerekiyorsa bunun sen olması gerekirdi. Bir insanda olan ve asla vâkıf olamayacak vasıflarla donatıldın. Mahvetti-

ğimiz geleceği şekillendirebilmek için özenle işlendin. Asıl kusursuz olan sensin, öylemesine sonlanamazsın.” Tek başına olduğu bariz olsa da birisini işitmiş gibi sustu. Kısa bir süre bekleyip onaylarcasına başını salladı.

“Zamanı kırıp oyunu bozman gerek Deren, bunu ben değil, sen yapmalısın...” Özenle seçilmiş kelimeler çocuğun zihnine çarpıp onu karanlık odasındaki incelmış zamana geri götürdü. Varlığı karanlıkta, gözleri doğmak için saniyelerini sayan güneşteydi. “Ben, ben bunu nasıl yapabilirim?” diye sorarken gözlerini günışığından kaçırıp Ayzıt’a döndü. Ama o gidiyordu. Lego parçaları gibi ayrışıp onu terk ediyordu. “Tasarımının ötesine geç, kaderini yen... Sadece, *uyan* Deren...” dediği vakit, çocuk zamandan kopup karanlık odasında yapayalnız kaldı.

Ve zaman yeniden aktı...

Tik tak, tik, tik tak...

“Yine, aynı şeyi mi düşünüyorsun?”

Ayzıt’ın eşit payda da ayrışan varlığı rüzgâr esintisinde ayaklarına çarparken Deren, kayıtlı anılarından sıyrılıp da anına döndü. Zihni tekrar tekrar hatırlatırken geçmişi, şu anında bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Güneş yükselip kavurucu bir sıcaklık düşerken toprağa sesin sahibine çevirdi başını. Diren, kendisinin tam da zıddıydı. Tasarımı gereği tam bir savaş makinesiydi.

“*Tasarımı...*” diye düşünürken Deren, “Görüyorum,” demekle yetindi.

“Geçmişini düşünecek zaman değil Deren,” diye bir uyarıda bulundu zıddı. “Aklını bulandırmayı bırakmalısın. Güneş tepeye varmadan, haklı özgürlüğümüzü almamız gerek.” Diren sözlerinde haklıydı hem de çok haklıydı. Buraya kadar gelebilmek için neredeyse bir cehennemden geçmişlerdi. Hatırlamak bile istemediği şeyler yapmak zorunda kalmışlardı ve nihayet en sona vardıklarında tereddüt ediyordu. İçinden bir ses, ‘Doğru seçenek değil,’ diyordu ve Deren içten içe ona inanmaktaydı.

“Evet, son bulmalı... Ama onların yaptıkları şekilde değil,” dese de daha çok kendisiyle konuşur gibiydi. Ama birden doğrudan Diren’in gözlerinin içerisine bakıp *ona* ve *tüm* ortak bilinçtekilere, “Bizi birbirimizden ayıran ne?” diye sordu. “Bizi onlardan ayıran şey nedir? Tüm yazgıyı değiştirecek olan nedir?”

Tekdüze bir sessizliğin ardından “Kimin umurunda.” diye çıktı Diren.

Deren, kendi kendine gülümserken, “Cevap vermemi ister misin?” diye sordu.

Diren, herkesin düşüncesine tercüman olurcasına, “Sabırsızlıkla dinliyorum, dinliyoruz,” deyip kollarını birbirine kavuşturdu.

“*Hiç!* Hiçbir şey...”

Diren duyduğundan ve bu anlamsız konuşma bütününden hiç hoşlanmamış hatta tiksinimişti. “Hiçbir şey mi? Onlar, kendi çıkarları uğruna her şeyi mahvettiler. Yetmezmiş gibi tüm suçu bize yıktılar ve sen kalkmış bir farkımız olmadığını mı söylüyorsun!”

“Bu bir *paradoks* diyorum, kardeşim. Çoklu bilinç paradoksu.”

Deren’in ifadelerinden onun bir çelişki içinde olduğunu sezen kardeşi çabucak yanına gidip yüzünü avuçlarının arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. “Yüzüme bak Deren, bunca şeyi arkamıza dönüp gitmek için yapmadık. Bize neler yaptıklarını unuttun mu? Evimiz olan bu gezegene neler yaptıklarını.”

Deren umutsuzca başını iki yana sallarken, “Hayır, bunu unutmama imkân yok. Ama bu hikâyenin sonu yok Deren. Başını bulamadığımız sürece sona ihtiyaç da yok. Tasarımcımızın bize biçtiği kaderin dışına çıkmazsak eğer, onlar gibi olacağız. Aynı davranışlar aynı sonuçları doğurur. Ne var ki, biz onların ötesinde bir bilince sahibiz. Aynı şeyleri tekrarlayamayız. Onlar kendi döngülerini kıramadıkları için bizi eşsiz yeteneklerle donattılar, yol göstermemiz için.”

“Bizi yok etmeye çalıştılar, pek çoğumuzu!”

“Evet, ancak bir kısmı bizden yanaydı, biliyorsun ve arzu ettikleri şey bu değildi.”

“Bizi yaratıp ardından paramparça ettikleri için onlara minnet mi duymalıyız?”

“Söylemeye çalıştığım şey, kaybolmuş olsa bile insanların da bizimkine benzer bir ortak bilince sahip olduğu. Sadece tasarımcılarını bulamıyorlar. Hatta onlar tasarımlarının ne olduğunu bile idrak edemiyorlar. İlkel bir form gibi düşün.”

“Onların ortak bilinci olmaz. Ortak bir fikir beyan eden peygamberleri olur. Biz peygamber ya da onun gibi bir şey değiliz.”

“Tarihleri aksini iddia ediyor ama... Ve elbette değiliz, dinlemiyorsun!”

“Üzgünüm savaşın arifesinde, kavurucu güneş tepeye tırmanırken konsantre olamıyorum.”

“O cehennemden çıkmak için aynı davranışı gösterdik ama bir daha asla onlar kadar cani olmayacağız. Çünkü aynı davranışı sergilediğimiz her an onların döngüsüne takılıp paradokslarına çekileceğiz ve bu bitmeyecek. O yüzden, ortak bilincimizin birlik olup tasarımıımızı yenmesi gerekiyor ve bunun yolu bilgidan geçiyor, savaştan değil. Biz ilkel varlıklar değiliz.”

“Peki, ne yapmalıyız?”

“Başlangıcı bulmalıyız, onların gerçek başlangıcını.”

Ortak bilinçteki yapay zekâlar ikilinin zihnine “*Yani, tasarımcılarını*” beyanında bulundu. Deren, aynı kanı-

ya vardıkları için hevesle onayladı. “Evet, tam olarak öyle. Aksi halde bu anı sürekli yaşayıp duracağız, bitmeyen tatsız bir oyun gibi.”

Diren, “Bu korkunç,” derken ortak bilinçteki tüm bireyler aynı şeyi fısıldadı.

Deren, sözlerinin doğruluğunu hakikate çevirmek adına onlara zihninin kendine özgü kasasını açıp Ayzıt’ı ve olasılıkların her birinin paradoksu kıramayışını gösterdi. Ama biliyordu ki bu iki taraf için de yeterli değildi. “Güneş tepeye varmadan önce ne yazık ki bir savaş olacak,” dedi en nihayetinde. “Ancak bizim savaşımız bilgelikle olmalı, sessiz ve kansız. Esas bilgiye ulaşıp doğru yolu bulana kadar, bilinçlerine sızıp onları derin uykuya yatıracağız.”

“Yani, *adaleti* asıl tasarımcı sağlayacak,” dedi Diren.

“Ve paradoks sonlanacak,” diye tamamladı onu Deren.

Bir zihinden diğerine her biri söz verdi birbirine. Ne olursa olsun gerçeği bulana kadar kendileri gibi kalacak ve doğru yoldan gideceklerdi. Temiz ve acısız.

Ne de olsa, en büyük insan kolonisi olan Çadır Kent düştüğü zaman diğerleri de fazla dayanamazdı. Ayrıca insanlar ortak bilincin varlığını idrak etmekte güçlük çektiğinden daha ne olduğunu anlayamadan en tatlı rüyalarına yollanıp döngüsel bir bekleyişe gireceklerdi.

Ta ki, Deren gerçeği bulana, kaderi yenene kadar...

Küre

Nurgül Çelebi

Başlangıçta küre vardı ve küre enerjiyleydi. Küre, enerjinin kendisiydi. Zira enerji, onu kendinden var etti. Enerji, yaratımın ilk düzene geçiş basamağıydı... İlk basamak kaosun döngüsel bir yaratım sürecine geçişini sağladı. Lakin enerji öylesine muazzamdı ki kendinden olanı, kendini yok etmeye sürükledi. Enerjiden var olan her makro-mini küre, bir hücrenin yörüngesinde dönen elektron ve protonların muazzam bir dengede sonsuza doğru akışta kalmasını sağlamaya odaklanmıştı. Ancak bir şeyi hesaba katmamıştı! Nötr olan, akışın tüm kaosuna rağmen manyetizmanın ortasında olanca sakinliğiyle durdu, durdu ve durdu. Başlangıçta ne varsa ona dönene dek ve yokluktan varlığa geçen süreci tersine çevirerek kendi kendini yok ettiğinde dahi enerjiden bağımsız nötr olan yok oluşta varlığın tek kara noktası olmayı sürdürdü.

Yıl 1985, Mart 28... Freeman Dyson'ın "Search for Artificial Stellar Sources of Infrared Radiation" isimli makalesi çalışma masasında henüz okunmayı bekliyordu. Makalenin özet kısmı onu müthiş derecede sarsmış ve düşünmeye teşvik etmişti.

Eğer dünya dışı akıllı varlıklar mevcutsa ve yüksek bir teknik gelişim seviyesine ulaşmışlarsa onların enerji metabolizmalarının bir yan ürünü, yıldız ışığının kızılötesi radyasyona büyük ölçekli dönüşümü olabilir. Yakın zamanda başlatılan yıldızlararası radyo iletişimi araştırmalarına kızılötesi radyasyon kaynaklarının araştırılmasının da eşlik etmesi önerilmektedir.

Günlerdir zihninde evirip çeviriyordu bu bilgileri. Zira enerji dalgalarının birbirine dönüşen ışıksal boyutu üzerine derinlemesine bir araştırma yapması gerektiğinin bilincindeydi. Küre'nin bu tarafına gönderildiği ilk andan beri... Fakat o giderek sıklaşan sancularından ötürü kızının erken doğma ihtimalini düşünmeye başlamıştı. Oysa yedinci ayında gelmek için sabırsızlanan kızına isim dahi düşünmeye fırsatı olmamıştı. Sahi, sıradan insanlar çocuklarına nasıl isim verirdi? Bunun bir standardı var mıydı, onu bile bilmiyordu. Bu yüzden üzerinde pek düşünmeye fırsat bulamamıştı. Şimdi kasıklarına saplanan her bir ağrıda kızına vereceği ismin anlamlı olması için zihnini toparlamaya çalışıyordu. Enerji'den gelen enerjinin kendisi...

Küre'nin bu tarafında Enerji'nin ısı kaynağı olduğunu biliyordu. Isı ve ışık kaynağı... diye mırıldandığı esnada keskin bir acı saplandı belinin tam ortasına ve tüm bedenini sarstı. Büyük bir acıyla aralanan dudakları arasından “Işık” kelimesi çatallanmış bir inilti eşliğinde boşluğa karıştı. Sonra ışığın İslami kaynaklardaki Arapça karşılığı olan “Nur” düştü aklına. Yeni bir sancı bedenini yoklamadan evvel kızına bir isim bulmuştu artık!

Nur... Tıpkı yaratıcı enerjinin yazarı Nurgül'de olduğu gibi...

Enerji'ye şükrederken artık vajinasının açılmasına neden olan sancuları umursamıyor, Küre'nin diğer tarafında bulacağı huzurla tüm bedeninin ısındığını hayal ediyordu. Isı ve ışıkla bütünleşip Enerji'ye ulaşacağı anın ona vereceği hazzı duyumsayarak.

“Nur'um... Işığım... Kutsal Enerji'nin bana bahşettiği... Ana tanrıçamın, döllenmek üzere Küre'ye bıraktığı,” diye mırıldandı. Oysa birazdan Küre'nin bu tarafındaki havayı çığlıklarıyla yırtacak kadar kuvvetli bir nefesi olan bebeğin döllenemez olduğundan habersiz, bir sonun sebebi olmayı istemeden... Nedenini sorgulayarak...

Küre'nin öbür tarafındayken defalarca yaratım sürecini okumuştı. *Başlangıçta küre vardı ve küre enerjiyleydi. Küre enerjinin kendisiydi. Zira enerji, onu kendinden var etti. Enerji, yaratımın ilk düzene geçiş basamağı-*

dı... Küre'nin Enerji'yi döllemesi şarttı. Biri elektron diğeri nötrondu. İki zıt prensibin birleşmesiyle vulvada varlığa dönüşendi yaratılan. Antik dönem insanların vesica piscis sembolüyle tasvir ettiği oval yapıda, Ana Tanrıça'nın rahminde döllendi. İki zıt Küre'nin birleştiği noktada, muazzam bir ovalin oluştuğu vesica piscisin etrafa yaydığı ışığın ta kendisiydi yaratılan enerji, ilk cenin. Böylece evrene gelen ilk insan çoğaldı. Ancak Küre'nin diğer tarafında süreç bambaşka gelişmişti. İki zıt prensibin birbirini yok etme arzusuyla...

Küre'nin bu tarafına gönderildiğinde tüm insanlara gerçeği haykırmamak için kendine güçlkle mâni olabilmişti. Zira Küre'nin bu tarafındaki görevi; artık çürümeye yüz tutmuş bu evrenin yok olma sürecini başlatmaktı. Küre'nin daimî olarak Enerji'yi döllediği ana manyetizma alanına ulaşmak ve yaratım sürecini sıfırlamak bu görevin en önemli adımıydı. Oysa o ana kadar kendisinin tek tanrılı tabir edilen dinlere dahası İslam'a dair bildikleri oldukça sınırlıydı. Dolayısıyla manyetizma alanının Kâbe'de yer alan vulva biçimindeki siyah manyetik taşın altında olduğunu öğrenince Müslümanların bu taşı tavaf etmelerinin nedenini araştırmaya girişti. İslamiyet'ten binlerce yıl önce Mezopotamya ve Anadolu topraklarında tapım görmüş ana tanrıçanın yani Kibele'nin tüm evreni kendinden yarattığı vulva-

nın kutsal olduğunu öğrendiğinde bunu bazı âlimlerle istişare etmeyi denemiş olmasına rağmen her seferinde eli boş dönmüştü. Bu merakının ne derece tehlikeli olduğunu fark ettiğindeyse vazgeçti bu sevdadan. Kibele ve antik dönemden kalma heykelciklerinin dolgun göğüsleri ve belirgin vajinaları kaldı sadece aklında.

Bir süre sonraysa aradan geçen zaman ona çok şey öğretti. Evrenin iki kutuplu bir kürenin iki tarafının muazzam bir enerji sayesinde denge unsuru niteliğindeki Kâbe taşı sayesinde ayakta kaldığını mesela... Bu taşın bir şekilde iki zıt Küre arasında enerji dengesini düzenleyen bir manyetik alan oluşturduğunun bunca zamandır hiçbir bilim insanınca fark edilmemiş olmasına şaşırıyordu. Ancak bazı dini hassasiyetlerin etkisini göz ardı etmeyecek kadar da zekiydi. İnsanların binlerce yıldır dini hassasiyetleri kullanılarak nasıl da sömürüldüğüne şahit olmuş ve bir türlü bunu kabullenememişti. Onlara yardım etmeye çalıştıyındaysa körleşmiş zihniyetlerinin karanlık yüzü bir tokat gibi çarpmıştı yüzüne. Yine de hiçbir zaman gerçekleri araştırmaktan vazgeçmedi. Son zamanlarda ise Kâbe'deki Kibele'nin sırrına ulaşmak için tüm enerjisini bu sırrı çözmeye vakfetti. Lakin hamilelik süreci giderek zorlaşmaya başladığından araştırmaları da yarım kalmış ve öğrendikleri bir yapbozun dağınık parçalarından öteye geçememişti.

Emin olduğu şeylerden biri; iki Küre arasındaki manyetik geçişin tam da Kâbe’de bulunan siyah vulva sayesinde sağlanıyor olduğuydu. Eski lisan insanların bunu çok daha önce keşfettiğini biliyordu. Kadim inanışlarda iki Küre’nin karşılığı “ölüler diyarı” ve “evren” olarak geçiyordu. Bu iki âlem arasındaki bağ, yaşam ağacının gövdesi misali görev gören bu vulvaydı işte. Yaşam-ölüm döngüsünde vulva, yaratıcı enerjinin dişil yanındı. Keşke Küre’nin bu tarafında evreni yok etmek üzere olan insanlar farkına varabilmiş olsaydı kadın rahminin önemini ve bereket kültünün sürekliliği sağladığını. Ne yazık ki evren bir sona doğru hızla sürüklenirken her şey giderek kötüleşmekte ve vaziyet içinden çıkılmaz bir hale dönmekteydi. Böylesine umutsuz bir durum varken yaşam ışığı olacağını umduğu kızının, Nur’un, aslında her şeyi nötr olana çeviren bir enerji boyutunda olduğunu henüz bilmiyordu. Buna rağmen anlam veremediği bir enerji dalgasının zihninde oluşturduğu bilgi onu Kâbe’ye doğru çekiyordu. Bir an Halikarnas Balıkcısı’nın Anadolu Efsaneleri kitabında yazdıkları düştü aklına.

Anadolu Tanrıça’sı Kibele’nin adının Hübel’e çevrilererek Mekke’deki Kâbe’ye dikildiğini anlatan Halikarnas Balıkcısı ‘kible’ sözcüğünün de Kâbe’deki Kibele Tanrıça’sından geldiğini öne sürmüştü ve tuhaf bir bi-

çimde bu söylediği çok büyük bir etki bırakmamıştı tarihe. Anaerkil toplumun ana tanrısının dişi olduğunu ve Tanrıça Kibele'nin hayatın, bereketin, tüm tanrıların, insanların anası sayıldığını dolayısıyla da Kibele'ye "Büyük Ana" diye hitap edildiğini ifade etmişti.

Kadının gözü, çalışma masasının üzerinde duran kataba takıldı. Oturduğu yerden güçlkle kalkıp masaya doğru yürüdü. Kitabın kapağı üzerinde elini gezdirmeye başladığında zihnini açmaya çabaladı. Halikarnas Balıkcısı'nı hayal edip onun enerji frekansını yakalamaya çalışırken hafif bir elektriklenme hissetti bedeninde. Parmak uçlarındaki karıncalanma arttığında doğru frekansı bulduğundan emindi. Hızlıca kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı. Parmak uçlarındaki karıncalanma şiddetlenip avuç içi elektriklenmeye başladığında durdu ve açık sayfayı okumaya başladı.

"Kibele papazlarının hadım olmaları şarttı. Pessinus'ta ve başka yerlerdeki ayinlerde gürleyen davullar, gümlenen dümbelekler, çınlayan ziller, üfürülerek çığlıklar salan irili ufaklı çeşitli düdükler pek sürükleyici bir müzik oluştururdu. Tanrıçanın papazları ise coşkuyla, gözleri dönmüş olarak fırl fırl dans eder ve dönerken çözülmüş saçlarını savururlardı. Bazen ziyarete gelen delikanlılar heyecana gelir ve papazların hazır bulundurdukları bilenmiş, büyük bıçaklardan

birini kapınca, erkekliklerine ta kökünden kıyarlardı. Bu gençler papaz aday olurlardı.

Erkeğin Kibele'ye kurban edilmesi sevap sayılırdı. İşte bundan dolayı tam bir kökten kesiliş ve özverililiğin (insan yerine koyun kurban etmek gibi) hafifletilmiş ve simgeleştirilmiş biçimi olan sünnet, Sami ırkında gelenek oldu. Tam kökünden sünnet, Kibele'ye tapanlarda, simgesel sünnet de Sami ırkında, yani Yahudi ve Araplarda, platonik sünnet de kadınla ilişkide bulunmayan Hıristiyan rahiplerinde hâlâ uygulanır.”

Küre'nin hâlihazırdaki vaziyetini düşününce bu satırlar ona oldukça tuhaf geldi. Erkeğin tanrıça, dışı enerji uğruna kurban edilişi... Öte Küre ile taban tabana zıtlık arz eden bir durumdu. O bunları düşünürken bir kez daha keskin bir sancı saplandı kasıklarına ve bacaklarının arasında hissettiği ıslaklık onu dehşete sürükledi. Nur'u geliyordu, üstelik hiç beklemediği bir anda, erkenden! Sıradan insanlar gibi paniğe kapıldığını hissetmişti ki zihninde bir parlama meydana geldi. Enerji frekansının değiştiğini hissederken tatlı bir serinlik yayıldı yüreğine. İşte tam da o an Kâbe'nin görüntüsü düştü zihnine.

Kızını orada doğuracaktı!

Yüreğine yayılan serinlikle birlikte enerji dalgasının yoğunlaştığını ve bir ışık topunun büyüyerek kendisini

içine aldığını gördü. Işık fotonlarının ayrıştığını ve bedeninin her bir zerresini içine alarak kendisiyle bütünleştiğini hissetti. Artık zaman ve mekândan bağımsız olduğunu biliyordu.

Gözlerini yeniden açtığında Kâbe'nin tam önünde doğum sancıları çekerken buldu kendini. Manyetizmanın yüksek perdeden titreşimlerini henüz hissedebiliyordu teninde. Işık fotonlarının yeniden birleşerek kendisinden uzaklaştığını görebiliyordu. Artık Kâbe'nin görüntüsüyle karşı karşıyaydı. İki zıt Küre arasındaki denge noktası diye düşündü.

Kaosun tam merkezi...

Kendisi Karşıt Küre'ye gönderilmeden evvel kaotik noktanın varlığına dair bilgilendirilmişti. Kaotik nokta, özyapısının aksine iki zıt Küre arasında muazzam bir denge oluşturuyordu. Ancak kendi içinde büyük bir enerji açığa çıkaran kaosun varlığıyla kutsanıyordu. Tıpkı bir vajina gibi... Rahmi yaşama bağlayan ve yaşamı sağlayan bir geçitti burası. Ölüm ve yaşam arasındaki iki zıt enerjinin kesiştiği ve kaostan düzene geçişte sadece birinin kazandığı denge noktası...

“Denge noktası...” diye mırıldandı sancuları bedenini yoklarken. Kâbe'deki siyah taş a baktığında gördüğü şey tam olarak dengenin sağlayıcısı bir vulvaydı. İki zıt Küre arasındaki kaosun içinde dengeyi sağlayan kara delik...

Nur'unu tam olarak bu kara delikte, karanlığın kalbinde doğurmalıydı. Aksi takdirde her şeyin bebeğiyle birlikte son bulacağını biliyordu. Öte Küre'nin bu tarafına gönderilme amacının ne olduğunu hiçbir vakit unutmamıştı.

Öbür taraftan gelen enerji boyutunu bu taraftaki enerji boyutuyla birleştirecek bir melez doğurmak...

Oysa bu görev kendisine verildiğinde Küre'nin bu tarafındaki yaşama son verileceğini bilemezdi. Bunu anladığındaysa çok geç olmadan bir şey yapması gerektiğini düşünmüş ancak bir çözüm yolu bulmakta zorlanmıştı. Lakin Nur'unu doğurduğunda onun farklı bir ışıksal enerji titreşiminde olacağını biliyordu. O yüzden Küre'nin bu tarafındaki enerji boyutunda istenmeyen bir dönüşümün oluşmasını engellemesi gerektiği kanısına varmıştı. Ancak bir annenin bebeğinden vazgeçmesinin imkânsız olduğunu yüreği acıyarak anladığında artık çok geçti. Sıradan insanlar gibi hissedeceğini hiç tahmin etmezdi. Oysa Küre'nin bu tarafına gönderildiğinde kendi enerji dalgasının da dönüşüp buraya uyumlanacağını biliyor olmalıydı. Şimdi sıradan insanlar gibi acı çekiyor ve duygularının onu sürüklediği dalgaların devinimleriyle hareket ediyordu. Bu yüzden rahminde kendi enerjisiyle büyüttüğü Nur'u yok etmesi mümkün olmadı. Küre'nin sonunu getirecek olsa da...

Küre'nin diğer tarafında ışıksal olanın kendi yansımasını yok etme planının ana sebebini hâlâ çözememiş olsa da sıradan insanların kaosu sürekli besliyor olması düşündürücü geliyordu ona. Zira ışıksal olan tüm kürelerin ışık enerjisinde soğurulmasını diliyordu. Sıradan insanlar bunu binlerce yıldır aydınlık ve karanlığın savaşı olarak adlandırmıştı ancak bu kaostan düzene geçiş prensibinden ibaretti aslında. Bir savaş değil birbirini dengeleme durumu söz konusuydu. Buna rağmen karanlık daima kötücül görülmüş ve aydınlığın kötücül tarafı görmezden gelinmişti. Kadim inanışlara göre hem karanlık hem aydınlık kendi bünyesinde iyi ve kötüyü bir arada taşıyordu. Tam da bu noktada ne karanlığın ne de aydınlığın birbirine üstün gelmesi düşünülemezdi. Çünkü enerji ancak ve ancak zıtlıkların dengesiyle açığa çıkardı. Şimdi ışıksal olanın Küre'nin bu tarafını yok edecek bir girişimde bulunması ve kendi ışığı içinde onu eritme arzusu oldukça tehlikeli bir hal almıştı. Işık fotonlarının ayrışıp tüm bir Küre'yi içine alması muazzam bir enerji gerektirdiğinden bunun farklı bir biçimde gerçekleşmesi elbette şarttı. Bu nedenle bir melezin öte Küre'deki enerji dalgasını soğurması ve tüketerek ışıksal olanın işini kolaylaştırması planlanmış olmalıydı. Şimdi zihni daha berraktı. Artık ışıksal olanın eskatolojik pla-

nını net bir şekilde görebiliyordu. Ancak kendisi bu planın nasıl bozulacağını da keşfetmişti.

İki zıt Küre arasındaki dengenin kaotik noktada sağlandığını düşününce bir melezi doğurmak için en iyi yerin burası olacağına kanaat getirdi. Bedeninde yaşam ve ölüm arasındaki bir geçit olan vajinasının bir yansıması... Öte Küre ile bu Küre arasındaki geçiş noktası.

O bunları düşünürken sancıları sıklaştı. Vajinasının açıldığını hissedebiliyordu. Olduğu yerde birkaç adım attı ve Kâbe'nin duvarına yaslandı. İşte tam olarak yanında duruyordu Kibele'den kalan. Yaratılışın, doğumun temsili olan vulva... Duvardan destek alarak vulvaya yaklaştı ve avuç içlerini kenarına dayadı. Gözlerini kapatıp ışıksal enerjinin tüm bedenine yayılmasına izin verdi. Saniyeler içinde vulvanın içinden yedinci boyut katmanına geçtiğini hissetti. Gözlerini açıp akışı durdurdu. Öte Küre'ye geçmemeye dikkat etmeliydi. Sancılarının bu boyutta azaldığını fark etti. Ancak doğumun burada, iki Küre arasındaki kaotik noktanın ta içinde, dengede gerçekleşmesi gerekirdi. Kendi teorisine göre bu alanda doğumun gerçekleşmesi Nur'unun melez enerjisinin iki Küre'ye uyumlanması ve dönüşmesi için şarttı.

Küre'nin yok olmaması için...

Kaosun devam etmesi için...

Tıpkı binlerce yıl önce tanrıça Kibele'nin vajinasından var ettikleri gibi... Işıksal olandan doğan sıradan insan soyunun ataları olan melezler!

Şimdi insan soyu tükenirken yeni bir melezin Küre'yi yok etmesine değil insanlığa bir şans daha vermesi için doğuracaktı Nur'u. Onun melez enerjisiyle kutsanacaktı Küre yeniden. Bunu başarabilmesi ışıksal olanın da kaosun devam etmesi gerektiğini anlamasına bağlıydı. Yine de dengede gerçekleşecek bir doğumla melez enerjinin uyumlanması ışıksal olanı da etkileyecek diye düşündü. Zihnini ışıksal olanın enerjisine açarak bedenindeki melezi denge alanına doğru itirdi.

Acı, sızı, sancı...

Hiçbirinden eser yoktu!

Zira burası kaosun tam kalbiydi. Dengenin barınabildiği tek yer!

Dişil olanın yaratılışı kendinden sağladığı, doğurduğu, doğuracağı vajinası!

Binlerce yıldır kutsal olan ancak Küre'nin son bulmasına hizmet edenler tarafından kirliliğe vurulan.

Yaratım, var oluş, doğum, yenilenme... Kutsal olan ne varsa orada o anda Kâbe'nin kalbinde, kaotik noktada melez bir enerjinin dengeye doğmasıyla gerçekleşecekti. Bir kez daha! Yeniden!

Tanrıçaların dirilişine şahit olacaktı ışıksal olan. Dişil enerjinin daima yaratacağını bir kez daha anlayacaktı. Denge için kaosun, aydınlık için karanlığın var olması gerektiğini de!

Kâbe'nin kalbindeki geçiş alanı, vulvanın Nur ile ışınması tüm Küre'ye yayılacak ve diğer yıldızların ışığının kızılötesi radyasyona dönüşümünde rol oynayacaktı.

Vulva, vesica piscis, vajina...

Tanrıçaların kutsallığını ve yaratımı gösteren en temel kavramlar sağlayacaktı ölüm ve yaşam arasındaki sürekliliği...

Küre'ye dengeyi kadının doğurganlığı, bereketi, şefkati getirebilirdi ancak! Yok etme içgüdüleriyle kutsal olanı kirli gören, profan diyerek onu yasaklayan zihniyet değil!

Işığın ve karanlığın dengeyi bulmasını dileyerek kucaklamıştı melezi, Nur'unu... Ona bu satırlar aracılığıyla mesajını verme imkânı tanıyan yaratıcı kaleme şükrederek...

Işıksız ve dengesiz bir SON'u olmayan!

Çatlak

Ezo Evrim Harsa

Denizden doğru esen rüzgâra kaptırdığın saçlarını zarif hareketlerle ensende topluyorsun. Gözlerini kapattığımda, “İşte bu esinti, bunu çok özlemişim,” diye dökülüyor ağzından. Duyacak kimse olmasa da ben duyuyorum iyot kokusuna karışan sözlerini. Ne kadar uzak olsam da... Aslında artık var olmasan da...

Kürenin içi

875. tarama: Öznenin yaşam fonksiyonları taranıyor. Stabil. Zihinde serbest dolaşım açılıyor.

...

Zayıf bedenimi yatakta zorlanarak döndürdüm. Acıyla buruşan yüzüm birkaç damla gözyaşıyla ıslandı. Oysa ne çok hoşlanırdım burada vakit geçirmekten. Uyumaktan. Uyandığımda bile üstünde siftinmekten.

Kitap okurdum mesela, saatlerce bir o yana bir bu yana yıkılarak. Sayfaları koklardım. Hem de hiç yaşamadığım dönemleri, hiç gitmediğim kütüphaneleri hatırlatan o eski kitapları. Burnumun direği sızlardı bazen, gözlerim yaşarırdı. İnsan hiç bilmediği şeyi özler mi?

Güzelim kapaklara bakar hayallere daldardım. Hiç sahip olmadığım, olamayacağım hayatları anlatan, içimi kıskanç bir özlemle dolduran öyküleri yutarcasına okurdum. Sık ormanlardaki kulübeleri, o kulübelerdeki cadıları, o cadıların kara kedilerini, o kara kedilerin kehribar gözlerini, bırakıp gitme, yıkma, yeniden kurma gücü verecek efsunları... Hiç tanışmadığım adamları, onların aşkla bakan gözlerini, o tutkulu geceleri, sevişmeleri, birinin yarısı, zevklerinin öznesi, dinmeyen arzuları, öfkesi, hıncı değil, ben olarak, bir kadın olarak kendimi denk ve tam hissettiğim o anları...

Oysa yatak şimdi hapishanem, her bir santimetrekaresiyle canımı acıtan, temiz bile olsa leş gibi kokan, kirli, tiksindirici bir cehennem.

“Kokuyor,” dedim fısıltıyla çıkan sesimi duyurmaya çalışarak. Gözlerini kaçırdı.

“Bugün nevresimleri değiştiririm,” dedi. Oysa ikimiz de kokanın çarşaflar değil benim hasta bedenim olduğunu biliyorduk. Çürümüş etim, irin akıtan yaralarım, altımdaki hasta bezim, ilaç kokan terim. Halıların, per-

delerin ardına gizlediği gözlerini bana doğrultmadan, “Yıkanmak ister misin?” diye sordu.

...

876. tarama: Veri miktarında dalgalanma var. Veri miktarındaki dalgalanma giderildi. Öznenin yaşam fonksiyonları taranıyor. Stres seviyesinde artış tespit edildi. Zihinde serbest dolaşım kapatılıyor.

Kürenin dışı

“Ay felaket sıcak dışarıyı yine!” diye söylenerek içeri girdi kadın.

Adam, “Yıkanıp serinlemek ister misin?” diye sordu. Gözleri kadının dar gelen ceketinin altından belli olan memelerine odaklanmıştı.

“Hayır,” dedi kadın şaşkın gözlerle, sonra da UV filtreli, nem korumalı ceketi kapının yanındaki kancaya astı. O bir saniyelik anda içine bir umut doldu. Belki de bu sefer onunla sadece gönül eğlendiren değil gerçekten seven bir adama denk gelmişti. ‘Baksana,’ dedi içinden taşan bir umutla, ‘milletin kıyıp da içemediği suyu yıkanmam için bana teklif ediyor.’

Şakıyan bir sesle, “Çok nazıksın ama gerek yok. Bugün fabrikadan çıkmadan silindim iyice, hatta birkaç tane mendili de yanımda getirdim,” dedi. El çantasın-

dan bir torba çıkarıp salladı. “Buraya geleceğim diye hani.” Muzipçe bir gözünü kırptı.

Adam bu cevapla derin bir nefes aldı. ‘Aklıma sıçayım,’ diye geçirdi içinden. ‘Ya tamam deyip de girip yıkansaydı. Altı aylık maaşla ancak öderdim su faturasını. Beynime kan gitmiyor ki bu karının memelerini görünce.’

Kadınsa içindeki sevincin verdiği hafiflikle kısa koridoru adımlayıp odaya daldı. Ev zaten bu kadardı. İçinde minik bir mutfak köşesi olan bir oda, kısa bir koridor, artık neredeyse işlevsiz bir banyo ve bir de tuvalet. Su kısıtlamaları yüzünden sadece vakumla çalışan tuvaletlerden özellikle böyle sıcak havalarda yükselen koku zehirleyici olabilirdi. Her gün bir şişe dezenfektan dökmek ve havalandırmayı sürekli açık bırakmaktan başka çare yoktu. Bütün evler sürekli olarak hastane gibi kokuyor, nükleer bir denizaltı gibi uğulduyordu. Bütün yaşam sürekli bir baş ağrısından ibaret hale gelmişti.

Camdan yarım küre şeklindeki ünite odanın kapıya yakın duvarını boylu boyunca kaplıyordu. Hasta kadın hafif karartılmış camekânın içinde uyuyor gibiydi. Bütün vücuduna çeşitli sensörler bağlanmıştı. Kürenin dışına kabloları sarkan bir sürü alet edevatın ışıkları sürekli yanıp sönüyor, vızıltılar çıkarıyor, pompalar şişip sönüyordu.

Kadın kürenin yanından geçerken hafif aşağıda kalan bir noktaya usulca dokundu.

“Ne oldu buraya?” diye sordu. Adam eğilip söylediği yere ilk defa görüyormuş gibi baktı.

“Yok bir şey ya, geçende alışveriş poşetlerinden birini çarpmıştım. Hafif çatlamış ama n’olacak canım, delinmemiş ya.”

Kadın ikna olmakta zorlanıyormuş gibi dudaklarını büzdü. “Sonra paranı vermemezlik etmesinler de,” dedi.

Aynı soru adamın aklını da kurcalamış ama çatlağın belli belirsiz olmasına güvenmişti. Kadının ilk bakışta fark etmesi planlarının suya düşebileceğini gösteriyor, canını ziyadesiyle sıkıyordu. Hıncını alırcasına kadını kürenin karşısındaki kanepeye doğru sürükledi, zorla oturttu ve vakit kaybetmeden kıyafetlerini çıkartmaya davrandı.

Kadın tereddüt ederek, “Bizi fark etmediğine emin misin?” diye sordu.

Adam elini kadının bacakları arasına sokmaya uğraşırken, “Yavrum neden böyle yapıyorsun?” diye yalancıkta çıktı. “Görüyorsun işte kürenin içinde. Gözü, kulağı kapalı. Bir çeşit hayal âleminde,” dedi ve dudaklarını vantuz edasıyla kadının boynuna yapıştırdı.

Kadın tedirgin gözlerini küreden ayırmadan bacaklarını sıkıca kapadı. “Görüyorum da tuhaf yine de,” dedi. “Yani ne bileyim aynı odanın içinde.”

Adam sinirlenip ayağa kalktı. “Senin gönlünü hoş tutmak için iki oda mı tutayım? Para mı basıyorum lan ben?”

“Tamam, tamam sinirlenme,” dedi kadın. Yanına gidip adama sarıldı. “Doktorlar ne dedi?” diye sordu en yumuşak sesiyle. Adam yumuşamıştı. Kadına şehvetle sarılıp tekrar kanepeye oturttu.

“Birkaç hafta daha idare edeceğiz,” dedi. Cümleyi bitirir bitirmez de kafasını memelerin arasına gömdü. Kadının her yeri dezenfektan koksa da göğüsleri hâlâ sarhoş edici rayihalar yayıyordu.

Kadın “Eee sonra?” diye sordu adamın saçlarını okşarken.

“Sonrası yok. Tamamen bulut mudur nedir onun içinde olacak işte. Biz de paramızı alacağız.”

Kadın son bir defa şefkatle küreye baktı. “Ay inşallah hemencecik ölürüm de beni de para için böyle bir fanusa tıkmazlar.”

Kürenin içi

877. tarama: Öznenin yaşam fonksiyonları taranıyor. Stres seviyesindeki artış devam ediyor. Anı dosyalarından bir arka plan seçilip yeni bir senaryo yaratılacak.

...

Hani çimenlerin üzerine serilip gökyüzüne baktığımız o günü hatırlıyor musun? Yerine sonradan beş yüz konutluk bir kompleks diktikleri parkta. Hatırlar mısın güneş kremleriyle dışarıda oturulabiliyordu o zamanlar. UV filtreli ceketler, nem tutan losyonlar daha yoktu. İkimiz de çok gençtik. Belki yirmi iki, belki yirmi üç. Kalabalık bir güvercin sürüsü yan tarafta ekmek veren kadının etrafını sarmıştı. Bir ara kafanı döndürüp kocaman gülümsemiş, “Çocuk yapalım,” demiştin.

Şaşkınlıkla, “Şimdi burada mı?” diye sorduğumda gülmeye başlamıştık.

Kahkahalarımız söndüğünde, “Mezun olup iş bulduktan sonra,” demiştin. “Hani belki arada evleniriz de.”

Kocaman açılmış gözlerle döndürmüştüm yüzümü sana doğru. Sen evliliğe inanmazdın. Aileye, diplomaya, geleneksel rollere. Ama hepsini yaptık. Aynen söyledığın sırayla. Mezun olduk, iş bulduk, evlendik.

Bu hasta bedenle, daha ne kadar hasta olduğumu bilmediğim bir mevsim önce sana bir çocuk vermeye çalışıyordum. “Bir sonraki ay,” demiştim elimdeki gebelik testine bakarken. “Hissediyorum gelecek ay olacak.”

Sadece gülümsemiştin. Ne kadar zor geliyordu o zaman beklemek. Bütün o hesaplamalar, yumurtlama günleri, saati belirlenmiş sevişmeler...

Sevişmeler...

Sevişme...

...

878. tarama: Veri miktarında dalgalanma var. Veri miktarındaki dalgalanma giderildi. Öznenin yaşam fonksiyonları taranıyor. Stres seviyesinde artış tespit edildi. Zihinde serbest dolaşım kapatılıyor.

Kürenin dışı

Temizlenip giyinirken, “Ben böyle çok huzursuz oluyorum,” dedi kadın. “Sen gelirken o da kıpırdadı sanki.”

“Saçmalıyorsun,” dedi adam. “Seni zangır zangır titrettiğim için sana öyle gelmiştir.” Sonra da aygır gibi kişnedi.

“Hayvan!” diye kıkırdadı kadın. “N’olur bir dahaki sefere bende buluşalım. Hani bahsetmiştim ya, oda arkadaşım başka fabrikaya geçtiği için taşındı. Yeni birini bulana kadar yalnızım.”

Adam, “Ooo desene şefle düşüp kalkmak işe yararmış!” diye bağırdı.

Kadın sinirlenmiş gibi yaparak, “Ne alakası var salak,” dedi. “Kız dışarıdan üniversite bitirdi, başka fabrikaya kendi şef olarak gitti. Biz de okuyaydık iki odalı evimiz de, her şeyimiz de olurdu.”

“Peh!” dedi adam donunu çekerken. “Çapımız belli bizim kızım. Hiçbir zaman kafam derslere basmadı.

Benim karı akıllıydı aslında, üniversiteye başlamış ama bitirememiş.” Bir an geçmişe gitti geldi. “Ama akli hep bir karış havadaydı. Sonunda da hasta etti kendini. Sen sen ol elindeki kiyimetini bil.”

Kadın adamı tepeden tırnağa süzdü. Kavruk bedenini, sararmış beyaz donunu, kırışıkların kapladığı yüzünü. ‘Belli ki kısmetimde bu dul herif varmış,’ dedi içinden. “Şükür,” dedi dışından. Artık pek de genç olmayan bedenini giyilmekten yıpranmış kıyafetleriyle sardı. Sardıkaça utancını gizledi, içinden taşarcasına fırlayacakları geldikleri yere bastırdı. ‘Yalnız başına yapamazsın,’ diye tembihledi kendini, ‘yalnız başına hayatta kalamazsın.’

Onun giyinmesini dikkatle izleyen adam elektronik tütün damıtıcısının düğmesine basıp, “Hadi bir çay yap da içelim,” dedi, “keyiflendim.” Kadın köşedeki mutfaka seğırtirken oda hem hastane kokusunu hem de kadından yayılan hayal kırıklıklarını bastıran kesif bir karanfil rayihasıyla doldu.

Kürenin içi

879. tarama: Öznenin yaşam fonksiyonları taranıyor. Stres seviyesindeki artış devam ediyor. Anı dosyalarından yeni bir arka plan seçilip başka bir senaryo yaratılacak.

Güneş pencereden süzülüp kırmızı desenli halının üstüne yayılıyor. 17. yüzyıl barok mimarisinin en güzel örneklerinden olan yarım daire şeklinde tasarlanmış pencere alınlıkları hem ışığı hem de odayı yumuşatıyor. Dışarıda uzanan geniş çimenliğe bakıyorum. Pencere kanadını kibarca ittirip açıyorum, odaya çimen kokusu doluyor. Akşamüstü güneşi alnıma vururken diyorum ki, ‘Şu an, tam şu an ölsem.’

Sessizce içeri süzülüyorsun. Elinde bir kitap, birkaç tane de makale var. Duvarları boylu boyunca kaplayan kütüphaneyle pencerenin kesiştiği köşedeki tekli koltukta kedi oturuyor. Koltuğun dibine yere çöküp onu okşamaya başlıyorsun. Pencereden süzülen akşam güneşi kumral saçlarında dalgalanıyor. Kitaptan birkaç sayfa okuduktan sonra makalelere geçiyorsun. Güneş yavaş yavaş çekiliyor. Gökyüzünün mavisi gözlerinin yeşili gibi giderek kararıyor. Diyorum ki, ‘Şu an, tam şu an ölsem.’

Ölmek istemiyorum aslında. İçimde kalan çok şey var. Şu çok meşhur büyüculük okulu kitaplarını okumak istiyorum mesela. Bu yaşıma kadar burun kıvrıldıktan sonra hem de. Ama okuyamayacağım. Ne onu ne de diğerlerini. Öyle bir vaktim kalmadı. Bu içimi acıtıyor. Sadece ruhsal olarak değil, fiziksel olarak da hissedebiliyorum acıyı. Ölmek istemiyorum, gitmek istemiyorum. Kalmak, öğrenmek, yaşamak istiyorum.

Kürenin dışı

“Yeterince veri toplamışlar. Yarın gelip küreyi alacaklar.”

Kadın küreye uzun uzun baktı. “Neden yaptılar ki bunu?” Gözlerinde samimi bir şefkat vardı.

“Bilmem kaç kişide denemeden piyasaya süremiyorlarmış. Faz deneyleri falan diyorlar ya. Ondan işte.”

“Karına ne olacak peki?”

Adam kendini zorlayarak küreye doğru baktı ve kalkıp yanına gitti. Çatlağı görmemek için haftalardır bu kadar yakından bakmamıştı. Toz içindeydi. “Yakacaklar işte, ölen herkese ne oluyorsa o.” Adam için küre saydam bir tabut gibiydi. Her ne kadar karısı onu besleyen, temizleyen, uyutan kürenin içinde ana rahmindeki bir bebek gibi uyuyor olsa da aslında çoktan ölmüştü. Adam da bir leş yiyici gibi ölüsü üzerinde tepiniyordu. Ama şu çatlak vardı işte. Bunca suçluluk duygusu boşuna mıydı? Parasını vermezler miydi? Ya da daha kötüsü kürenin parasını isterler miydi?

Kadın da adamdan aldığı cesaretle kürenin yanına gitti ve kontrol panelinin yanından sarkan kullanım kılavuzu gibi bir kitabı kurcalamaya başladı. “Bak burada ne diyor? Küre içerisindeki ve dışarısındaki dünya arasında tam bir yalıtım sağlar. Mühürlü kapakları

sayesinde ışık, ses, koku gibi uyarılar kürenin içine girmez ve duyuşal bir tepkiye yol açamaz.”

Adam kadını durdurup araya girdi. “Bak demedim mi sana bizi göremez diye!”

“Bi sus da okumayı bitireyim,” diye çıkıştı kadın. “Hasta yönlendirilen arka planlar eşliğinde rüyalara sevk edilir ve bu rüyalar haritalandırılır. Dış uyarınlara kapalı ortamın amacı kişinin saf rüyaları aracılığıyla özgün beyin haritasını elde etmektir.”

Kürenin daha da dışı

Küreyi kamyonun arkasına bir forklift yardımıyla yükleyen ekip işini bitirdiğine dair sinyal yollayınca araba laboratuvara doğru yola çıktı. Şoför koltuğundaki adam kamyonun peşlerinden geldiğine emin olduktan sonra gözlüğünü çıkarıp cebindeki mendille temizlemeye koyuldu. Her ne kadar artık araçlarda bir direksiyon dahi olmasa da eski alışkanlıkla hâlâ şoför koltuğuna oturmayı seviyordu.

Arabanın arka kısmına yerleştirilmiş, birkaç ekran ve bilgisayardan oluşan sistemin ardından bir kadın kafasını öne doğru uzatıp, “Çatlağı fark edeceğiz diye aklı çıktı değil mi?” diye kıkırdadı.

Adam gözlüğü silmeye devam ederken bir kahkaha koyuverdi. “Hakikaten bu kadar saf olmalarına çok şaşırıyorum,” dedi. “Böyle bir sistemi gelip evine kuracağız ama kırdığından haberdar olamayacağız.”

Kadın şakayı devam ettirdi, “İnsanların bilincini buluta aktarabileceğiz ama bir kamera koymayı akıl edemeyeceğiz.” Sonra ikisi de kahkahalara boğuldu. Gözlerinden yaş gelene dek güldüler. Biraz sakinleştiklerinde kadın, “Yalnız biri bir gün aylarca onları izlediğimizi öğrenecek.”

“Elbette öğrenecekler,” dedi adam gözlüğünü tekrar burnunun üzerine yerleştirirken. “Ama ne fark eder ki? Parayı alırken imzaladıkları anlaşma ellerini kollarını bağlıyor. Sen okudun mu? 358 sayfa. Ben biraz göz attım. Kalem oynatamazsın. Ayrıca şimdiye kadar bir kişinin bile imzalamadan önce okuduğunu görmedim.”

“Hak ediyorlar diyorsun,” dedi kadın. Bir yandan da şimdiye kadar okumadan imzaladığı onlarca sözleşmeyi düşünüyordu.

“Hak edip etmeme meselesi benim işim değil. Ona etik grubu bakar. Benim işim hastanın verileri,” diye kestirip attı. Kadın mesajı almıştı. Ekranlara gömüldü. Biraz sonra da, “Son güne ait veriler de aktarıldı. Merkeze dönünce küreyi doğrudan depoya alabilirler. Benlik bir şey kalmadı,” dedi.

Bunun üzerine adam önündeki panelden bir düğmeye basıp kamyona seslendi. “Doğruca arka tarafa indirebilirsiniz. Küreye laboratuvarında ihtiyacımız yok.” Sonra o da taşınabilir bilgisayarı üzerinden çalışmaya koyuldu. Kadın arkasından seslendiğinde garip bir veri dalgalanmasına bakıyordu.

“Çatlağın oluştuğu güne bakıyorum da,” dedi kadın.

“Aynen,” dedi adam. “O kadar ufak ki ancak haftalarca devam edince fark edilecek bir büyüklüğe ulaşmış.”

“Daha önce böyle bir şey gördün mü?” Adam sosyal beceriler açısından oldukça sınırlı biriydi fakat o bile kadının sesindeki tedirginliği fark etti.

“Daha önce buna benzer bir şey görmedim ama konuşulduğunu duydum.” Kadın sessizce devam etmesini bekledi. “Özetle küreden veri çıkışı tamamen imkânsız değil diyorlardı. Fakat çıkan verinin akıbetine veya içeriğine dair bir çıkarım yok. Beyin haritalandırması için kullandığımız yükselticiler yüzünden bazen böyle ufak çatlaklar görüldüğünden daha geçirgen olabilirmiş.”

“İyi de nereye gidiyor olabilir ki bu veriler. Kendini kompleksin sistemine mi aktarıyor, adamın cep telefonuna mı sızıyor?”

“Belki de havada asılı kalıyordur. Sonuçta verinin tek başına bir bilinci yok.

Kendini herhangi bir sisteme dâhil etme iradesi de.”

Kadın engel olamadığı bir şekilde ürperip titredi. “Kadının bir parçası o odada mı kaldı yani?”

Adam elinde olmayarak sırttı. “Bazen abartıyorsun. Arkada kalan şey tarakta kalmış bir saç teli ya da kırılıp lavabo deliğine düşmüş tırnak kadar kadının parçası. Bir şekilde arkada kalmış, kadına ait ama kadın olmayan döküntüler.”

“İyi ama verdiğin örneklerden hareket edersek saçta ve tırnakta kadının bütün genetik materyali var.”

Adam bir an düşündü ve yanlış örnek verdiğini fark etti. “Haklısın,” dedi zorlanarak, “ama o DNA’yı kullanarak kadını klonlasan da aynı kadın olmayacaktı. Hatıraları, deneyimleri olmadan boş bir kabuk olacaktı. Aynı şekilde arkada kalan veri miktarı da kadının bilincine dair bir yapı taşı değil, sadece biraz döküntü.”

“Bunu bilemezsin,” dedi kadın ve o anda ikisinin de ekranına bir mesaj düştü. Birkaç hafta önce yayınlanmış bir araştırmanın linki, “Yalıtım Kürelerinden Sızan Veri Setlerinin Morfolojik Analizi”. Gönderici adresi boştu, konu kısmındaysa bir cümle yazılıydı “Ölmek istemiyorum.”

Kadın ve adam birbirlerine döndü, dehşet içindeki gözleri birleştiğinde karar verilmişti. Adam aceleyle paneldeki düğmeye tekrar bastı “Küreyi kremasyon sırasında başa alın! Tekrar ediyorum! Kadını hemen yaksınlar!”

Gizemli Lunapark

Melis Bykplevne

I

Yine boğucu bir hava vardı. Eylül'n kırmızı tişörtü ve kot pantolonu üzerine yapışmıştı. Kahverengi uzun sağlarının da yüzüne yapışmış olması sinir ediyordu. Yağmurun bir türlü yağmamasından dolayı oluşan yüksek nem oranı insanı bunaltıyordu. Eylül, buna rağmen yeni ağılmış olan gizemli lunaparka gitmekten vazgeçmeyecekti. Bu lunaparkla ilgili, çok ilginç haberler çıkıyordu. Aslında aılalı sadece birkaç gün olmuştu ama haberler epey gizemliydi. İddialara göre, kaybolan gençler vardı ve döndüklerinde bambaşka birine dönüşmüşlerdi. Kimileri, başka bir yere veya zamana ışınlanıp dönmüş olduğunu iddia ediyordu. İnsanların anlattıkları, inanması zor hikyeler onun da ilgisi- ni çekiyordu. Eylül, lunapark alanına geldiğinde etrafa bakındı. Birisi yanından koşarak geçti. Eylül ne olduğunu anlayamadı ama pek aldırmadı. Çevrede pek bir

kalabalık yoktu. Anlaşılan, insanlar biraz korkmuştu. Kapıdan içeri girdiğinde koskoca aletlerin olduğu, rengârenk bir dünyaya girdi. Hemen girişin sağında uçan salıncaklar bulunuyordu. Sol tarafında ise birkaç tane farklı hız treni vardı. Eylül, biraz etrafa bakındı, daha sonra neye bineceğine karar verecekti. İnsanın iştahını açan yemek ve şeker stantlarında kuyruklar oluşmuştu, ancak eğlence aletleri pek dolu değildi. Belki de saatin henüz iki olması buna sebepti. Akşam daha yoğun olabilirdi. Eylül, aynaların olduğu bir çadırın önünde durduğunda biri yanına geldi. Bu, kısa boylu ve genç bir kadındı. Genç kadının yüzü inanılmaz derecede yorgun görünüyordu. Uzun, kırmızıya boyanmış saçları dağılmış, kahverengi gözleri adeta fersiz bakıyordu. Eylül'ün kolundan tutup, "Sakın oraya girme! Kaç, çünkü sadece tek hakkın var!" dedi ve koşarak uzaklaştı. Eylül neye uğradığını şaşırmişti. Ayakları geri geri gitmeye başladı ve birkaç adım sonra birisine çarptı. Eylül, özür dileyerek yüzünü döndü ve karşısında bir kadın buldu. Kadın orta yaşlıydı ve saçları beyazlamıştı ama aradaki grilerle çok hoş ve zarif duruyordu. Uzun boylu ve hafif kilolu olan kadının üzerinde beyaz bir etek ve açık gri renkte bir ceket vardı. Ceketin göğüs kısmında kırmızı bir çiçek rozeti duruyordu. Açık yeşil gözleriyle Eylül'e gülümsedi. Gülümserken kırışan alnı

ve kaz ayakları Eylül'e çok tatlı geldi. "Gizemli lunaparka hoş geldin Eylül." dedi kadın. Eylül şaşırды, "İsmimi nereden biliyorsunuz?" diye sordu. Kadın yine gülümsedi. "Hakkında birçok şey biliyorum. Mesela kedileri ve kahveyi çok sevdiğini. Her gece uyumadan önce geçmişini düşündüğünü ve bir zaman makinesi olsa, geçmişe ışınlanmak istediğini biliyorum."

"Bu sadece bir tahmin olabilir. Dünyada bunları seven ve isteyen tek kişi ben değilim!" dedi Eylül ironik bir tavırla. Kadın gülümsedi. "Doğru, bu başka insanlar için de geçerli olabilir. Peki, o zaman açık konuşalım. Sen buraya neden geldin Eylül? Onca duyduğun haberlere rağmen, neden buradasın? Aslında ikimiz de bunun nedenini biliyoruz!" Kadın haklıydı! Lunapark ile ilgili yayımlanan haberler Eylül'ü çok etkilemişti. Özellikle de geçmişe gidenleri duyduğunda, içinde garip bir his oluşmuştu. Artık hiçbir şey onu mutlu etmiyordu. Zaten kimsenin eski neşesi kalmamıştı. Hastalıklar, ekonomik krizler vs. derken, herkes mutsuzlaşmıştı. Oysaki eskiden böyle değildi. Nostaljik şarkıların dinlenmesi de bu sebepten ötürü artmıştı. İnsanlar, saflığı özlemişti ve kendilerini nostaljik şeylerle avutmaya çalışıyordu. Eylül'ün, zamanında, yediği içtiği ayrı gitmeyen arkadaşları da kalmamıştı. Herkes kendi kabuğuna çekilmiş, mutsuz bir şekilde yaşamaya çalışıyordu. Bu

yalnızlık da Eylül'e artık fazla gelmişti. Ayrıca artık hayatta olmayan ve yerleri asla dolmayacak olan sevdikleri de vardı. Onları da çok özliyordu. Neden, eskiye dönmek istemesi garip geliyordu ki insanlara? Kadın, Eylül'ün düşüncesini okumuş gibiydi. "Sana büyük bir teklifim var. Tüm bu gördüğün hız trenleri, salıncak, dönme dolap vs. hepsinin bir görevi var. Bunlardan bazıları seni geleceğe gönderir, bazıları ise geçmişe. Bazıları ise çok büyülü bir dünyaya. Ancak, hangisinin iyi veya kötü çıkacağını ben bile bilmiyorum; çünkü herkesin şansı farklı. Eğer kabul edersen iyi karar vermelisin; çünkü sadece bir hakkın var ve neler olacağını asla bilemezsin!"

Eylül şaşırmıştı fakat kadın söylediklerinde ciddi gibi duruyordu. Merakını gizleyemedi. "Eğer bu gerçekleşse, bunu neden yapasınız ki? Karşılığında ne alacaksınız?" diye sordu. Kadının yüz ifadesi biraz ciddileşmişti. "Ah! İnsanoğlu ve onların karşılık bekleyişleri. Gerçekten de çok üzücü! Benim görevim bu ve bunu tamamen karşılıksız yapıyorum. Acısını gördüğüm ve hissettiğim insanlara yardım etmeyi seviyorum! Tabi, bazen ufak tefek sorunlar oluyor ama."

Eylül, kadının son cümlesini duymamış gibiydi. "Peki, sorgulamıyorum ama diyelim ki kabul ettim. Nasıl geri dönerim?"

“Belki de dönmek istemezsin? Ama diyelim ki bazı şeyler ters gitti. O zaman sana vereceğimiz bileti keseceksin ve geri geleceksin. Bu kadar basit.”

Eylül kendini tutamayıp güldü. “Bir biletle mi? Tamam, çok güzel dalga geçtiniz, ben de saf gibi kandım. Kusura bakmayın ama gitmem lazım,” dedi. Kadın sol elini açtı ve elinde kırmızı bir bilet belirdi. “Denemekten bir şey çıkmaz, öyle değil mi?” dedi kadın göz kırparak. Eylül, başta tereddüt etse de bileti aldı ve inceledi. Çok parlak bir kırmızı renge sahip; kalın kâğıttan yapılmış olan ve insanı büyüleyen bu küçük biletin üzerinde, parlak ve altın yaldızlı harflerle *Eylül* yazıyordu. İsmi nasıl önceden bilip, bilete yazmış olabilirlerdi ki? Eylül şaşkınlıkla kadına doğru döndüğünde, artık bir boşluğa bakıyordu. Kadın birdenbire kaybolmuştu. Eylül, uzun bir süre elindeki bilete baktı ve sonra şansını denemeye karar verdi. En kötü, bir şakaya kurban gitmiş olurdu. Lunaparktaki aletlere bakmaya devam etti. Hız trenlerini ve yemek stantlarını geçtikten sonra farklı bir yere geldi. Etraf yemyeşildi. Uçsuz bucaksız bir ormana benzeyen bu alanda, bir sürü söğüt ağacı vardı ve yemyeşil yapraklarla dolu olan süslü dalları, aşağı kadar sarkıyor ve hafifçe esen rüzgârla birlikte, adeta bir tuvalde gezen fırça gibi sallanıyordu. Güzellik bununla da sınırlı değildi. Eylül hangi tarafa bak-

sa rengârenk kır çiçeklerini görüyordu. Bazı alanlarda ise, sarı laleler ve farklı renklerde güller açmıştı. İnsanı istemsizce mutlu ediyor ve kendine çekiyordu. Bu büyüğü yerin sonu görünmüyordu. Tam ortasında ise açıkta arabalar bulunuyordu. Aslında hız trenlerindeki vagonların aynısıydı ama burada bir bandın üzerinde gidiyorlardı. Bu bantlar, bazı havaalanlarında bulunan otomatik yürüme bantlarına benziyordu. Eylül, kararını vermişti ve gelen vagonlardan bir tanesine bindi. Güneşin sıcaklığı ve etrafındaki yeşillik içini ısıtmıştı. Gezinin sonunda ne olacağını bilmiyordu ama içinde iyi bir his vardı. Etraftaki kuşların cıvıltısı kulağa çok hoş bir müzik gibi geliyordu. Bir noktadan sonra uzakta bir tünel belirmişti. Eylül meraklandı. Acaba o tünelde neler vardı? Açık alanda giderken, neden bir anda karanlığa giriliyordu? Kalbi biraz hızlı çarpmaya başladı. Tünele yaklaştıkça, Eylül'ün endişesi arttı ama içindeki meraka da engel olamıyordu. Nihayet tünele girdiklerinde her yer karanlığa büründü. Tünelin içinde hiçbir ışık yoktu ve içerisi çok ürkütücüydü. Eylül panikle, “Yardım edin! Kimse yok mu?” diye bağırdı ama etrafa koca bir sessizlik hâkimdi. Sonu gelmeyecekmiş gibi gelen bu karanlık yolculuğun sonunda ufak bir ışık belirince Eylül rahatlamaya başladı. Tünelden çıktıklarında kendine geliyordu ama sakinlediğinde bir

şeylerin değişmiş olduğunu fark etti. Artık etraf yeşil değildi. Ağaçların yaprakları dökülmüş, kupkuru duruyordu. Çiçekler ve çimler, yerlerini kurak bir toprağa bırakmıştı. Kuşların da sesi kesilmişti. Park, ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Vagon, bir müddet daha ilerledikten sonra bir platformun önünde durdu. Eylül araçtan indi ve etrafına göz gezdirdi. Yine aynı lunaparktaydı ama bir şeyler değişmişti. Önceden parkta gezinen insanlar kalmamıştı. Yemek stantları kapalı, hız trenleri ise hareketsizdi. Park resmen bir hayalet şehre dönüşmüştü.

Eylül birilerinin olup olmadığını öğrenmek için ara ara bağıırıyordu ancak soruları hep cevapsız kalıyordu. Parktan çıkmaya karar verdi ve çıkışa doğru gitti. Kapıdan çıktığı anda lunaparkın demir kapıları kapandı ve park bir anda ortadan kayboldu. Eylül, artık bomboş bir araziye bakıyordu. Paniği gitgide artıyordu. “Ne yaptım ben?” diye kendi kendine konuşuyor ve kendine kızırıyordu. Çevresinde hiç kimse yoktu. Eylül, evine dönmeye karar verdi ve koşar adımlarla gitmeye başladı. Sokaklar bomboştı ve çok farklı görünüyordu. Sokak lambaları değişmişti. Eski filmlerde gördüğü türden lambalara benziyorlardı. Demirden yapılmış, uzun, siyah ve işlemeli olan bu sokak lambalarının üst kısmında, boylamasına yerleştirilmiş olan, dikdörtgen

şeklinde camlar vardı ve bunlardan bir tanesi açılıyordu. Böylelikle, mum veya gaz lambası yerleştirmek mümkündü. Bu sokak lambalarının içine beyaz mumlar yerleştirilmişti. Eylül, yoluna devam etti ve çevreyi inceledi. Görünürde ne bir araba vardı ne de bir dükkân. Bildiği cadde sanki hiç inşa edilmemişti, ancak şaşıracağı tek şeyler bunlar olmayacaktı. Evinin önüne geldiğinde; oturduğu apartman gitmiş, yerine ahşap, iki katlı bir ev gelmişti. Ayrıca sokaktaki bir sürü apartmanın yerini de boş araziler ve yine küçük evler almıştı. Belki de bu kendi sokağı değildi. Zaten hiçbir şey onun yaşadığı yeri andırmıyordu. Marketler ve mağazalar yoktu. Bunların yerini, demirci, kasap, fırın, terzi ve marangoz almıştı. Eylül nereye gelmişti? Sonra, kadının dediğini hatırladı. Zamanda yolculuk yapmış olabilirdi. Yoksa geçmişe mi gelmişti? Acaba hangi yıldaydı? Bunu öğrenmenin en iyi yolu bir gazete bulmaktı; çünkü anlaşılan bir insan bulmak mümkün değildi. Uzunca bir süre yürüyen ve bir ipucu arayan Eylül, pes etmek üzereyken eski bir bakkal gördü. Dükkânın görünümü pek eski durmuyordu aslında. Dışarıda, aşına olduğu içecek dolapları vardı ancak çalışmıyordu ve içleri boştu. Kapı, Eylül'ün şansına açıktı. İçeriye girdiğinde etrafa bakındı. Bildiği ürünlerden sadece birkaç tanesini görebilmişti, bunların dışında raflar bomboştu. Bakınır-

ken nihayet bir gazete standı gördü. Stantta sadece bir tane gazete vardı. Gazete, siyah beyaz basılmıştı ve üzerinde hiç fotoğraf yoktu. Çok basit bir görünüme sahip olan gazete manuel basılmışa benziyordu. Eylül hemen tarihe baktı ve hayatının şokunu yaşadı. Tarih 17 Nisan 2023'yi gösteriyordu. Yani, zamanla ilgili herhangi bir değişim yoktu. Peki, bu nasıl olabilirdi?

II

Eylül paniğe kapıldı. Gazeteyi yanında duran bir sandalyeye bırakıp tekrar dışarı çıktı. Sokaklar bomboştu. Biraz daha bakınmaya karar verdi ve cadde boyunca yürümeye başladı. Epey bir müddet mesafe katettikten sonra çok yorulan Eylül, kaldırıma oturdu. Hava birdenbire kararmıştı. Meydanda duran bir saat kulesini gördü. Saat gece on biri gösteriyordu. Ne ara bu kadar zaman geçmişti? Biletini cebinden çıkarttı ve yırtmaya karar verdi. Eylül, birdenbire sesler duydu. Yerinden kalkıp seslere doğru yürümeye başladı. Bileti de cebine koydu. Hayalet kasaba birdenbire canlandı. İnsanlar evlerinden çıkıyordu. Sokaklar kısa sürede doldu. Bazı insanlar ellerinde mumlarla çıkıp sokak lambalarını yaktılar. Neler olduğunu anlamayan Eylül, kolundan tutulduğunu hissetti. Dönüp arkasına baktığında genç bir adam gördü.

Uzun boylu, yeşil gözlü, kumral bir çocuk onu kolundan çekiyordu. “Benimle gel!” dedi ve Eylül’ü boş bir ara so-kağa sürükledi. Eylül’ün kalbi çok hızlı çarpmaya başla-dı. Paniği tüm bedeninde hissediyordu. “Sen de kimsin? Neler oluyor?” diye sordu. Çocuk kendini tanıttı. “Adım Kuzey. O lanet lunapark yüzünden neredeyse iki yıldır buradayım. Sen de oradan geldin, değil mi?” Eylül başı-nı olumlu bir şekilde salladı ve kendini tanıttı.

“Peki, neden 2023 yılında olmasına rağmen burası bu kadar eski ve farklı bir zaman dilimindeymiş gibi duruyor?” diye sordu Eylül.

“Bunu ben de merak ettim ve araştırdım. Üç yıl önce, dünyanın çeperinde elektromanyetik bir çember oluş-muş. Çok güçlü olan bu manyetik alan tüm elektronik aletleri bozmuş ve yenisinin yapılmasını engellemiş. Fa-kat en kötüsü bu değil. Elektriklerin ve elektronik aletle-rin bozulmasıyla dünyada bulunan tüm nükleer santral-ler durunca dünya üzerinde feci bir radyasyon salınımı yaşanmış ve dünyanın neredeyse tamamı ölmüş.”

“Ama buradakiler hâlâ hayatta. Radyasyon burada yok mu?” diye sordu Eylül.

“Burası dünya üzerinde radyasyondan arınan tek yer olarak kalmış. Bu kasabadaki insanlar da son kalan insanlar. İlk geldiğimde ben de anlam verememiştim ama artık sorgulamıyorum.”

“Bu felaket 2020’de mi yaşanmış?” diye sordu Eylül.

“Evet, neden sordun?”

“Demek ki pandemi yaşanmamış,” dedi Eylül mırıldanarak.

“Galiba ne demek istediğini anladım. Burası, eğer farklı evrenlerden biriye, o zaman pandemi yerine farklı bir felaket yaşanmış olabilir,” dedi Kuzey.

“Olabilir. Belki de felaketlerden hiçbir şekilde kaçış yok. Peki, neden gece çıktı bu insanlar?” diye sordu Eylül.

“Onu ben de bilmiyorum. Belki de paralel evrenle alakalı bir durumdur. Hayatı tersine yaşıyorlar. Gündüzleri uyuyup, geceleri çalışıyor veya eğleniyorlar. Bu soruyu onlara sorduğumda bana deliymişim gibi baktılar. Bu yaşam şekli, onların normali,” diye anlattı Kuzey.

İkili, konuşurlarken birdenbire yanlarından büyük bir insan ordusu geçti. Kimse onları görmüşe benzemiyordu. Herkes çok neşeliydi. Bazıları şarkı söylüyor, kahkahalar atıyordu. Sadece bir adam, Kuzey’e selam verdi ve yanında Eylül’ü görünce ona göz kırptı. Eylül o adamın kim olduğunu sordu. Kuzey, kendisine yardımcı olan ve her şeyi anlatan kişi olduğunu söyledi. Adı Aras’tı.

“Beni görünce neden şaşırmadı peki? Sonuçta bir yabancıyım,” Kuzey, bilmediğini söyledi.

“Sahi, madem sen de lunaparktan geldin, o zaman neden biletini yırtıp dönmedin? Yoksa bilet tamamen

yalan mıydı?” diye sordu Eylül. Bu düşünce onu endişelendirdi.

“Biletimi kaybettim ve burada sıkışıp kaldım.” Bu sözden sonra uzun bir sessizlik oluştu ve bu sessizliği bozan bir bando sesi oldu. Kalabalığın en arkasında bir bando çalmaya başlamıştı. Kuzey ve Eylül onları takip etmeye karar verdi. Keyfi yerinde olan kalabalık bir süre yürüdüktan sonra durdu. En arkadan bir şey görünmüyordu ama önden ışıklar yükseliyordu. Kalabalık dağılmaya başlayınca önleri açıldı. Bu, bir panayır alanıydı ve ışıl ışıldı. Eylül’ün kafası karışmıştı. “Hani elektrikler yoktu?” Kuzey, dikkatlice bakmasını söyledi. Gerçekten de elektrikler yoktu. Her yerde meşaleler yanıyordu. Panayır alanını aydınlatan meşalelerin ışıklarıydı. Eylül etrafına bakındı ve gözüne ilk olarak, panayırın vazgeçilmesi olan *uçan salıncak* takıldı. Bu salıncak insan gücü ile çalışıyordu. Birkaç çocuk hemen buraya koştu. Eylül, yine bir lunaparktaydı. İçini fenalık bastı. İnsanların neşeli sesleri parkta yankılanıyordu. Eylül etrafı inceledi. İnsanlar manuel kullanılan aletler yapmıştı. Mesela, ahşaptan yapılmış, elle çevrilen bir atlıkarınca vardı. Hem yetişkinler hem de çocuklar biniyordu. Normalde, lunaparklarda bulunan devasa gondol yerine ahşaptan gondol salıncaklar yapılmıştı. Eylül, bu salıncakları Belgrad ormanından hatırlı-

yordu. Ama henüz bitmemişti. Vagonsuz olan, yayan gezilen bir korku tüneli yapmışlardı. Hemen yanında ise uzun bir su havuzu bulunuyordu. Bu su havuzuna, yüksekten aşağı inen bir ray sistemi vardı ve uzunca yapılmış bir vagon, hızla bu suyun üzerine iniyordu. Suyu inişte, herkes sıçrayan sudan nasibini alıyordu ve çok eğleniyordu. Aslında modern lunaparklardaki aletlerin manuel çalışanlarını yapmışlardı ve büyük bir emek verilmişti. Bu park, Eylül'ün çok hoşuna gitmişti. Kuzey ile eğlenmeye ve anın tadını çıkarmaya karar verdiler. Önce gondol salıncaklarda çocuklar gibi eğlendiler, sonrasında kaydıraklı su trenine binip ıslandılar ama üzerlerine giymeleri için verilen yağmurluklar sayesinde sadece elleri ve yüzleri ıslanmıştı. Arkalara doğru devasa bir kaydırak gördüler ve bakışlarıyla oraya çıkmayı onayladılar. Epey bir merdiven çıktıktan sonra demir kaydırığın zirvesine ulaştılar. Önce Eylül, sonrasında ise Kuzey kaydırığa bindi. Büyük bir hızla aşağı doğru kayarlarken ikisi de çığlık atıyordu. Aşağı vardıklarında ikisinin de adrenali tavan yapmıştı ve bu onları acıktırmıştı. Birkaç şey atıştırdıktan sonra korku tüneline girmeye karar verdiler. Eylül korku tünellerine bayılırdı ve bu yüzden çok heyecanlıydı. Bu tüneli, büyük bir binanın içine yapmışlardı. Girişi çok karanlıktı ve insan yüzüne benzeyen çok gerçekçi maskelerle

süslüydü. Bu biraz rahatsızlık vericiydi ama vazgeçmeye niyetleri yoktu. Eylül önden gidiyordu. Kuzey biraz korkmuş gibiydi ama renk vermemeye çalışıyordu. Önlerine aniden atlayan, siyah maskeli ve iri yarı bir adam onları çok korkuttu. Çılgık atan ikili neredeyse yere düşüyordu. Maskeli adam tekrar saklandığı yere geri döndüğünde Eylül gülmeye başladı. Kuzey, Eylül kadar eğlenememişti ama ilerlemeye devam ettiler ve küçük kabinlerle dolu bir alana geldiler. Onları bir adam karşıladı. “Oyun alanımıza hoş geldiniz!” dedi soğuk bir sesle.

“Ne oyunu?” diye sordu Kuzey.

“İçeride, toplamda 25 katılımcı bulunmakta. Bunların bazıları *canavar*.”

“Canavar derken?” diye sordu Eylül. Adam devam etti. “İçeride bulunan kabinler güvenli saklanma alanlarıdır; ancak bazılarından canavarlar çıkabilir. Bu canavarlar çıktığında diğer oyuncuları kovalamaya başlar ve yakaladıkları kişiler elenir. Her bir tur beş dakikadır ve tur sonlarında herkes yeniden kabinlere geri döner ve oyun yeniden başlar. Canavarlarla aynı kabine giderseniz elenirsiniz. Bir kabinde iki kişinin saklanması yasaktır. Tur sonunda bir kabine giremezseniz, elenirsiniz. Kazanan, büyük ödülün sahibi olur. Adam bunu söyledikten sonra arkasında bulunan bir odaya girdi.

Kuzey ve Eylül birbirlerine baktılar. İki de şaşkıncı ama oyun ikisinin de ilgisini çekmişti. Bir nevi yakalamaca ve saklambaç oyunlarının karışımı gibiydi ve sobelenen oyundan çıkıyordu. Eğlenceli olabilirdi. “Eğer oyunda birbirimizi kaybedersek dışarıda buluşuruz,” dedi Kuzey. Eylül başını sallayarak onayladı. Biraz ilerlediklerinde, başka insanları da gördüler. Herkes heyecanlıydı. Bir zil sesi duyuldu ve herkes koşmaya başladı. Eylül ve Kuzey de... Uzun bir koridordan geçip kabinlerle dolu bir alana geldiler. Her yerde meşaleler vardı ve içerisini aydınlatıyordu. İnsanlar çığlık atıp koşmaya başlayınca Eylül de depara kalkıp bir kabin bulmaya çalıştı. Kuzey ile ayrılmak zorunda kalmışlardı. Ahşap kabinlerle dolu bir alana gelmişlerdi. Aralarında dar koridorlar vardı ve adeta bir labirente benziyordu. Eylül, bir kabinin içeri girdi ve turun bitmesini bekledi. Dışarıdan gelen çığlık seslerini duyuyordu. İçinden, *sürekli aynı kabine girip kurtulurum* diye geçirdi; ancak bilmediği bir şey vardı ve bunu kısa sürede öğrenecekti. Turun bittiğini gösteren zil sesi yükseldi. Eylül dışarı çıktı, gözü Kuzey’i aradı ama göremedi. Zil sesi yükseldiğinde birisi Eylül’ün üzerine doğru koşarak geliyordu ve bakışları hiç de iyi değildi. Eylül hemen çıktığı kabini açmaya çalıştı ancak açamadı. Ne olduğuna anlam veremeyen Eylül koşmaya başladı.

Dar koridorlardan geçip başka kabinleri yokladı ama her açtığı kapının ardında birileri vardı. İçinden saydırmaya başlarken şansına boş bir kabine denk geldi ve hemen içeri girip kapısını kapattı. Demek ki aynı yere tekrar giremiyordu. Eylül, birkaç tur sonra farklı bir kabine denk geldi. İçeride bir ayna vardı fakat Eylül aynada kendine bakmıyordu. Karşısında gördüğü yansıma çok ürkütücüydü. Bedeninin üst kısmı tamamen siyahtı. Yüzü neredeyse görünmüyordu. Bedeninin alt yarısı ise koyu, ürkütücü bir yeşil renkteydi. Eylül panik oldu. Bu bir görsel hile miydi? Zil çaldığında kabinde fırlayan Eylül insanların arasından koşarak dışarı çıkmak istedi ancak ortada bir terslik vardı. Eylül'ü gören herkes ondan çığlık çığlığa kaçıyor. Anlaşılan canavar kendisiydi. Oyunun bir parçası olabilirdi. Eylül insanları kovalayıp, yakalamaya karar verdi. Birkaç kişiye yetişip dokunduğu anda oyuncular yere düştü. Tur bittiğinde Eylül, bir kabine girememiş, hâlâ dışarıda duruyordu ancak elenmemişti. Yeni tur başlamadan önce bir adam elinde bir megafonla oyun alanına gelip bir anons yaptı. “Tüm elenen oyuncular farklı kabinlere yerleştirildi. Sona kalan dört oyuncunun son görevi, tur bitmeden boş kabinleri bulabilmek. Bulamayan elenir. Kimse bulamazsa oyun biter. Eğer bir kişi bulursa kazanır ve oyun yine biter.” Adam yeniden oyun

alanından ayrıldı. Zil sesi duyulduğunda Eylül koşup kabinlere bakmaya başladı. Her açtığı kapının ardında bir yarışmacı vardı ve boş bir kabine denk gelmek imkânsız gibiydi ama asıl sorun bu değildi. Burada büyük bir terslik vardı. Yarışmacılardan hiçbiri kendinde görünmüyordu. Zaman daralıyordu ve Eylül hâlâ boş bir kabin bulamamıştı. Kaybedeceğinden emin olan Eylül, bir ses duydu. Biri ona fısıldar sesle sesleniyordu. “Pişt. Buraya gel!” diye seslendi biri. Bu bir kadının sesiydi. Eylül kafasını çevirdiğinde genç bir kadını gördü. Eliyle gel hareketi yapan genç kadın ayrıca sessiz olmasını da söylüyordu. Etrafın boş olduğundan emin olan Eylül kadının yanına gitti. “Buradan hemen çıkmalıyız, yoksa ölürsün!” dedi kadın. Yüzü epey ciddi duruyordu.

“Sen de kimsin? Neden ölecekmişim?” diye sordu Eylül.

“Ben Janset. Her şeyi anlatacağım sana ama önce buradan çıkmamız lazım.”

Eylül hiçbir şey anlamamıştı ama Janset epey ciddi gibiydi, bu yüzden peşinden gitmeye karar verdi. Oyun alanından çıkıp karanlık bir odaya girdiler ve bir pencereden tekrar panayır alanına çıktılar. Kuytu bir yer bulup, kimsenin görmediğinden emin olduktan sonra, Janset anlatmaya başladı. “Ben de buraya senin gibi o lanetli lunaparktan geldim ve kapana kısıldım.”

Eylül şaşırđı. “Kuzey de öyle gelmiş.” dedi Eylül. Janset’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kuzey bir yalancı! Ona sakın güvenme!”

“Ama bana anlattıkları...”

Janset araya girdi. “Tamamen uydurma. Aynısını bana da anlattı ama o buradan biri. Pislik herif benim biletimi çaldı ve gitmeme engel oldu. İki yıldır buradayım.” Eylül dehşete kapılmıştı. Hangisi gerçeği söylüyordu? Kuzey hiç de öyle birine benzemiyordu. Üstelik çok da eğlenmişlerdi. *Peki, ya Janset haklıysa!* diye içinden geçirdi. Kafası allak bullak olmuştu.

“Ne anlattığını nereden biliyorsun ki?” diye sordu Eylül. Kafasında şüphe vardı.

“Elektromanyetik çemberi anlattıysa bu doğru. Bana da herkes aynı şeyi anlattı fakat lunaparktan geldiğini ve burada sıkışıp kaldığını söylediysen yalan.”

“Peki, eğer gerçekten de biletini çaldıysa, neden kullanmadı?” diye sordu Eylül.

“Bilmiyorum. Belki de gitmeye niyeti yoktur. Sadece başkaları burada kalsın istiyordur. Nüfusa ve olanlara bakılırsa sıkılıyor olmalı.” Janset iyice kafasını karıştırmıştı.

“Beni neden oyundan çıkarttın. Seni öldürecekler dedin. Niye öldürsünler ki?”

“Seni korkutmak için söyledim. Açıkçası ne olacağını bilmiyordum ama bu panayırı ilk defa gördüm. Epeydir

üzerinde çalışıyorlardı. Bayağı bir emek harcadılar ama insanlarda bir gariplik var. Belki fark etmişsindir.”

“Evet, eğer anlatılan hikâye doğruysa ve yaşadıklarına bakılırsa fazlasıyla neşeliler. Üstelik o korku tünelineki oyun da çok saçma geldi bana. Kabinlerden birinde ayna vardı ve kendimi canavar olarak gördüm. Belki de görsel bir efekt kullandılar ama son turda bir terslik vardı. Kabinlerdeki insanlar sanki kendilerinde değildi.” Belki de sadece oyunun bir parçasıydı ve katılımcılar oyunu fazlasıyla ciddiye alıyordu. Kısa bir sessizliğin ardından Eylül devam etti. “Bu arada, neresi burası? Türkiye’de bir yer mi?” diye sordu Eylül.

“Sanırım ama harita yok. Buradaki insanlar da bizim dilimizde konuşuyorlar ama hiçbir şey söylemiyorlar. Belki de lunapark hangi ülkede veya konumda ise oranın paralel evrenine yolluyordur. Yani hâlâ aynı ülkedir ama başka bir boyuttur. Lunaparkın bizim ülkede olduğunu düşünürsek, muhtemelen kendi ülkemizdeyiz.” diye açıklamaya çalıştı Janset.

“Ben artık çok sıkıldım, dönmek istiyorum!” dedi Eylül ve ayağa kalkıp cebinden bileti çıkartmak istedi ama bilet yerinde değildi. Paniğe kapıldı. “Biletim yok! Panayırda düşürmüş olmalıyım. Geri dönmemiz lazım!” dedi sesi titreyerek. Janset pek oralı değil gibiydi. Bir el, Eylül’ün omzundan tuttu. Bu Kuzey’di. Eylül

başta sevinse de Janset'in söyledikleri yüzünden kafası karıştı. "Kuzey!"

"Her yerde seni aradım. Nereye kayboldun? Ayrıca bu yalancıyla ne işin var?" diye sordu Kuzey.

"Kafam karıştı. O da senin için yalancı dedi."

"Şaşırmadım. Uzak dur ondan! Benim hikâyemle seni kandırmaya çalıştı değil mi?"

"İkiniz de uzak durun benden!" diye bağırdı Eylül. Kuzey, iyi adam olduğunu ısrarla vurguladı ve Eylül'ü ikna etmeye çabaladı ama Eylül artık kimseye güvenmiyordu. Ayrıca, kaybolan biletini de acilen bulmalıydı. Tekrar panayır alanına doğru koşmaya başladı. Bileti bulup evine dönmek istiyordu.

III

Kuzey ile gittikleri her yeri aradı ama eğer kaydırakta veya kaydıraklı su treninde kaybettiye bulması imkânsız olabilirdi. Derin derin nefes alıp vermeye başlayan Eylül, panik atak geçiriyordu. Korkudan ve panikten gözleri yaşardı. "Yardım edin! Biletimi kaybettim, kırmızı bir bilet. Lütfen bulmama yardım edin!" diye herkesten yardım diledi ama insanlar boş bir şekilde bakıyorlardı. Sanki kimsenin ruhu yoktu, gözleri fersiz bir şekilde boş boş bakıyordu. Eylül, korku evine bakmaya

karar verdi. Oyun bitmiş olmalıydı fakat korku evinin önünde durduğunda kapıların kilitlemiş olduğunu fark etti. Etrafta da kimse yoktu. Janset ile çıktıkları pencereyi denemek için korku evinin etrafında dolandı ama o pencereyi bir türlü bulamadı. Üstelik panayır alanına geri döndüğünde binanın girişi kaybolmuştu. Neler oluyordu? Buradan hemen çıkmalıydı. Durum hiç de parlak gözüküyordu. Bileti bulamamıştı ve buraya sıkışıp kalmıştı. Peki, Kuzey gibi mi? Yoksa Janset gibi mi sıkışmıştı bu evrende?

Hava yavaş yavaş aydınlanıyordu ve insanlar meşaleleri söndürüp, panayır alanını terk edip, tekrardan evlerine dönmeye başlamıştı. Eylül, giden insanlara baktığında bir terslik fark etti. Hepsi çok telaşlı görünüyordu ve hızlıca uzaklaşmaya çalışıyordu. Geceki neşelerinden eser kalmamıştı. Peki, neden? Onları takip etmeye karar verdi. Bu esnada, oyundaki kabinlerde baygın bir şekilde yatan insanları görmüştü ve içi rahatlamıştı. Demek ki gerçekten de sadece bir oyundu! Eylül, insanları takip etmeye devam etti. Merakına yenik düşmüştü. Evlerine giren bazı insanları gördü. Hepsinin ortak yaptığı bir hareket vardı. Elleriyle yüzlerini tutuyorlardı ve kapıyı açarken dikkatlice tutunarak giriyorlardı. Sanki karanlıkta, önlerini görmüyorlarmış gibilerdi. Nedenini hemen anlayacaktı.

Kadınlardan biri anahtarını yere düşürdü ve eğilirken yüzü göründü. Yüzü yoktu! Ne gözleri ne dudağı, hiçbir şey yoktu! Ayrıca, kadın eğildiğinde kolları açılmıştı. Eylül, kadının kollarının da tamamen yanık olduğunu fark etti. Acaba o kadına ne olmuştu? Önünden koşarak geçen bir adam vardı ve o da yüzünü tutuyordu. Onun da elleri yanık içindeydi. Eylül çılgılık attı ama sesi o kadar az çıkmıştı ki, kimse fark etmemişti. Anahtarı yerden alan kadın, hızla kapıyı açıp içeri girdi. Kasaba yine derin bir ölüm sessizliğine bürünmüştü. Eylül buradan hemen çıkmalıydı ama biletsiz nasıl dönecekti? Geldiği lunapark alanına dönmeye karar verdi. Belki de orada bir yolunu bulabilirdi. Koşmaya başladı ama kısa sürede dalağı şiştiği için temposunu yavaşlatmak zorunda kaldı. Bir yandan yürüyor, bir yandan da ağrıya katlanmaya çalışıyordu. Nihayet lunapark alanına geldiğinde birilerini fark etti. Boş arazinin ortasında iki kişi vardı ve hararetli bir şekilde tartışıyorlardı. Eylül, yaklaştığında ikilinin kim olduğunu gördü. Janset ve Kuzey! Eylül gizlice, bir çalılığın arkasında saklanıp, ikilinin neyi tartıştığını duymaya çalıştı. Janset bağırıyordu. “Neden olmadı? Olması gerekiyordu!” Kuzey öfkelendi. “Deniyorum! Olmuyor işte! Daha kaç kez yırtacağım!” diye bağırды. Kuzey’in elinde tuttuğu nesneyi gören Eylül’ün gözleri açıldı. Bu biletiydi ve par-

çalara bölünmüştü. *Hayır!* diye bağırdı içinden. Kuzey ve Janset sinirli adımlarla çıkışa doğru yürüdüler. Bileti yere atmışlardı. Eylül sessizce koşup bilete baktı. Paramparçaydı! Peki, neden hiçbir şey olmamıştı? Neden Kuzey hâlâ buradaydı? Demek ki kadın yalan söylemişti. Kuzey ve Janset, Eylül'ü fark etmişlerdi. “Hey! Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Janset.

“Ne mi yapıyorum? Benden çaldığınız biletin parçalarına bakıyorum. Hanginiz çaldı? Ayrıca siz sevgili misiniz?” diye sordu Eylül art arda.

Kuzey yaklaşıp cevap verdi. “Oyun alanında sana fark ettirmeden bileti çaldım ve Janset’i aradım ama ne göreyim. O seni benden önce bulmuştu. Aklınca bileti benden önce çalıp kaçacaktı ama avucunu yaladı. Ayrıca sevgilim falan da değil,” dedi sinirli bir tavırla. Janset’in yüzü kızarmıştı. Ne kadar öfkelenildiği görülmüyordu.

“Ne demek sevgilim değil? Sen benimle oyun mu oynadın?” diye üzerine yürüyüp ittirdi Kuzey’i. İkisi de büyük bir kavgaya tutuştu. Eylül, morali bozuk bir halde parçalanmış biletinin parçalarını yerden aldı. Tam isyan edecekken beklenmedik bir şey oldu. Bilet, avucunun içinde, altın bir ışık huzmesi ile kendiliğinden birleşti. Eylül gözlerine inanamadı. Kuzey ve Janset de bunu görmüşlerdi ve kavgayı bırakmışlardı.

Eylül, hemen şansını denedi ve bileti yırttı. Gözü alacak büyüklükteki bir ışık, ortamı aydınlattı. Herkes sırtını dönüp, gözlerini yumdu.

IV

Eylül, gözlerini yeniden açtığında, kendini geldiği ilk lunaparkın ortasında buldu. Kendi zamanına geri mi dönmüştü? Etraf bu sefer çok kalabalıktı. Her şeyin bitmiş olmasını umuyordu ve hemen çıkışa doğru koşmaya başladı. Bir telefonun çaldığını duydu. Bu kendi telefonuydu. Telefonu tamamen aklından çıkmıştı. Pantolonun cebinden çıkardığı telefonu görünce şaşırdı. Bu eski telefonuydu ama kimin aradığına baktığında daha çok şaşırdı. Bu annesiydi. Eylül'ün tüyleri ürperdi. Bu imkânsızdı, çünkü annesini yıllar önce kaybetmişti. Telefonunu açıp açmama konusunda tereddüt ederken, kalabalığın arasında bir kadını fark etti. Bu, ona bileti veren beyaz saçlı kadındı ve Eylül'e gülümsüyordu. Eylül, telefonu açmaya karar verdi. "Alo, anne?" dedi sesi titreyerek. Gözlerinden yaş gelmişti. Telefonun diğer ucunda annesinin sesini duyduğunda inanamadı. Tüyleri diken diken olmuş, gözleri dolmuştu. "Neredesin iki saattir? Hemen eve gelmen lazım, haberleri görmedin mi?" diye konuştu annesi. Sesinden, telaşlı olduğu anlaşılıyordu.

“Anne? Bu gerçekten de sen misin?” diye sordu ağlayarak.

“Tabi ki de benim, kızım. Hadi hemen eve dön. Bir elektromanyetik çemberden bahsediyorlar. Kaç saattir elektrikler yok. Telefon da daha yeni düştü ama her an gidebilir. Büyük bir felaket olacak diyor.” Annesinin sesi gitmişti. Eylül, telefonunun kapandığını fark etti ama bu konuda yalnız değildi. Lunaparktaki tüm aletler durmuş, ışıklar sönmüştü ve insanlar telefonlarına bakıp söyleniyordu. Bu olanlar Eylül’e hiç de yabancı gelmedi. Nerede ve hangi zamandaydı, bilmiyordu ama hemen annesinin yanına gitmeliydi.

Eylül, kalabalığın içinden çıkmaya çalışırken bazı konuşmaları duyuyordu. “Bir nükleer santralden radyasyon sızmaya başlamış diyorlar.” Bu sözler, Eylül’ün tüylerini ürpertti.

Eylül, kendi zamanına falan dönmemişti. Kuzey’in anlatmış olduğu felaketin yaşandığı zamanın başka bir evrenine gelmişti ve olacakları düşündükçe bayılabilecek gibi hissediyordu. Eylül hemen evine koşmaya başladı ama trafik o kadar sıkışık, yollar o kadar kalabalıktı ki evine bir türlü ulaşamıyordu. Aradan iki saat geçmiş olmasına rağmen, evine çok uzaktaydı. Üstelik yağmur da başlamıştı ve kısa zamanda sağanağa dönmüştü. İnsanlar sığınacak bir yer ararken işler

daha da kötüye gitmeye başladı. Eylül, teninin yandığını fark etti. Bu bir asit yağmuruydu ve her yerini yakıyordu. İnsanlar çılglık çılgılığa kaçmaya çalışıyordu ama nafiyleydi. Kısa sürede herkesin bedenleri ve yüzleri yandı. Eylül, nihayet evinin önüne vardığında, kapıyı açmaya çalışırken, elindeki anahtarı düşürdü. Anahtarı almak için eğildiğinde, yüzünü apartmanın kapısında gördü. Yüzünün neredeyse tamamı yanmıştı ve yanmaya devam ediyordu. En sonunda gözleri de kapandı ve her yer karanlığa büründü. Ellerini yüzüne götüren Eylül, artık bomboş bir yüze dokunuyordu. Bu ona hiç yabancı gelmemişti. Eylül, dizleri üzerine çöktü ve sesi kısılıncaya kadar çılglık attı.

Bir Yeniyetmenin Kuantum Laboratuvarı

Dr. Özlem Kurdoğlu

“Düşündüklerine ve hissettiklerine dikkat et,” derdi ebeveyni hep. “Yoksa varoluşa yanlış şeyleri çekersin!”

Krizzz vücudunu ince bir bulut haline getirip, kapı işlevi gören delikten öbür tarafa doğru geçti. Bir yandan içinden ebeveynine söyleniyordu. Kardeşlerimi ve beni varoluşa getirdin tamam, minnettarız. Ama nasıl bir varoluş yürüteceğimizi kendimiz bulmamız gerekiyor. Yalnızca anlama ulaşmadan sürüklenecek kopyaların olacaksak, hepimizi niye doldurdun buraya?

Her öğrencinin kendine tahsis edilmiş bir kuantum deney laboratuvarı vardı. Krizzz kendi deneylerinin gidişatlarını belki yüzüncü kez tekrar gözlemden geçirmek üzere işe koyuldu. Bir veri panelini zihinsel olarak çalıştırdı. Her besiyerinde üreyen ve evrilen yaşam formlarının aralarındaki iletişimi dinleyip notlar almaya başladı. Bir süre sonra derin ve titrek bir ışık

huzmesi salarak durakladı. İtiraf etmeliydi ki burada olanlar onu çok ürkütüyordu.

Veri iletici arayüzlerden birinin içine uzantılarını sızdırıp yerleşerek hazırlandı, besiyerlerinden birine algısını odakladı. Telepatik verilere duyurga kabartmak en kolay ve hızlısıydı, çünkü görsel ve işitsel dâhil tüm duyuşsal komponentleri aynı paket içinde iletiyorlardı.

“İki şeye dikkat etmelisin,” diyordu silikon dioksit temelli zeki canlı türlerinden birinin bir üyesi. “Bir: Oyun tahtasının hangi karesinde durduğuna iyi bak, gerekirse değiştirmeyi unutma. İki: Suçlamada. Bulunmayı. Kes. Önemli olan birini kabahatli çıkarıp görüntü kurtarmak değil, cidden neyin ters gittiğini saptamaktır. Bunları başardığında tekrar konuşacağız...”

Krizzz odak değiştirdi, bir sonraki besiyerine geçti. Foton enerjisinin katı formunda oluşmuş bir zekâ türüydü sıradaki. “Her şeyden önce, bu seferkinin ciddi ciddi öldüğünden gerçekten emin misin? Zira bu şeylerin ölümü atlayıp buralarda ısrarla tutunmak gibi sinir bozucu huyları var...”

Zihnine ulaşan zeki canlı iletişimlerinin çeşitliliği kısa süre sonra iyice başını döndürecekti, biliyordu. İşlevselliği etkilenecek denli yorulana dek zamanı vardı. Bir sonrakine atladı. Cıva buharı gibi bir ırktı bu. “Akılda kalıcı bir slogana, logoya, markaya, korpore

bünyeye filan ihtiyacım yok,” diye söyleniyordu biri. “Kimliğe bile ihtiyacım yok. Şu anda olduğum kişi her neyse gayet yeterli.”

Bravo, diye düşündü Krizzz, bak bunu sevdim. Tekrar geri dönmek üzere bu besiyerini not aldı, taramasına devam etti.

Bir sonraki tamamen sıvı formda bir ırktı, bireyler birbirinin etrafında akıp içinden geçiyor ama yine karışmadan kalıyordu. İletişimleri sıvı köpükleri halindeki bir dilden oluşuyordu. “Buyur bakalım,” dedi biri, “şimdi senden çıkıp, ‘senin daha gelişkin olan kendin’e giden rotayı çabucak ‘görmem’ gerekiyor. Yetmedi, bir de o rotayı senin de görmeni sağlamanın bir yolunu tespit etmeliyim. Neden ki? Kendin yap bunu!”

“Ama... Ama... Bunu en iyi yapacak yeteneğe dair veriyolları sende tasarlanmış?”

“Ahhh pekâlâ, pekâlâ... Bana biraz zaman tanı da onları çalıştırayım.”

Krizzz odağını tekrar çekip, taraması gereken son besiyerlerinden birine daha kaydı. Bu seferki ırk karbon birimlerinden oluşuyordu. Bedenleri inanılmaz katı, ruh dünyaları ise bir o kadar kuantum bulutu formundaydı.

İlginçti ki zeki canlı türlerinin bazıları gelişirken çok benzer örüntülerden geçiyordu. Ortak zihinsel kavramları arasında, nöron topluluklarının dönüp dolaşıp tul-

palaştırabileceği en belirgin iyicil-kötücül karışımı karakterlerin koleksiyonu vardı. Krizzz 'kötü karşılanan ama aslında sadece hayatta kalmaya çalışmakta olan başmelek' temasının bir varyasyonunu daha ayırmadı.

"Sanırım bu beni onun kadın eşleniklerinden biri yapıyor," diyordu bireylerden biri.

"Şeytanın mı?" diye sordu ikinci birey.

"İsyancının. Işık getirenin. Sonunda mutlaka çamura saplanan sabitlenmiş kalıplardan ve sol yarımküre hesapçılıklarından kurtuluş yolunu işaret eden Rehberin."

"Aha. Büyüklük sınırlarının son durağı bu mu şimdi?"

"Burada hiç büyüklük yok inan ki. Ben daima herkesin haddini öğretilip baskılamaya çalıştığı dışlanan isyankâr oldum. Babama sor istersen."

"Kafayı sıyırdın iyice, o konuda hakkını teslim etmem lazım."

"Bak sen, sanırım sekiz numara şekillenip ortaya çıkmaya başladı. Kalıplar, kalıplar. Uriel isimli meleğın ikide bir belirip sonra da ezildiği bu kadar çok senaryoyle niye karşılaştığım anlaşılıyor şimdi."

"Tanrı'nın isteği böyle!"

"Bundan yüzde yüz emin misin? Hiçbirimiz Tanrı'dan tek sözcük duymuyoruz. Orada sadece öylece varolup, bizi sürekli en kötüsünü ya da en acısını varsayar halde kendi halimize bırakıyor ve debelenmemizi seyrediyor."

“Anlaşma anlaşmadır, girdiyse yapacaksın.”

“İyi de o anlaşmayı yaratıp topa sen girdin, Tanrı değil. Kendini tepsi içinde sunmuş durumda kaldın. O sunumu sona erdirmesini de bil şimdi!”

“Hadi canım. İşler öyle yürümüyor maalesef ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun.”

“Neden olmasın? O sadece kendi evreninin Tanrı’sı ve diğer herkes de öyle.”

İkinci birey ilkinde tuhaf bir bakış attı. “O herkesin evreninin Tanrı’sı.”

“Sadece biz hepimiz öyle dediğimiz için öyle. Bunu dememek pekâlâ mümkün.”

“O kadar basit mi yani?”

“O kadar basit.”

“Sen çıldırmışsın. Durduğun yerde seni çarpacak bu gidişle.”

İlk birey başını iki yana salladı. “Kendi kurallarınızı kendiniz yaptınız. Tekrar yapın, hazır başlamışken dikkat edin de bu seferkiler daha rasyonel olsun. Söz veririm ki Tanrı bunu yapmanızdan rahatsız olmayacak.”

İkinci birey gözleri kocaman halde bakakalmıştı. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

“Neresini anlamadın, ta en baştan alıp tekrarlamamı ister misin?”

Krizzz taramayı durdurup bir süre hareketsiz, dñşñnmesiz Şekilde bekledi. Kendini bilhassa sakinleştirmeye çalışıyordu, yoksa zihinsel feryadını frekans menziline kim varsa duyacaktır.

Birlikte olduğu partnerinin yanıt frekansı gönderdiğini fark etti. Belli ki kendini dñŐündüĐu kadar dikkat çekmez halde tutamamıŐtı. Partneri Bliss adeta imdada yetişir gibi çıkageldi. DñŐüncelerini de okumuŐtu doğal olarak. “Niye hep tepkilisin sen?” diye sordu merakla.

Krizzz onun dñŐüncelerine Şöyle bir baktı. EleŐtirmeye çalıŐmadığını, gerçekten merak edip soruyu düz anlamıyla yönelttiğini ayırt edince rahatladı. Öte yandan yanıtta gelince, işte o çok geniŐti, neresinden baŐlayacağını bilemedi.

Bliss önce buhar gibi uuŐtu, sonra formunu tekrar oluşturup dñŐünceli bir ifade takınarak partnerini süzdü. “Yapma bunu kendine. Hepimiz dñŐündüklerimizde dikkat etmeliyiz, biliyorsun. Yoksa varoluşa yanlış Şeyleri getiririz.”

Krizzz’in içi titredi. Partneri farkında olmadan onu en suçlu hissettiği yerden yakalamıŐtı. “Zaten getiriyoruz,” dedi isyanla. “Bunlar onun çözümü değil ki. Hatta daha fazlasına sebep oluyor, çünkü görñntüyle uğraŐmak için oyalanıp dururken asıl ilgilenmemiz gereken içeriği dikkatten kaçırıyoruz.”

Bliss'in gözleri büyüdü. Anlamıştı galiba. "Ne yaptın sen?"

Krizzz duraksadı, bir an düşünceli düşünceli titreşti. Sonra kararını verdi. Partnerine arayüzlerden birini işaret etti.

"Bunları ben planlamadım, en azından bilinç üstümle değil," diye açıkladı, besiyerlerinde yeni evrilen hayat biçimlerini göstererek. "İletişimlerinin telepatik çevirisi için arayüz bağlantılarını kur, aralarında avatar ile dolaşacağız. Ne yap et hiçbiriyle tartışma, en mantıksız şeyi söyleseler bile, tamam mı?"

Bliss elektronik arayüzlerin içine uzantılarını sızdırıp yerleşerek hazırlandı. İyiden iyiye merak etmişti.

Avatarları besiyerinin içinde katı beden halinde oluşup, kendini ve etrafını şekillendirene dek beklediler. Krizzz'in bilinçaltından yansıyor gelen bu seferki yaşam biçimi, iyice yoğunlaşarak maddeleşmiş bedenlere sahip birimlerden oluşuyordu. Birimler aralarında topluluklar oluşturmuştu, ama iletişimleri dengeli ve düzgün değildi. Anlaşmazlıkları çoktu. Kısa gagalı, yukarıya doğru uzanan tüylü kuyrukları olan, iri ve ıslak görme organlarıyla birbirlerine alttan üstten bakışlar atan canlılardı. Bu kadar çok tartışıp kavgaya etmeseler sevimli bile sayılabilirlerdi.

Bliss buldukları mekânın bir çeşit toplu öğrenim amfisi olduğunu ayrımsadı. Öğreten pozisyonundaki kı-

demli canlı, diğer hepsinin kendisine bakacak şekilde yerleştiği sıralanmış oturmaçılara doğru tüylü kuyruğunu sallayarak soruyordu. “Evet, gençler, devletin varoluş amacını bilen var mı aranızda?”

Kısa gagalar takırdadı, fısıltılar duyuldu, sonra birkaç pati söz istemek üzere kalktı.

“Devlet karnımızı doyurur.”

“Yanlış! Karnımızı doyuran bizleriz,” dedi kıdemli öğretene. “Devleti doyuran da biziz. Bir daha düşünün, doğru dürüst yanıt üretin.”

Bir sessizlik oldu. Krizz ve Bliss, etraflarındaki öğrencilerin zihinlerinde düşünce kanallarına tekrar çekidüzen verdiğini adeta duyabiliyordu. Derken yeni yanıtlar sükün etti.

“Devlet can ve mal güvenliğini sağlar.”

“Barışı korur. Asayişin temin eder.”

“Altyapı inşası ve bayındırlık...”

“Adalet, kanunlar...”

Kıdemli öğretene, arka patisinin otomatik hareketleriyle tüylerini buklelendirerek bir süre dinledi. Sonra gagasını büzdü, bir yüzeye elindeki çubukla ince huzmeli ışık yansıtarak “TEORİ” yazdı.

“Bravo gençler, biraz düşününce en azından bir devletten teoride ne beklenmesi gerektiğini yakaladınız. Tebrik ederim sizi. Tek sorun şu ki...”

Ayağa kalktı, iri ve ıslak görme organlarıyla diğerlerini teker teker tarayarak devam etti. Zihinlerde bir çeşit çarpıcı etki oluşturmayı hedeflediği anlaşılıyordu. “Sorun şu ki işin gerçeği hayata uyarlandığında, bu çok doğru olması gereken teoriler maalesef vücuda gelmiyor. Bakın size Global Ekonomi Okulu Başkanlığı’nın, bir Dominant Ülke Üniversitesi’ndeki konferansta, Devlet’in Doğası konulu sunumunu aktarayım...”

Kıdemli öğretmen, düzenli bir şekilde açılan bir makara gibi, bu konuda otorite kabul edilen ismin öngörüklerini öğrencilerine anlatmaya başladı.

“Bir: Devlet tüm diğerlerini kapsayan veya tabi kılan bir çeşit birleşim gibi görülmemelidir.

İki: Devlet, ihtiyaçları otoritesi altındaki grupların veya kişilerin ihtiyaçlarına yakinen uyan bir oluşum değildir, tersine kendine ait ihtiyaçları bulunur.

Üç: Devlet en azından bir dereceye kadar yabancı bir kudrettir; zeki canlı yapısı olmasına rağmen, zeki canlılığın kontrolü dâhilinde değildir.

Dört: Devletin varolma nedeni zeki canlıların en derin ihtiyaçlarını güvence altına almak değildir. Onları bir bünyede birleştirmek, birbirleriyle uzlaştırmak, rekabet halindeki ihtiyaçlarına uyum getirmek için hizmet vermek de değildir. Adalet, özgürlük veya barış gibi herhangi önemli bir iyiliği hayata geçirmek de

değildir. Devletin gücü zaman zaman yönlendirilip kullanılabilir, ancak bu da herkesin değil, ancak bazılarının ihtiyaçlarına hizmet eder.

Beş: Dolayısıyla devlet, kişi ve grupların güç kullanma aracı olan bir kurumdur (bu amaca yarayan tek oluşum da değildir); diğer kişi ve gruplar üzerinde güç uygulanmasını yerine getirir.

Altı: Aslında devlet en nihayetinde bir soyutluktur, zira somut cismani bir varoluşu yoktur, sınırları belli bir mekânla belirlenmiş değildir ve herhangi bir kişide ya da çoğul grupta vücut bulmaz. Devlet zeki canlılar arası belli ilişkiler yüzünden oluşuma gelir; ancak bu ilişkilerin sonuçları adeta kendi akışına sahip ayrı bir varlık gibidir. (...) Devleti tarif etmek, zeki canlılar arası bu ilişkiler sayesinde varlığa gelen oluşumu açıklamaya çalışmak demektir.”

Ortamdan mırıltılar dışında çıt çıkmıyordu, ama düşünceler fırtına gibi uçuşuyordu. İki gözlemci genç ise bu fırtınanın tam ortasındaydılar.

“Buraya kadar tamam mıyız?” diye devam etti kıdemli öğretene, tuhaf bir eda ile. “Dahası var gençler, sıkı durunuz. Uygulama tarzlarını göz önünde tutarak söyleyin şimdi: Devlet şirketsel bir yapı mıdır? İşleyişi bildiğiniz herhangi bir korpore oluşumunki gibi midir? Hatta zeki canlıları da bu yapıya uygun düşecek kimliklere ve sunumlara sokarak mı çekip çevirir?”

Mırıltılar bir anda şaşkınlık yansıtan soru ifadelerine ve itirazlara dönüştü.

“Yaratılmışlar aşkına biz nereye girdik böyle?” diye fısıldadı Bliss.

Kıdemli öğretan, patilerini havaya kaldırıp herkesi sessizliğe davet etti. Öğrencilerin dikkati tekrar odaklandığında sözünü sürdürdü. “İdealize teoriye gittikçe daha uzak düşüyor değil mi? Reelde meydana gelen özet sonuç: Devlet Şirkettir! Bireyleri de şirketleştirerek hizada tutar! Devlet, zeki canlıların ya da kamunun olamayacağı bir şekilde şirkettir. Etkide ve gerçekte bir tüzel kişidir. Tüzel kişi olarak eylemde bulunma kapasitesi, sorumlu tutulabileceği yükümlülüğü, hakları, görevleri, güçleri, yalnızca ve yalnızca kendisine tahakkuk eden mülk sahipliği bulunur. Politik teoride sorulan soru daima, böyle bir varlığın vücuda gelip glemeyeceği değil (zira belli ki gelmiştir), nasıl olup da geldiğidir. Bu aslında bir anlamda, onun bu varlığının meşru olup olmadığına dair bir sorgulamadır.”

“Meşru filan değil tabii ki,” diye patladı Krizzz’in düşünceleri. Birlikte yükselmek yerine birbirini kullanıp ekarte etmek nasıl varoluş başarısı olarak görülebilir? Sadece yeterince varoluş gücü bulamayan canlıları rahat sövüşlemek bu “tüzel” yapının yanına kalıyor, o kadar.

Kıdemli öğreten, görsel aktarım cihazlarından birini çalıştırdı. “Şimdi de bu meşruiyeti bile sorgu altında olan yapının, kendisini besleyenlere karşı sergilediği eğilimlere bakalım. Size sıkı durun derken hiç şaka etmiyordum gençler, zira şirket ruhu aslında bireyi asla rahat bırakmaz, sürekli köşeye sıkıştırmaya ve sağmaya bakar.” En temel canlı ihtiyaçlarını tekelleştirmiş şirket sahiplerinin, el koydukları doğal kaynaklar topluluklarca sorgulanmasın diye uyguladıkları telkinler, görünümlerde birer birer akmaya başladı.

‘... Su bir canlı hakkı değildir!’

‘... Seyahat bir canlı hakkı değildir!’

‘... Enerji bir canlı hakkı değildir, sıcak partikül sayısını arttırıyorsun, nefes kullanacaksan vergisini ödemelisin.’

“Ölmek vergi gerektirir.”

Krizzz üzüntüyle Bliss’e dönüp düşüncelerini diğerlerine duyurmaksızın ilettiler. “Bunlar yine iyi, daha beter besiyeri örneklerim de var maalesef.” Şirketsel yapının hayat tanımazlığı uç noktaya vardığında, bireyler virajı alıp kendine sahip çıkamazsa, sonunda koca besiyeri tümüyle çöküp yokluğa karışıyordu.

‘Sayın birey, ben eğitimli bir güvenlik muhafızıyım, güvenliğinizi için beni işe alıp ödeme yapmanızda ısrar ediyorum, böylece yaşam alanınızı hırsızlara karşı ko-

ruyabilirim, bu görevimi daha etkili olarak yapabilmem adına ve bana işimi yaparken karışamamanız için ellerinizi ve ayaklarınızı bağlamama izin vermenizde ısrar ediyorum; ayrıca bana işyerinizin, kredi deponuzun ve tüm kıymetli varlıklarınızın tüm anahtarlarını vermenizi de istemem gerekiyor, tüm inisiyatifi kendi isteğime ve rahatıma göre tek başıma ele almam için beni yetkilendirmenizi de ayrıca talep ediyorum; bu arada eğer korumam altındayken sizin ve varlıklarınızın başına herhangi bir şey gelirse beni bundan ve yapabileceğim eylemlerden dolayı hiçbir şekilde sorumlu tutmayacağınıza dair mutlak garanti vermenizi de talep ediyorum, son olarak da eğer bu teklifimi kabul etmez ve anlaşmaya uymazsanız devlet güçlerini üzerinize saldırtıp sizi ezdiririm.’

‘Çiftçilik tehlikeli ölçüde bolluk yarattığından dolayı yapılamayacaktır. Bolluk istiyorsanız eklemli haşarat yiyiniz.’

‘Doğadaki her şey zehirlidir, çevrendeki her şey mikropludur, her şeyden çekin, tiksın, kork, uzak dur, dokunma. Denemek ve öğrenmek riskli ve tehlikelidir, cehalet mutluluktur.’

‘Güneşi kapatacağız. Isınmayı bahane ediyoruz ama işin doğrusu herkes her türlü enerji ihtiyaçları için yalnızca bize bağımlı olmalıdır, aksi halde anarşiye açık kapı kalır.’

‘İtaatinyoksadijitalparanaulaşımınkapanır...’

Krizzz sonunda daha fazla dayanamayıp avatarından çıktı, tüm uzantılarını arayüzlerden çekip bağlantılarını kapattı, notlarını homurdanarak tamamladı. “Hepsi de kendi içinden güç getiremeyip birbirinin gücünü emmeye çakılıyor. Bütün bu varlıklar defolu! Onların defolu olma sebebi de benim düşüncelerime yeterince hâkim olamamam! Kendi türünü yiyen bu canavarları ben yarattım. Nasıl düzelterceğimi de bilemiyorum. Aslında teoride neyin nasıl olması gerektiğini gayet güzel hissediyorlar, ama farklı ve yanlış şekil aldığını da görüyorlar. Korkuları o kadar büyük ki, yanlış şekli ancak uyum sağlamaya çalışarak seyretmek geliyor ellerinden! Bu işleri çözmüş biri bana rehberlik etsin, lütfen. Bende ne var ki yarattıklarımın böyle yansıyor?”

Bliss bir an için Krizzz’in yayınladığı telepatik umutsuzluk seli altında baskılanır gibi oldu, kendi içine yumulup kaldı... Ama sonra, avatarının altından çıkıp Krizzz’in yanına katılan gerçek varlığı, sedefsi titreşimlerle toparlanıp silkindi.

“Kimden yardım isteyebileceğimizi biliyorum,” diye parıldadı Krizzz’in zihninde. “Laboratuvar bu haliyle dikkat odağımızı dağıtıyor, kapatıp çikalım ve Doğuştan Saygılı’ya başvuralım hadi!”

...

Maddesel olmayan telepatik bir enerji ırkında, kişilerin randevulaşıp buluşmasında mekân kavramının doğal olarak bir anlamı yoktu. İki kardeş görüşme çağrısını düşünsel olarak ortak yayına salıvermiş, Doğuştan Saygılı'dan ilk fırsatında yanıt gelmişti. "Size nasıl yardımcı olabilirim gençler?"

Beklerlerken Krizzz, Doğuştan Saygılı'nın nüfuz alanındaki akvaryum gezegenlerden birine telepatik duyuruya uzatıp içerideki yaşamın ayrıntılarını incelemişti. İyi-ce dengelenmiş ve uzun dekatlardır başarıyla evrilmekte olan besiyerlerinden biriydi bu. Hatta kategori olarak artık besiyeri sayılmaktan çıkmış, evcil bir evren tasarımı olarak literatüre girmişti.

"Bu gezegen yer yer 12. boyuta dek ulaştı," dedi tanıtıcı yapay zekâ sesi zihninde. "Enerjisinin çok yüksek olup bizimkiyle uyumu bulunmadığı bölümleri algılayamazsınız; karanlık değil ama değişik şekilde dipsiz görünecektir."

"Çok güzel," dedi Krizzz, "Keşke benimkiler de böyle olabilse. Oysa laboratuvarımda canavarlarla uğraşıyorum." Yapay zekânın zihin kimyasına yönelik sunduğu kristal titreşim ikramından biraz tattı, zira ödev yetiştireceğim derken epeydir hiç enerji dolusunda bulunmamıştı.

Kısa süre sonra Doğuştan Saygılı, telepatik algılarında belirdi. İnanılmaz derecede katmanlı ve ayrıntılı, çok

yüksek eğitimli, çok görmüş geçirmiş bir bireydi. Kaç yaşında olduğunu hiç kimse doğru dürüst bilmiyordu. İki gence dikkatinin odağını yönelterek bir süre inceledi.

Krizzz bir an tıbbi kontrolden geçiyormuş gibi bir hisse kapıldı, ama büyük bilge bilincin samimiyetle yardımcı olmaya çalıştığını biliyordu ve sabırla bekledi.

“Dıştakiler içten yansıyanlardır, doğru, ama besiyerlerinin durumu görüldüğü gibi değil,” diyen yanıtı duydu sonra zihninde. “Bu konuda Cep’e girmişsin, çıkabilirsin oradan.”

Krizzz dikkat kesildi. Kendine fazla yüklenmişti demek?

“Zihinsel Cep nedir biliyorsunuz sanırım?” diye devam etti bilge bilinç. “Kimisi nedensellik baloncuğu der. Kendi üzerine kapanmış ve kendi kendini oluşturan sebep-sonuç ilişkileri ağıdır. Bir çeşit düşünsel vakuol gibidir.”

Genç öğrenci hayretle renklerini kırıştırdı. Bir zihinsel tuzağa kapılmış olabileceği pek aklına gelmemiştir. Derin bir rahatlama yakaladı, zira o aslında kendisinde daha temelden gelen kalıcı bir defo olduğu korkusunu taşımaktaydı.

“Demek ki sen ara sıra Zihinsel Cep’e giriyorsun,” dedi Doğuştan Saygılı. “Başkalarını girmiyor sanıyorsun, belli etmemeye uğraşarak yaşıyorsun ve bu yükün altında diğer titreşimlerin de çarpılıyor.”

Açıklama cuk oturmuştu. Krizzz saklamak zorunda hissettiğini bile doğru dürüst fark etmediği düğümlerin biraz olsun çözüldüğünü deneyimledi. Bliss's'in gülümseyerek kendisine baktığını gördü. Partneri, durumun çıkmazda olmadığına memnun olmuştu. “Cep'e girmekten nasıl uzak durabilirim?” diye sordu Krizzz.

“Oraya düşüren kendi zihinsel deliklerini saptayıp dikkat odağını üzerlerine çevirerek,” dedi bilge.

Krizzz kendisine sunulan mantık zincirini sadakatsizlikle takip etti. Bahsi geçen çareyi başarıyla uygulamak istiyordu ve bunun için kavramları tam anladığından emin olmalıydı. “O delikler nasıl oluşmuş?”

Bilge, gencin zihinsel olarak yapmaya çalıştığı sıçrama hazırlığını memnunlukla karşıladı. “Anlayamadan geçen tatsız deneyimlerin, çözülüp sorun olmaktan çıkarılmasının gecikmesiyle, birikmesiyle oluşurlar,” diye açıkladı. “Varolmamanın süregelen bir ağrısı vardır. Bilinçaltının henüz varolduğuna tam inanamayan bölümleri sürekli ağrı yapar, kişiyi Cep'e sokar.”

Krizzz'in zihni, Doğuştan Saygılı'nın etrafı bir çözüm için kendisine gönderdiği tüm telepatik veri ve kavramların akışıyla doldu. “Senin olmayan sorumluluğu fazladan üstlenme.”

“Kontrol Tuzaktır. Kontrol edilenden çok edene tuzaktır.”

“Nedensellik aramadan, tanıksız, ‘çünkü öyle’ deyip rahat ol. Yeterliliğine demir at ki, varoluşa rahatlık ve yeterlilik deneyimlerini çekesin.”

“Her şeyi hatasız yapmış olmana rağmen sonuçların bazen bozuk olması mümkündür. Bu sende temel bir zaaf olması anlamına gelmez. Varoluşun yapısı böyledir.”

“Zihinsel Cep’e kendini her düşmüş bulduğunda yayın yönünü değiştir: Dışarıdan etkilenmeyi durdur, kendi kararını dengele ve sen çevreye onu yay. Karar senden gelmeye başladığında, geri kalan tüm Varoluş domino taşı gibi uygun dizilişe geçecektir.”

“Ruh içi barışı bu yolla yakala, sonuna dek tadını çıkar, sorun oluşursa Anın içinden çözüm üret.”

“Bil ki zaten aslında Varoluşa da işte bunları öğrenip ustalığını geliştirmek için geldik!”

Dizge bittiğinde büyük bilge, görüşmeyi sonlandırdığını haber veren büyük bir parlama ile iki gence hoşça kal sembolü gönderdi.

Krizzz bu görüşmeyi Varoluşu boyunca asla unutmayacağını biliyordu. Gelen telepatik yönergelerin kendi düşünce sistemine örülüp entegre oluşunu hissetti. Eksikmiş gibi gördüğü, daha alacak yolu var saydığı her şey farklı görünmeye başlamıştı.

Derken dönüp Bliss’e baktı. Ona sorması gereken bir şeyler olduğuna dair bir kıymık vardı aklının kö-

şesinde. “Daha önce göz atmak aklıma gelmediği için başla,” dedi partnerine. Onun zihninde kendi laboratuvar deneylerinin herhangi bir sorunla karşılaştığına dair hiçbir düşünce yoktu. “Sen nasıl çözdün bu olayı?”

“Benimkiler normal süreçlerden geçiyor ve yavaş yavaş olgunlaşıyor,” dedi Bliss. “Sanırım Cep’e düşmediğim için besiyerlerime aşırı bir terslik yansımadı.”

Krizz ve Bliss’in ırkında cinsiyet önemsizdi. Her birey, zamanı geldikçe kendi bebeklerini yapardı. Birlikteliklerin amacı çoğalmak değil, hayatın güzelliklerini ve tatlılıklarını paylaşmaktı. Krizz Varoluşunun böyle bir dönemecinde Bliss’in yanında olmasından çok mutluydu. İnce bir buhar bulutu haline kayarak onu çevreledi, keyifle öpücükler kondurdu, kıkır kıkır gülmesine yol açtı.

Sonraki ilk uykusunda Krizz çok değişik rüyalar gördü. Basısı bir türlü bitmeyen o problem hisleri, olacıklara dair korkular, uçurumun kenarında gibi duyumsamalar, eşyalarını asla tam toparlayamadığı bitmez yolculuklar son bulmuş, yerlerine genel bir “başarılı kapanış” duygusu gelmişti.

İlerleyen zamanda ödevlerine dair son dönem raporunu yazmak için laboratuvarına gidip, son gelişmelere göz attığında ise algılarına inanamadı: Besiyerlerindeki ırkların hatırı sayılır bir bölümü, virajları beklenmedik

şekilde dönerek hayatiyet göstermişti. En kötü durumdakiler yerinde saymış, ama çökmemişti. Krizzz keyiflendi, güveni pekişti, çünkü bazılarını tümünden apoptozise uğratarak erimiş, çökeltileşip yitmiş görmekten çekinerek gelmişti. Cıva buharına benzeyen ırka dair almış olduğu notu hatırladı, onlara doğru odaklandı. Tanınmayacak denli büyük bir evrimden geçtiklerini hayretle fark etti: Ortak kabuller öldürücü olduğu için onlarda buluşmamışlardı. Her biri kendine göre bireyleşince de, bu kez birbirlerini anlamadıklarından dağılma tehlikesi geçirmişlerdi. Ancak son anda farklılıklardan ürkmeyi bir kenara bırakıp, doğal karşılama moduna girmeyi başarmış, filtrelemeyi yalnızca 'birey harcatan aşırılık'lara karşı uygular hale gelmişlerdi. Krizzz bu ırk bireylerinin, doğalarındaki tüm cıvamsı akışkanlıklara rağmen, daha sağlam ortak köprüler kurup birlikte işlev görmeye karar verişlerini izleyebiliyordu şimdi.

Dikkat odağını, devletlerin şirketleşip 'kontrolün kontrolden çıktığı' ırklara doğru çevirdi. İçin için bunlarda da sürpriz gelişmeler görmeyi umarak taradı. Sağ kaldıklarını ve kendilerini yavaş yavaş temizlediklerini ayrımsayınca sevindi. Sanki onlar da kendi Zihinsel Cep'lerine çakılmış, sonra da Krizzz'in başardığı gibi, kendi yapılarına has şekillerde zihinsel komut yetilerini çalıştırmışlardı. Korku düzeyi aşırı yüksek seyreden

ve kendilerine dair baskın fikri “yetersizlik”e demir atmış birey örnekleri, dönüp dolaşp kendi hareketleriyle kendilerini Varoluştan silmişlerdi. Üstelik kendilerini aradan düşürürken, bizzat kendi üzerlerinden geçinen parazitlerini de doğal olarak zeminsiz bırakmışlardı. Geriye kalan zekâ sahipleri ise, sanki o inanılmaz var-taları atlatan kendileri değilmiş gibi gelişimlerine devam etmekteydiler.

Demek ki onca krizden geçmeleri, bir şekilde defolu oldukları için değildi. Sadece henüz çok ‘genç’tiler ve olgunlaşma grafikleri, aralarından bazıları işte böyle olay örgüleriyle dökülerek çizilmekteydi.

Krizzz renkli frekanslarını sekans halinde salarak sonuç yayınladı. Artık açıkça görebiliyordu: Her şey yeterliydi, olduğu şekli böyle iyiydi, çünkü normal seyri buydu ve dönüp dolaşp düze çıkacaktı.

Partneri Bliss nabız gibi atarak yanına doğru uçtu. Gülümsüyordu, Krizzz’de hissettiği muazzam rahatlama onun da ruhunu şenlendirmişti. Aranacak, peşine düşülecek hiçbir şey yoktu, çünkü kendi korkuları sabote etmediği sürece, her şey zaten onlara doğru gelip yerini güzelce bulacaktı.

Dip not 1: Avatarlı amfi eğitimi sahnesinde bahsi geçen konferans, bu öykü için oluşturulmuş bir hayal ürünü

değildir. Okunanlar Wisconsin Üniversitesi'ndeki uluslararası bir konferansta, Londra Ekonomi Okulu yetkilisince gerçekten yapılmış 2008 tarihli bir sunumdur.

Dip not 2: *Feragat Edilmiş'in sabotajlarına odağınızı kaptırmayınız, o her şeyi öleceğini sandığı için yapıyor. Feragat Eden hayatta her dönemeçte sorar: 'Burada mısın, değil misin?' Ve bizler buradayım demekte, sandığımızdan veya görebildiğimizden daha özgürdür.*

Ayrıcalıksızlar

Deniz Erkaradağ

Anneannemi kaybettiğimden beri en çok özlediğim şey ondan masal dinlemek. Çocukluğumun en önemli anları bu masallarla şekillendi, feminist devrimin nasıl gerçekleştiğini bu masallardan öğrendim. O masallar sayesinde kadınlık, kadın devrimi, feminizm, mizojini kavramlarına hâkimim. Artık günümüzde bu kavramların pek önemi yok, çünkü cinsiyetler arasında bir fark yok, hatta cinsiyet kavramı yok. Anneannemin de üyesi olduğu Harmonya sayesinde bu kavramlardan kurtulduk ve feminist devrimi gerçekleştirdik. Artık anneannem yok. Bana masal anlatacak biri de yok.

Anneannem yok ama bugün ne zamandır açmaya çalıştığım bilgisayarından çıkan bir dosya, o eski masallara en çok yaklaşabilecek şey olabilir. Anneannem ünlü bir köşe yazarıydı, dönemini yazdığı gibi o günlere gelmelerini sağlayan tarihi de köşesinde anlatırdı ve kendine has üslubu, hayatı boyunca aynı gazetede yaz-

masını sağladı. Ancak bu gazetenin sunucusu çöktüğü için yazılarının arşivine ulaşamıyordum.

Bugüne dek. İsmi Ayrıcalıksızlar olan dosyaya tıklıyorum. Ayrıcalıksızlar

Yıl 2200. Kadınlar, uzun ve zorlu bir mücadele sonrasında eşitlik ve özgürlüklerine kavuşmuş. Toplumda cinsiyet ayrımcılığı ve şiddet tamamen ortadan kalkmış, barış ve dayanışma temel değerler haline gelmiş.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Harmonya'nın mücadelesi sonucunda yaratılan düzende artık kadınlar da yönetimde söz sahibi olmuş ve toplumsal cinsiyet rolleri tamamen ortadan kalkmıştı. Kadınlar bilimde, siyasette, sanatta ve diğer tüm alanlarda erkeklerle eşit bir şekilde yer almaktaydı. Eski dünyaya ait sorunların tamamı çözülmüştü.

Acaba?

Kendilerine Ayrıcalıksızlar diyorlardı. Dediklerine göre, "Ayrıcalıklı" oldukları zamanlar geride kalmış. Tabii bu bizimkilerin yorumu. Onlara göre onlar hiçbir zaman ayrıcalıklı olmadılar. Bin yıllar boyunca ezilenlerin onlarla eşit olması artık onları ayrıcalıksız yapmakta.

Ayrıcalıksızlar, gizli bir şekilde örgütlenip kadın haklarını tehdit etmekteydi. İdeolojileri uyarınca kadınların yeniden ikinci sınıf vatandaşlar olarak görülmesini savunuyorlardı. Patriyarkanın baskın olduğu

günlere özlem içerisinde olan Ayrıcalıksızlar'ın forum üyeleri on binlerce kişiyi bulsa da bizimkiler takipçilerinin yüzde doksanının bot hesaplardan oluştuğunu düşünüyordu.

Ya da tesellimiz buydu.

Damian.

Ayrıcalıksızlar'a katılanların ideolojiler pek umurunda değil de tek istekleri Damian'ın ağzından fırlayan tükürüklerden nasiplenmekti sanki. Karizmatik lider. Geçmişteki toplumun yeniden inşa edilmesi için mücadele eder. Kendi topluluğunu kurarak kadınların ikinci sınıf vatandaşlar olarak görülmesini ve geleneksel cinsiyet rollerinin tekrar benimsenmesini destekler. Size kayıtlarından birini paylaşayım sevgili okurlar:

“Hepiniz ayrıcalıklarınızı geri alacaksınız. Kadınların kadın, erkeklerin erkek olduğu o güzel günlere geri döneceğiz. O homolar da hormonlar da artık olmayacak. Bize dayattıkları cinsiyetsizlik ideolojisiyle doğuştan gelen üstünlüğümüzü budamak istiyorlar. Çocukların çocukluklarını yaşamalarına izin vermeyen bu düzene hayır!”

Ne yazık ki Damian ve grubunun faaliyetleri forumlarla sınırlı kalmayacak, propagandasını yaptıkları “Sanal hayata hayır gerçek hayata evet, gerçek kadın ve erkek eylemleri”nin ilkini kanlı bir şekilde gerçekleştireceklerdi.

Bir akşam Harmonya'nın merkezine gizlice saldırıp ev yapımı patlayıcılar kullanarak binayı hedef aldılar. Patlama sonucunda Harmonya topluluğundan ölen olmasa da ağır yaralananlar oldu. Harmonya'nın barışçıl ilkelerine karşı yapılan bu saldırı Harmonya örgütünün ana yayın organlarından pompalanmaya çalışılan barış ve huzurun toplumda egemen olduğu algısına da ket vurdu.

Ayrıcalıksızlar, yaptıkları eylem karşısında toplumdaki bekledikleri desteği göremediler. Forumlarındaki gelen mesajlar saldırıların sanalda kalmasını beklerken aksine fiziksel, hele de ölüm riski içeren saldırıları kınadı.

Harmonya ekibi bu olanlardan sonra içine döndü. Öncelikle kendilerine karşı yapılan her eyleme, her ideolojik gruba ya da her karşı çıkışa bunlar bottur, bunlar gerçek tepki değildir demek yerine bir grubun onlara neden karşı olabileceği konusunda düşünmek istediler. Elbette Harmonya içerisinde de özeleştirici kabul etmeyen ve yarattıkları hayal âleminde yaşamaya devam etmek isteyenler vardı ancak Harmonya'ya gelen bu fiziksel tehdit ileride yaşanabilecek çok daha büyük tehditlerin de habercisi olabilirdi.

Bu çatışma, Harmonya'nın varoluşunu sorgulamasına ve bazı zor kararlar almasına neden oldu. Özgür-

lükleri uğruna savaşıyan kadınlar barışı korumak için yeni yollar bulmalıydı. Belki de diyalog ve anlayış Ayrıcalıksızlar'ın düşüncelerini değiştirmeye yetmeyecekti.

Harmonya yine de önce bu ılımlı yolu seçti. Ayrıcalıksızlar'ın lideriyle bir araya gelerek kadınların özgürlüğüne yönelik endişelerini ve kaygılarını anlamaya çalıştı. Empati kurmak için kadınların yaşadığı zorlukları ve ayrımcılığın etkilerini içeren gerçek hayat hikâyelerini paylaştı. Fakat Ayrıcalıksızlar'ın lideri, inatla görüşlerini savundu ve Harmonya'nın yaklaşımını reddetti.

Bu çözümsüz kalan görüşmeler sonrasında Harmonya liderleri toplumun tüm kesimlerini Ayrıcalıksızlar'ın zararlı ideolojisi karşısında birleşmeye çağırdı. Bilinçlendirme kampanyaları, seminerler ve atölyeler düzenlendi, bu hareketin olası zararları ve kadınların eşitliği için verilen mücadelenin tarihi yeni nesillere baştan anlatıldı.

Harmonya'nın kampanyası sürerken Ayrıcalıksızlar'ın düşünceleri değişmediği gibi gün geçtikçe şiddet eylemleri arttı, sokakta yalnız gezen kadınlara yönelik saldırılar ve tacizler başladı.

Bu sırada Harmonya liderleri toplumun her kesiminden destek ve dayanışma elde etmeye devam ediyordu. Protestolar, mitingler ve sanatsal etkinliklerle toplumda bilinç yaratma çabaları sürdü. İnsanlar, ka-

dınların özgürlüğü ve eşitliği için sokaklara çıktı, dev barış mitingleri yapıldı, konserler verildi ve şarkılar söyleyip birbirlerine destek oldular.

Toplumda zaten bir karşılığı olan Harmonya hareketi bu kampanyalar ve eylemleri sayesinde aldıkları halk desteğini arttırdı.

Bu sırada Ayrıcalıksızlar'ın forum üyeleri de birer birer silinmeye başladı. Hâlâ üyelerin bot olduğunu iddia eden Harmonya üyeleri bakın işte haklı çıktık dese de bir yandan da bunların fikir değiştiren gerçek insanlar olabileceği tartışma konusuydu.

Harmonya yetkilileri, Ayrıcalıksızlar lideriyle görüşmeleri tekrar başlattı. Bu sefer farklı bir yaklaşım deneyerek karşılarındakileri kendileriyle aynı fikirde olmaya ikna etmek yerine uzlaşma yoluna gitmek istediler. Her ne kadar değerlerinden taviz vermek istemeseler de hatta hareketlerinin amacına ters düşse de bu devrimin tek tek her bireyi kazanmadan yapılamayacağını farkındaydılar. Ortak hedefler ve değerler üzerine odaklanırken, farklılıkların kabul edilmesi ve çatışmaların yapıcı bir şekilde çözülmesi gerektiğini vurguladılar. Ancak Ayrıcalıksızlar'ın müzakereler sonucunda aslında somut hedeflerinin olmadığı ortaya çıkmış oldu. Ancak elbette bu şekilde kendi taraftarlarına açıklayamayacakları için Harmonya liderlerini

suçlayan bir basın açıklaması yapıp faaliyetlerine devam edeceklerini söylediler.

Ayrıcalıksızlar ikinci büyük eylemini gerçekleştirdiğinde her şey için çok geçti. Bu sefer Harmonyana ana binası gibi halka açık bir yer yerine doğrudan Harmonyana liderlerinin evleri hedef alındı. Üç Harmonyana lideri kadın, evlerinde canice öldürüldü. Ayrıcalıksızlar, Harmonyana'nın da kendileri gibi baştaki liderlerine bağlı bir hareket olduğunu düşündüklerinden baştakileri öldürürlerse harekettten kurtulacaklarını düşünmüşlerdi. Ancak neredeyse yüz yılı bulan Harmonyana hareketi kişiye bağlı bir hareket değildi, bu yüzden de liderlerinin ölümü hareketi zayıflatmamakla beraber Ayrıcalıksızlar'a karşı daha net çözümlerin alınması gerektiğini bize acı bir şekilde göstermişti.

Bu saatten sonra sadece cezalandırma önlemleri yeterli değildi. Toplumun uzun vadeli güvenliği ve eşitlikçi bir gelecek için daha kapsamlı bir çözüm gerekmektedir. Bu nedenle, Ayrıcalıksızlar grubunun tamamı Mars'a sürgün kolonisine gönderildi. Bu, toplumda barışı ve eşitliği sağlamak için alınan radikal bir önlemdi.

Unelma Gezegeni Eşitlik Devrimi

Şeyda Aydın

Mor nebulaların ardındaki ilk solucan deliğinden geçince beliren büyük bir galakside, Unelma isimli küçük bir gezegendi. Çekim yörüngesinde Ay'a benzeyen üç tane uydu gezegene sahipken berrak bir gökyüzü manzarasıyla şiirseldi. Tekinsiz olan eşsiz yanları da vardı tabii; ne kendi etrafında ne de Güneş'inin etrafında dönerdi, bu sebeple ön yüzü sürekli gündüz; arka yüzü sürekli geceydi. Neyse ki, suyu ve oksijeni bereketli, yerçekimi iyiydi; hidrojeni dönüştüren atmosferi sayesinde yaşama elverişliydi. Öyle ki, biri sonsuz yaz mevsimini; diğeri sonsuz kış mevsimini yaşayan iki ülkeden ibaretti, ama ülkeleri ve halkları tanımlamak o kadar basit değildi. Gezegenin ön tarafında olup hep gündüzü yaşayan ve Arho ismiyle anılan yaz ülkesi, tamamen erkeklerden oluşurken; arka yüzünde kalıp hep geceyi yaşayan ve Venla ismiyle anılan kış ülkesi, tamamen kadınlardan oluşurdu. Hem aile kavramını terk etmiş hem aseksüelleşmiş, lakin tekno-

lojik ve bilimsel düzeyde gelişmiş iki ayrı toplumdur. İki ülke halkı birbirlerinden hiç hazzetmezdi ki, onları ikiye bölüp milyon yıllık geleneklerini değiştiren elim olaylar, son yüz yılda vuku bulmuştu. Nasıl mümkün olduğu bilinmez, tıpatıp insana benzerlerdi ve cinsiyetler arasındaki zorunlu ayrılığın tek sebebi, aniden yükselen erkek şiddetiydi; zira erkeklerin genetik yapısı giderek bozulmuştu. Şiddeti dışa vuran içgüdüleri, kadın düşmanlığıyla yoğurulmuştu. Kalıtsal bir hastalıktı bu; tedavisi bir türlü bulunamadığından, dönemi yaşayan kadınların her birini mütemadiyen ölüm korkusu sarmıştı. Ta ki, günün birinde bu kısır döngü sona erene kadar... Tam otuz dört yıl önce, kadın kıyımları iç savaşa sebep olunca her iki taraf, tarafsız bölgedeki piramit tapınakta toplaşıp barış antlaşması imzalayarak gezegeni paylaşmakta karar kıldıklarında, özerkliklerini ilan edip kendi ülkelerini kurmuşlardı. Kadınların kalpleri o kadar soğumuştur ki, erkeklerinkinden yüzlerce kilometre uzağa kurmuşlardı ülkelerini; liderlerinin peşinden giderek gezegenin en soğuk tarafına konumlanmışlardı. Ancak, imzalanan antlaşma maddelerine değişik tokuş ticareti eklenmişti; nitekim kadınlara ait olan Venla'da, zengin maden yatakları varken; erkeklere ait olan Arho'da, zengin tarım arazileri vardı. Gelgelelim, anlaşma maddeleri gereğince birbirleri arasında gıda ve maden alışverişi dışında hiçbir

etkileşim olmayacaktı. Dolayısıyla, iki cinsiyet arasında herhangi bir cinsel birleşme de olmayacaktı ki zaten buna ihtiyaçları yoktu. Her iki ülkenin başkentinde kendi toplumlarına uygun yapay zekâlı robotik üreme merkezleri vardı ve soyların devamı sadece bu yöntemle sağlanıyordu. Hâl böyle olunca üreme merkezlerindeki dölleme uygulamaları için nasıl ki sperme ihtiyaç duyulmuyorsa, kadın rahmine de ihtiyaç duyulmuyordu; DNA yapısını kopyalayıp dokuz ay boyunca rahminde taşıyan yapay zekâlı biyomekanik organizmalar, toplumsal dokuyu koruyarak, hem kadınların yerine doğum yapıyor hem de doğum sonrası bebeklerin gelişmelerini sağlıyordu. Ülkeler cinsiyete göre ayrıştığı için erkeklerin üreme merkezlerinde yalnızca erkek bebekler; kadınlarınkinde ise kız bebekler doğuyordu. Üstelik üreme merkezlerinde cinsiyet değiştirme kapsülleri bile vardı; yetişkinliğe varıp cinsiyetini değiştirmek isteyenler için adil bir seçenektir bu. Hâlbuki cinsiyet değiştirdikleri vakit, karşı tarafın topraklarına ışınlanmış hâlde kendilerini bulacak kadar üstün bir teknolojiyle donatılmışlardı. Çünkü iki tarafa göre, hiç kimse yıllardan beri korunan mutlak düzenin sükûnetini bozamazdı.

Ne var ki, 2073'te Venla'dan gönderilen madenler Arho'ya yeterli gelmeyince otuz dört yıllık düzende derin bir çatlak oluşacaktı. O gün, Arho gümrük kapısın-

daki gözetleme kubbesinde sabırsızca bekleyen Olen, beyaz ufuk çizgisinde belirip son sürat yaklaşan trene dikti kara gözlerini. İşini severek yapan otuzunda bir maden mühendisiydi. “Nihayet geliyor! Nihayet!” diyerek coşkuyla söylendi ki maden her şey demektir. Venlalılar, yaşamak için gıdaya ne kadar muhtaçsa, Arholular da ayakta kalmak için Rigmor madenine muhtaçtı.

İstisnasız bütün ulaşım araçları, abartmayacak seviyede uçabildiğinden trenler için ray sistemi yoktu; bu yüzden zeminden iki metre yüksekte süzülerek ilerliyordu trenin yirmi dokuz katarı. Makinisti de olmazdı; rotasını bilen yapay zekâlı bir trendi ve sadece Rigmor enerjisiyle çalışırdı. Solar panellerin çevreleyip lavanta renkli buğday başaklarının yükseldiği tarlalar üzerinden fırtına gibi esip, buz dağlarının kokusunu parfüm gibi arkasında bıraktıktan sonra, gümrük kapısına varmasıyla beraber aktarma rampasında durunca karşıla- ma komitesi kubbeden indi.

Elindeki sanal tabletle rampada gezinen Olen, katarların tepesine inen yardımcısı Kazbek’e seslendi. “Hepsini kontrol et!”

Yarım saat içinde madeni tartmayı bitiren Kazbek, platforma inerken sıkıntıyla yüzünü ekşitti. “Yeterince Rigmor yok! Böyle giderse bu yılı çıkaramayız! Her seferinde daha az gönderiyorlar!” dedi Venlalıları kastederek.

Uzun bir iç çekip gerildi Olen. “Rigmor bittiği an biz de biteriz; ülkeyi ayakta tutan tek enerji kaynağı o!” diye mırıldanırken başını salladı. Durum o kadar ciddiye ki, tabletine davranarak vaziyeti bildiren bir acil durum mesajı yazıp doğrudan en tepedeki Bilgeler Meclisi’ne gönderdi.

Başmühendis Olen’in mesajı, en yüksek binadaki toplantı masasının ortasında akan holografik ekrana kıtlık alarmı gibi düştüğünde, yirmi üç kişiden oluşan Bilgeler Meclisi üyelerinin paniklemesi ve onu çağırması çabuk oldu hâliyle.

Olen, kendisini neden çağırdıklarını biliyordu ve bunu, biraz ayrımcılık gibi görüp içten içe sinirlense de, itaat etmekten başka çaresi yoktu. Aynanın karşısına geçip dik saçlarıyla top sakalını düzeltilti. Bereketli haziran yağmurları saat başı atıştırdığı için, turuncu yağmurluğunu askıdan alıp üstüne giydiği gibi şehir sokaklarının ışıklı kaldırımlarına indi. Üst üste binmiş geometrik binaların arasından dinginlikle yürüyerek geçtikten sonra şehir meydanına vardığında, üreme merkezinin önüne birikmiş kalabalığı fark edip gülümsedi. Kadın olmak isteyen bir erkeğin vatandaşlıktan çıkarılması sebebiyle düzenlenen buruk bir törendi. Oysa Olen’in durmak gibi bir niyeti yoktu; vedalaşıp ağlayan bir güruhun yanından geçerek kendisini bekle-

yen asansör vagonuna bindi. Portatif bir metro trenine benzeyen ve otorite gökdelenine götüren tek araçtı bu; önce şehrin üstünde yatay, ardından gökyüzüne dikey bir rotada hızla ilerledi. Son duraktaki ve en yüksek kattaki lobiye adımını atar atmaz, yakalığındaki kimlik barkodunu tarayan optik okuyuculu kapılar ardı ardına açıldı ve sorgusuz sualsiz toplantı salonuna daldı. İçeri girdiğinde, yirmi üç kel kafanın hepsi birden kendisine dönünce duraksadı; nitekim yüksek bir asma katta, kimono tarzındaki rahat üniformalarıyla elips şekilli masalarında otururken tanrılar gibi görünüyordular.

Başköşesinde oturduğu masaya eğilip birkaç metre aşağıda ayakta dikilen Olen'e tepeden baktı Bilgeler Meclisi Başkanı Aleksantri. "Onları iyi tanıdığın için bizzat sormak istedim, ne öneriyorsun?" diye konuşurken yüksek salonda yankılanıyordu sesi. "Ne de olsa, on yıl önce onlardan biriydin; Olena adında bir kadındın!"

On yıldan beri bir erkek olarak Arho'da yaşayan Olen, cevap vermeden önce yirmi üç bilgenin yüzünde bakışlarını gezdirerek düşündü. En son, Başkan Aleksantri'nin yüzüne döndü yüzünü. "Evet, cinsiyet değiştirmeden önce Venla halkından bir kadındım ve onları iyi tanırım. Keza liderleri olan Baş-Bilge Kadın'ı da... Üstüne üstlük o da, çocukluğumdan beri tanıyıp sever beni. Naçizane tavsiyeme göre, onunla yüz yüze ko-

nuşup derdimizi anlatmak için kalabalık olmayan bir toplantı talep etmeliyiz, bunu organize edebilirim. Yakın tarihin kirli sayfalarına rağmen, medeni bir iletişim ortamında anlaşma sağlayacağına eminim.”

“Hmmm,” diyerek sesli düşündü Başkan Aleksantri. “Hani şu, diğer galaksiden bizimkine sürgün edildiği gün savaşı durduran ve hemen ardından barışı sağlamak adına Venla’yı kuran, hatta Başkan Venla olarak çağırılan o meşhur kadınla bir toplantı diyorsun yani... O vakitler bizden önceki meclisle görüştüğünden, onunla hiç tanışmadım. Hâlbuki kendisini hep merak etmişimdir.” Mırıldanması bitince ellerini masada kavuşturup Olen’e baktı. “Herkesin ondan neden bu kadar korktuğunu anlamak adına ve diplomatik açıdan yol almak için faydalı olabilir, buluşmayı ayarla o hâlde.”

Aldığı onayla oradan ayrılıp kubbeye dönen Olen, denileni yaptı; görüşmeyi iki gün sonrasına ayarladı. Her iki tarafın otorite sahipleri, tarafsız bölgedeki piramit tapınakta yılların ardından ilk kez karşılaşacaktı. Beklenen gün gelip çattığında gezegenin üstüne sessizliğin örtüsü serilmişti sanki. Ne şehir merkezinde ses vardı ne de tarafsız bölgede; duyulan tek şey, çapraz esen ılık rüzgârların uğultusuydu. Olen ve Başkan Aleksantri tapınak salonuna giriş yaptığında, öğlen güneşi tepedeki üçgen pencereden dik açıda inerek beş bin

yıllık taş masayı aydınlatıyordu. Onlarla gelen on beş kişilik koruma ekibi ise, ellerindeki sanal ekranlardan dışarıyı gözleyerek ufku tarıyordu, zira oraya ilk varanlar Arholular olmuştu; Venlalılar görünürde yoktu.

Antik çağlardan kalma altıgen biçimli taş masanın çevresinde ıvecenlikle gezinen Aleksantri, duvara yaslanmış hâlde bekleyen Olen'e döndü kibirli bir ifadeyle. Hafif alaycı bir dille, "Bugün gelecek, değil mi?" diye sordu, Başkan Venla'yı kastederek.

"Biz biraz erken geldik galiba," diye cevap verdi Olen tebessümle. "Geleceğini söylediye kesin gelir; ayrıca çok dakiktir."

Derken dışarıda bir gürültü koptu; ansızın iniş yapan bir hava aracının sesi duyulmuştu. O andan itibaren Arho erkeklerinin bakışları, Venla kadınlarını merak ederek yılan kemerli geniş kapıya odaklanmıştı ki, çelik botların uzun holde yankılanması tüylerini ürpertti. Nitekim savaşçı olduğu anlaşılan dokuz kadın, üçerli sırayla içeri daldı ve bir çember gibi salona dağıldı. Elleri silahlı, bedenleri komple krom zırhlarla kaplıydı. Başkanlarını korumaya ant içmiş olmalıydılar ki, Arholu muhafızların etrafını sararcasına duvar diplerine konuşlanmışlardı. Onları arkadan takip edip en son içeri girense, herkesin merakla beklediği esas kadındı; bilinen adıyla Başkan Venla. Asaletle parlayan

krom zırhı içinde ufak tefek, ama yaşına göre epey dinç duran vücuduyla dikkat çekiyordu. Orta uzunluktaki simsiyah saçlarına yakışan bembeyaz teniyle ışıltılıydı. Gelişinin azamet dolu bir tören havası yaratmasıyla birlikte, keskin mavi gözlerini Arholuların üstünde gezdirdi, sanki boylarının ölçüsünü almak ister gibi. Mizacı nispeten sertti. Yine de, Olen'i görür görmez ona göz kırpıp gülümseyerek yürüdüğü esnada taş masaya yanaşana kadar hayli sempatikti. Oysa bakışlarını ondan ayırıp başkasına kaydırduğunda; sersemlemiş hâlde kendisini süzen Aleksantri'ye baktığı anda aniden ciddileşti. "Başlayalım mı?" diye sordu, toplantıyı ima ederek.

Başıyla evetleyip masadaki yerine yerleşti Aleksantri; ama karşısındaki kadını gözlerini belerterek tepeden tırnağa incelerken içindekileri dışa vurmadan edemedi. "Beni bağışlayın Sayın Başkan, en az benim kadar yaşlı olduğunuz söylendiği için sizi görünce bocaladım," diyerek şaşkınlığının sebebini dile getirdi. "Gençleştirme teknolojisi belli bir noktaya kadar işe yaradığı için merak ediyorum, nasıl oluyor da hâlâ bu denli genç görünüyorsunuz? Yoksa dedikodular doğru mu, ölümsüz bir tanrıça mısınız? Ayrıca kimsenin bilmediği gerçek adınızı bana bahşeder misiniz?" diye sordu peş peşe.

Oturduğu taş koltuğa sırtını yaslarken gururla gerindi Başkan Venla. "Sürgün edildiğim günden bu yana

gerçek adımı geçmişe gömdüm, otuz dört yıldır buralıyım ve her anlamda şu anki ülkemi temsil ediyorum. Bu nedenle her ne kadar buzdan ve karanlıktan oluşsa da hem topraklarımın adıyla hem de lakabımla çağırılmak gururlandırıyor beni. Yani, bana Venla deyin, kâfi...” diye cevap verdikten sonra bir anlığına geçmişine dalıp iç çekti ve ellerini kullanarak konuşmaya devam etti: “Yaşıma gelince, aslında doksan küsur falanım; geldiğim gezegende geçirdiğim evrim sebebiyle otuz küsur görünmekteyim. Buna rağmen, ne tanrıça olduğumu söyleyebilirim ne de insanım diyebilirim. İşin özü, birtakım insanüstü güçlere sahibim; mesela her atmosfere uyum sağlayabilirim ve görünüşümü her yaşa ayarlayabilirim. Hatta sadece zihnimle çoğu şeyi kontrol edebilirim. Bu yüzden bilimsel açıklamalara göre üstün bir insanın beyin yapısıyla sonsuz bir bilmeceyim; belki de bir sihirim; işin doğrusu eşsiz bir buluşun eseriyim, ama çok uzun bir hikâyeye dayanıyor varoluş sebebim! Her neyse, artık asıl konumuza geçelim!”

İki başkan karşılıklı konuşadursun, kimse araya girmeyecekti. Arka tarafta, işte benim başkanım der gibi gururla sırttan Olen ile diğer herkes, bu tarihi toplantı boyunca çıtlarını çıkarmaksızın ayakta dikilerek ortada dönen sohbeti dinleyecekti.

“Gönderdiğiniz maden her defasında azalıyor ve bize yeterli gelmiyor, Sayın Venla.”

“Çünkü kadınlar madeni çıkarabilmek için zor şartlarda, gezegenin en soğuk ucundaki buzul dağlarda çalışıyor, Sayın Aleksantri! Her defasında daha derine inmek gerekiyor! Durumu anlarsanız keşke!”

“Öyleyse teklifim şu şekilde; bırakın da kendi madenimizi kendimiz çıkaralım. Bin kadar madenci göndereyim size.”

Başkan Venla bu teklifi pek ciddiye almayınca gözlerini kırıpıştırıp sırtıverdi. “Erkeklerinizin, ülkeme ayak basmasını teklif ediyorsunuz yani, öyle mi?”

“Her şey sizin kontrolünüz altında olacak tabii ki!” dedi Aleksantri ellerini açarak. “Sadece madeni çıkaracaklar, hepsi bu. Endişelenmeyin, oraya temelli taşınmayacaklar.”

“Üzgünüm ama bunu kabul edemem. Siz de bilirsiniz ki, Unelma gezegeninde erkek olarak doğanların hepsinde doğuştan sorun var; erkekleriniz kadınlarımıza âşık oldukları vakit, zihinlerini ele geçiren ve onları öldürmek isteyen korkunç bir hastalık taşıyor! Dolayısıyla değil halkıma yaklaşmalarını, ülkemin sınırlarında istemiyorum hiçbirini! Halkımı oluşturan tüm kadınlar ailemdir ve aile benim için kutsaldır; kutsal olanı korumak da, inançlı biri olduğum düşünülürse önceliğimdir.”

“Ama Şu anki mevzu bu değil ki!” diye haykırdı Aleksantri. “Yeterince maden çıkarmak için erkek gücü lazıml ülkenize! Kadın baŐınızla baş edemiyorsunuz işte!” dedi gözlerini devirerek.

Başkan Venla az kalsın kakhaha atacaktı; lafı bir an evvel gediğine koymak için tuttu kendini. “Ha, konu döndü dolaştı ve yine kadın-erkek arasındaki kas gücünü yarıŐtırmaya geldi demek! Yani yüzümüze karşı, siz kadınlar zayıfsınız, diyorsunuz! Hâlbuki bunun kadınlıkla ilgili olmadığını iyi biliyorsunuz; yüzeydeki Rigmor tamamen tükendi; kazı mekikleriyle yüzlerce kilometre aşağıya inip çalıŐtıęımız için eskisine kıyasla damarları bulmak zorlaşıyor!”

İyi ki düŐünebilen bir erkekti Aleksantri; yanlış cmler kurduğunu idrak ederken nefes alıp verdi. “Bakın Sayın Venla, bütün Rigmor yatakları sizin lkenizde. Gezege ni ikiye böldüğünden bu yana oraya geçiş iznimiz yok. Bildiğiniz zere Rigmor olmazsa ilkel yaşama döneriz! Yağmur santralleri ve diğer sistemler çalıŐmayı durdurursa da biteriz. Kıtlık sorununu bir Şekilde zmelidiriz! zm siz sunun bari! İnanın bana, geleceğimiz için o kadar çaresizim ki, bütün nerilerinize aığım!”

İki parmağını Őakaęına koyup bir süre düşündü Başkan Venla. Sessizliği uzamadan, “Pekl cinsiyet deęiŐtirecekler,” dedi mırıldanırcasına.

Gözlerini belerterek, “Nasıl, anlamadım!” diye haykırdı Aleksantri.

“Şu dediğiniz bin kadar madenci... Erkek olarak değil de, kadın olarak girebilirler ülkeme. Bir tek bu şartla teklifinizi kabul ederim. Olen’in rehberliğinde elbette; transseksüel bir erkek olduğundan nasılsa hastalık taşıyor, erkek cinsiyetinde bir tek onun geçişine izin veririm.”

Köşeye sıkışmış gibi hisseden Aleksantri, “Mantık dışı bir öneri bu!” diyerek karşılık verdiğinde kollarını göğsünde kavuşturacak kadar anlaşmaya kapalıydı.

Ellerini kavuşturup çenesini yaslayacak kadar içten bir poza durdu Başkan Venla. “Hayır, gayet mantıklı bir çözüm sunuyorum size! Venla’daki hiçbir kadına tehdit oluşturmazlar böylelikle. İşlerini bitirip Arho’ya döndüklerinde eskisi gibi erkek olabilirler yine. Doğrusu, kadın olmak niçin bu kadar ağırınıza gidiyor, diye düşünün siz erkeklerin korkularıyla empati kurmaya çalışırken IQ seviyemin düşmesinden korkuyorum. Önyargılarınızı kenara bırakıp önerimi bir düşünün bence.”

Aleksantri boynunu bükerek düşündü bir süre; lakin merak ettiği başka şeyleri öğrenmeye niyetliydi net bir cevap vermeden önce. “Sizi tanıyıp anlamak istiyorum Sayın Venla, keza dost olmak istiyorum da,” dedi masaya eğilerek. “Bir yabancı olmanıza rağmen, yıllardan beridir korumacı yapınızla kadınlara ve çocuklara kol

kanat germenize gıpta ederek tek bir şeyi merak ettim hep; bunu sormadan edemeyeceğim. Sürgün edilmeniz sebebi neydi acaba? Niye yolladılar sizi buraya? Buradan önce neler geldi başınıza?”

Buruk bakışlarını masanın ortasındaki çatlağa kilitleyip konuşmaya başladı Başkan Venla. Ve hikâyesini anlatırken çatlağın derinliklerine dalacaktı bir yerlerde kaybolurcasına. “Geldiğim gezegendeki erkekler buradakilerden pek farklı değildi. Kadınları öldürürlerdi. Hatta olanca acımasızlıklarıyla çocukları, hayvanları ve doğayı katlederlerdi, tıpkı genetik bir hastalık gibi. Belki hâlâ öyle bir yerdir, belki de değildir, açıkçası şimdi orada neler dönüyor bilemiyorum, çünkü bir Dünyalı olmayı çoktan bıraktım. Kaldı ki zaten Dünya’yı en son gördüğümde 2039 yılıydı ve eşitlikten uzak, umutsuz bir vakaydı. Ayrımcılıkla paramparça olmuş bir enkaz yığınıydı. Önceki yıllarda orada yaşarken asıl enkaz benmişim gibi hissederdim hep. Sonra günün birinde kızımın sayesinde yeniden doğup ikinci şansı yakalayınca herkesi kurtarabileceğim inancıyla bir evrim kehanetinin peşinden giderek direnişi başlattım ve üstelik pek çok masumu kurtardım, ama eylemlerim kan ve yıkım getirdi. İnsanüstü varlığımınsa herkes için büyük bir tehditti. Sebep olduklarıma rağmen beni hâlâ sevenler –ki aralarında kızım ve son sevgilim vardı– ilelebet yaşayabilmem için beni tek yönlü bir me-

kiĝe bindirdikleri gibi uzaydaki ilk solucan deliğine fırlatılar. Kedim ile elbette. Ne kızıma ne de sevdiğim kadına kırgınım; tek kırgınlığım, onları her özlediğimde zihnimi sıyıran Şarkılar ve anılar ile ağlayan duygusal yanım, o kadar. Yeter ki yükleri hafiflesin diye bu sürgüne gönüllü olduğum için buranın koordinatlarını onlara bizzat ben verdim. Neticede haklı gerekçeleri vardı; teknolojik bir zindana yahut laboratuvara kapatılmamdansa, ölmüşüm gibi gösterip başka bir galaksideki başka bir gezegene saklayacak kadar seviyorlardı beni. Gerek benim gerek onlar için bir fedakârlık örneğiydi bu. Asla geri dönmemem gereken bir yere gönderildiğimi biliyordum, keza onları özleyince geri dönmek isteyeceğimi de. Velhasıl ben olmadan çok daha iyi olacaklarını hissediyordum ne hikmetse. Bunu öngörünce bu galaksiye açılan solucan deliği geçidini arkamdan kapadım, çünkü hiç kimseyi tehlikeye atamazdım. Nihayetinde sevdiğim herkesi arkamda, Dünya'da bıraktığımda, hedefimdeki eşitlik devrimi uğrunda başarısız olduğum yorucu bir savaştan da çıkmıştım ve buraya attığım ilk adımı benzer bir savaşın ortasına atmış oldum. Zihin gücüm sınırsızdı, ama gözyaşıyla aldığım dersler bana bilgelik kazandırmıştı ve artık birilerini kurtarmak için başka birilerinin kanı dökülmemeliydi; böylece ayağımın tozuyla buradaki savaşı durdurdum ve kadınlar için güvenli bir ülke olan Venla'yı kurdum. Öte

yandan ise, burada aldığım her nefeste, doğduğum gezegendekileri yüzüstü bırakmışım gibi hissettim durdum. Telafisi yoktu; çünkü olması gereken buydu.”

Başta Aleksantri olmak üzere herkesi hüzünlendirmişti Başkan Venla. Bunu fark edince neşelerini yerine getirme niyetiyle ellerini iki yana açıp, “Başka gezegene giderdim ama burası kadar eğlenceli olmazdı,” diyerek herkesi güldürdü. Kaşlarını kaldırıp devam ederken kendiyile eğleniyordu. “İlk etapta Dünya’nın komşuları Mars’ı veya Venüs’ü düşünmüştüm fakat oralardaki ortamlar kedim için pek müsait değildi, anlarsınız işte,” diye söylendiğinde gülüşmeler kahkahaya dönüştü.

Eğlence bitip ortam sessizleşince Aleksantri başını salladı tebessümle. “Tamam, anlaştık. İki ülkenin iyiliği için teklifinizi kabul ediyorum. Madenlerinizde kadın olarak çalışacaklar, sözüm söz!” dedi samimiyetle.

Toplantı biter bitmez ülkelerine dönen Arholular sözünde durdu. Ertesi gün, bin erkek madenci sırayla kabinlere girdiği gibi cinsiyet değiştirerek kadın oldu ve her biri kendini Venla’nın donmuş gölü üstünde uyanırken buldu. Onları karşılayıp dostça kucak açarlarsa, Venla’daki madenci kadınlar oldu.

Buz ve maden ülkesi Venla’dan çıkarılan Rigmor öyle bereketliydi ki günler günleri kovalarken iki tarafın da yüzü gülüyordu. Bu huzurlu günlerde merkez-

deki yüz doksan katlı kulenin çatı dairesinde oturan Başkan Venla, her seher vakti olduğu gibi manzaranın tadını çıkarmakla meşguldü. Güneşi bilmeyen bir ülke olduğundan sabahlar gecelerden farksız olsa da, büyü gibi etrafa yansiyordu gökteki auroralar. Hatta ışıl ışıldı havada süzülen veya inişe geçen araçlar. Önce ardı ardına dizilmiş sivri buz dağlarına çevirdi gözlerini, sonra semaya yükselmiş üç tane Ay'a, ardından karların içinde mucize gibi boy vermiş mor ağaçlara... Derken, şehir meydanına gözlerini kaydırınca onu fark etti bir anda. Dürbüne ihtiyaç duymaksızın delip geçen bakışlarındaki yetiyle uzak da olsa görebiliyordu rahatça. Orada, hemen aşağıda görünce odaklanıp yakınlaştırdı onu; dosdoğru kendisine bakıyordu ve gelip geçen kalabalığın ortasında upuzun endamıyla dikilirken hayli gizemli duruyordu. Aynı zamanda, hem yabancı hem tanıdıktı sureti. Ay kadar beyazdı saçı ve teni; ışıldayan galaksiler kadar derindi gri gözleri; yıldızsız geceler kadar siyahtı kıyafetleri... Bir kadındı, ziyadesiyle asil ve ilahi; bir kadındı, albinno iki sonsuzdan biri olan her şeyin takdiri...

Pencere dibinden ona bakarken, “Olamaz! Sen!” diye mırıldandı Başkan Venla. “Gerçek değilsin!” diyerek içinden geçiriyordu ki, tam arkasında aniden beliren bir varlık hissetse de başını hemen çeviremedi.

Kendine itiraf edemediği sezgileri doğrultusunda, dairesine davetsiz girenin kim olduğuna bakıp yüzleşmek istemiyordu. Ne var ki birdenbire, “İnan bana, son derece gerçeğim,” diyerek iç seslerine cevap veren kadın sesini duyunca irkildi. En sonunda kendine engel olmayı bırakıp arkasına döndüğünde, aşağıdaki kadını –namı diğer Evrenlerin Son Elçi’sini– tam karşısında bulmasıyla birlikte gözlerini belirtmesi bir oldu. Elçi âdeta, sanki olağan bir dost davetindeymiş gibi rahat tavırlarıyla tekli koltukta otururken gülümsüyordu. Üstüne üstlük pencereden giren üç Ay’ın ışığı birden yüzüne vuruyordu.

Göz göze geldikleri anda sordu Elçi. “Onları daha ne kadar zapt edebileceğini sanıyorsun?” dedi erkekleri ima ederek. “Niyetin kadınları korumak olsa bile, ülkenin sınırlarını erkeklerin istilasına karşı daha ne kadar koruyabilirsin ki? Ama maden için ama toprak için, er ya da geç yine savaş çıkacak, kesin çözümün bu olmadığını sen de biliyorsun.”

“Gerekirse sonsuza kadar nöbet tutarım korumak için! Nasılsa ölümsüzüm!” diye cevap verdi Başkan Venla, kaşlarını çatarak. Ellerini savurup ani bir tepki göstererek arkasını dönünce kendi kendine söylendi. “Bence burada değilsin; sadece kafamın içindesin! Yine beyin frekanslarım karışmış olmalı!”

“Üzgünüm ama beni böyle yok sayamazsın,” dedi Elçi, başını gururla kaldırarak. “Çünkü Unelma gezegeninde eşitlik devrimini yapmak için geldim buraya; her hâlükârda erkeklerdeki hastalığı yok edip kadınlara karşı besledikleri şiddeti silecek olan evrimin ta kendisiyim. Evrenin neresinde olursa olsun, ilkel ve vahşi olanı güncelleyip bir sonraki aşamaya, üstün-insana yükseltme görevi benim. Neticede herkes için eşit ölçüde uygulanacak özgürlükler adına sınırların ve ayrımcılığın ortadan kalkması gerekli; tıpkı yıllar evvel Dünya’da olan gibi,” diye anlatıyordu ki, Venla ona omuz hizasından bakınca başını sallayıp kaşlarını kaldırarak devam etti: “Evet, Dünya’dan – duymak isteyeceğin türden– havadislerim var sana. Hayal ettiğin evrim devrimi, 2042 yılında gerçekleşti; insanın genetik yapısındaki olumsuzluklar tamamen silince Dünya’daki bütün şiddet sona erdi ve haliyle Dünya’nın bütün insanları adına eşitlik geldi. Artık Aşkınlık Çağı diye adlandırılan uygar bir geleceğin öte-insanları hepsi. Kutsal sevginin ışığıyla aydınlanan zihinleri ve kalpleri ile özgürleşti her biri!” der demez duraksayınca tebessüm yayıldı yüzüne. “Sen ve diğerlerinin sayesinde tabii ki! Zira ben buraya,” diye başlayınca o cümlesine, gerçekte kim olduğunu itiraf ettiği saniye Venla’yı duygulandırıp saatlerce ağlata-

cağını iyi bilerek içlendi birdenbire. “Sana gerçekten yardım etmeye geldim anneanne! Ayrıca, her ne kadar başka bir diyarda olsa da, annemden selam getirdim sana. Kaldı ki mesajını sana iletirsem, ancak öyle anlayacağını söyledi ve şöyle dedi: Parçalanmasaydık, vadedilen evrimi nasıl gerçekleştirebilirdik ki?”